

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

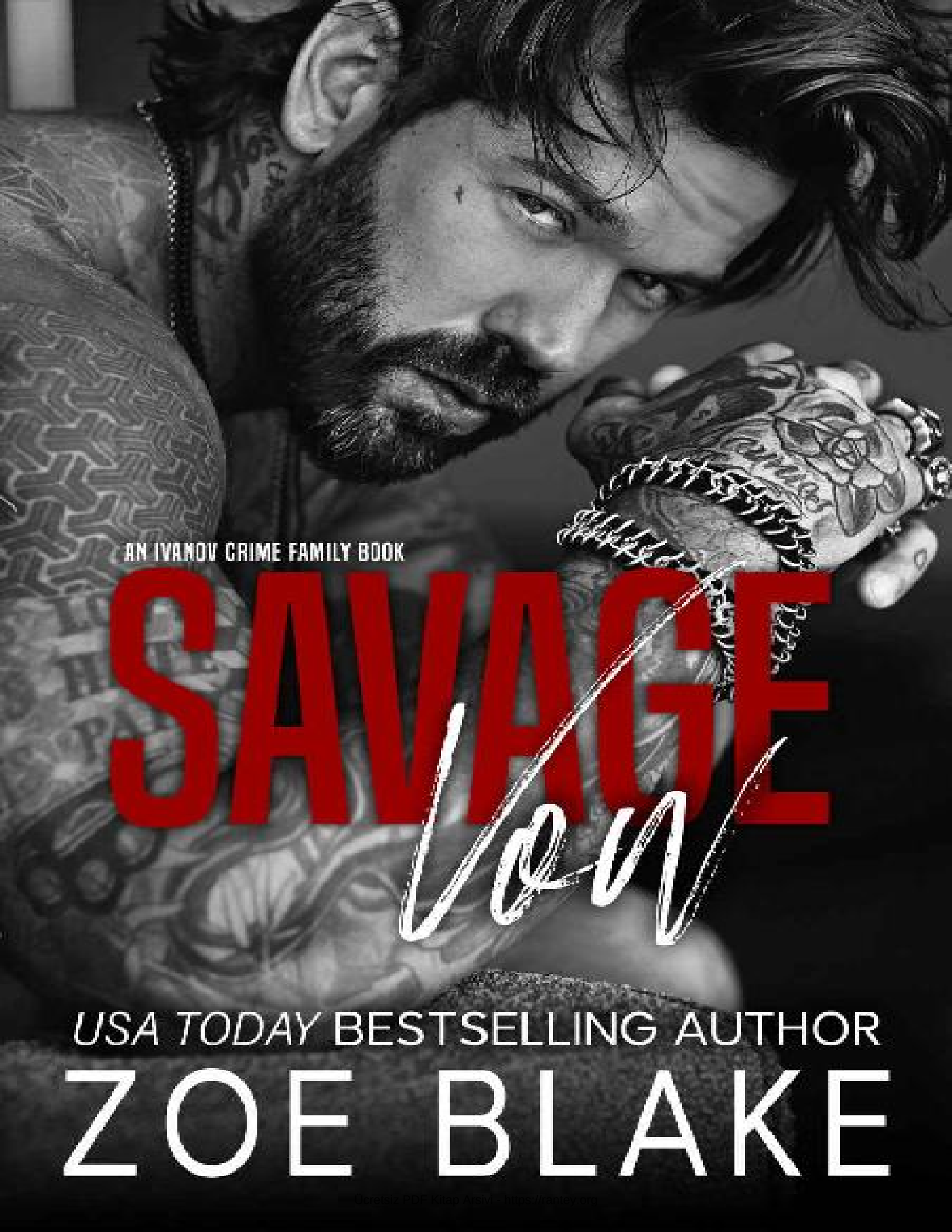
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN IVANOV CRIME FAMILY BOOK

SAVAGE

Ivan

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAVAŞÇI YEMİNİ

IVANOV SUÇ AİLESİ, BİRİNCİ KİTAP

ZOE BLAKE

Poison Ink Publications

Copyright © 2020 by Zoe Blake & Poison Ink Publications Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Dark City Designs
Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:
Jonny James

İÇİNDEKİLER

Zoe Blake'in Notu Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Sonsöz

Geleneksel Rus Yemek

Tarifleri Zoe Blake Hakkında

Ayrıca Zoe Blake tarafından

NOTE FROM ZOE BLAKE

İşte bu kitaba ilham veren o güzel romantik Rus şiiri.

Dünyalar Arasında

Dünyaların ortasında, 'orta ışıklar' parıldar,
Adını tekrarlayıp durduğum Bir Yıldız
biliyorum.

Hayal ettiğim O'na olan aşkım değil:
Diğerleriyle her şey neşesiz bir hile.

Ve baskıcı şüpheyi savaşmak zorunda
kaldığımda, yalnızca onun cevabını aradım ve
dinledim.

Bu, O'nun ışık yayması değildir:
O varken ışığa gerek yok.

- Innokenty Annensky

Среди миров

Среди миров, в мерцании светил
Одной Звезды я повторяю имя... Не
потому, чтоб я Её любил,
А потому, что я томлюсь с другими.

И если мне сомнение тяжело, Я
у Неё одной ищу ответа,

Не потому, что от Неё светло,
А потому, что с Ней не надо света.
- Innokenty Annensky

CHAPTER 1

S amara

WASHINGTON, D.C.

"YAKALANACAĞIZ!"

Uyarıyı dikkate almayan erkek arkadaşım kolumu daha sert çekti.

Partiden gelen müzik ve kahkaha sesleri Peter beni karanlık koridorda aşağıya doğru çektikçe azaldı. Geriye dönüp baktığımda, büyük salonun mermer döşeli girişi boyunca uzanan bir ışık huzmesini seçebildim. Hizmetkârlar kutlamaya yer açmak için eski mobilyaları dışarı taşımış ve İran halılarını sermişlerdi. Herkes gülümseyip birbirinden hoşlanıyormuş gibi davranırken, kötü giyimli smokin ceketler giymiş yemek servisi elemanları gümüş tepsiler içinde havyarlı kanepeler ya da Veuve Clicquot kadehleri dolaştırıyordu.

Rock Creek Parkway boyunca uzanan sık ağaçlıklı bir araziye sıkışıp kaldığı yerden, ziyaretçiler ürkütücü bir gotik malikâneye geldiklerini düşünseler affedilebilirlerdi. Arkadaşım Nadia'nın devasa granit evi muhtemelen yüz yıldan daha eskiydi.

Her ne kadar gerçeklerden uzak olsa da, malikâne eski para ve gelenekleri çağırıyordu.

Bu sadece insanların düşünmesini istedikleri şeydi.

Bunun yerine, hepsi sadece duman ve aynaydı.

Ama böyle şeyler hakkında konuşmama izin verilmiyordu.

Peter'ın sıcak elleri terlemişti ve kabaca benimkilere yapışmıştı. Beni koridorların gölgeli labirentinde sürüklerken, her eşiğin önünde durdu ve kilitli olup olmadıklarını anlamak için kapı kollarını birbiri ardına çevirdi. Çok geçmeden müziğin yerini metalin ahşaba çarparken çıkardığı sessiz tıkırtılar ve Peter'ın yumuşak küfürleri aldı. Sonunda hizmetkârların emniyete almayı ihmal ettiği bir kapı buldu. İçeri girdik ve Peter kapıyı usulca tıklatarak kapattı.

Oda çoğunlukla karanlıktı, sadece ay ışığının ipuçları tavandan tabana pencereleri kaplayan tüllü gümüş perdelerin arasından süzülüyordu.

Işığı açmaya cesaret edemedik.

Herhangi bir mobilyaya çarpmak istemediğim için içeride birkaç dikkatli adım attım. Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım Nadia'nın evinde oyun oynamış olmama rağmen dikkat etmemiştim, bu yüzden Peter'ın bizi hangi odaya çektiğinden emin değildim. Evin bu tarafındaki birinci katın çoğunlukla yatak odaları, oyun alanları ve ofislerin bir karışımını içerdiğini biliyordum.

Havaya, odanın sakinlerinin belirgin izi olan farklı bir koku sinmişti.

Gözlerimi kapatıp nefes aldım.

Biraz zencefil ve baharat içeren sıcak, odunsu bir kokuydu.

Gözlerimi açtım.

Bu kokuyu biliyordum.

"Gitmek zorundayız."

"Ne?"

Peter'ın ön kolunu sıkıca kavrayarak dizlerimi büktüm ve ağırlığımı geriye doğru vererek çekiştirdim. "Lütfen, Peter. Bu odada kalamayız!"

Hafif bedenim onu yerinden kımıldatmaya yetmedi.

"Hayır. Diğer tüm odalar kilitli. Ayrıca..." Beni belimden yakaladı, sonra göğsüne doğru çekti. "Bunun yatağı var."

Peter'ın omzunun üzerinden bakarken, dört direkli yatağın uğursuz hatlarını seçebildiğim için gözlerimi açtım.

Bu *onun* yatağıydı.

Peter'ın parmaklarını pençeleyerek kendimi onun elinden kurtardım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Hayır, Peter. Anlamıyorsun!"

Bu yatak odasında yakalanamazdım.

Onun yatak odasında.

Elbette bu gece burada olacağını bilmem gerekirdi. Ne de olsa Nadia'nın on sekizinci doğum günüydü. Onu son gördüğümünden bu yana beş yıl geçmişti ama bunun bir önemi yoktu. On yıl, hatta yirmi yıl geçse bile bunun bir önemi olmazdı. Ondan hâlâ korkuyor olurdum. Neden gergin olduğumdan emin değildim. Kim olduğumu bilse bile umurunda değildi. Nadia'ya doğum günü partisine katılıp katılmayacağını sormaktan kendimi en az bir milyon kez alıkoydum.

Çünkü önemli değildi.

Kendime bunu söylemeye devam edersem, gerçekten doğru olabilirdi. Doğru olmak *zorundaydı*. Ayrıca, artık kendi hayatım vardı. Bir erkek arkadaşım bile vardı. Aşık olan o aptal küçük kız değildim. Artık değildim.

Ama o koku.

Onun

parfümü.

Bleu de Chanel.

Onun kusursuz kokusu.

Kollarımda tüylerim diken

diken oldu. *O* buradaydı.

Topuğumun üzerinde dönerek, karanlıkta kapı kolunu bulmak için çırpındım, umutsuzca partiye dönmek istiyordum. Müziğe, ışığa ve dansa, insanlara ve kahkahalara... ve güvenliğe geri dönmek için.

Kapıyı bir parça açmayı başarır başarmaz, ellerimden çekildi ve çarpılarak kapatıldı.

Peter omuzlarımdan tuttu, beni döndürdü ve kapıya doğru itti. "Tam bir sik kafalısın."

Loş ışık yüzünü gölgeler içinde bırakıyor, yüz hatlarını sert çizgiler haline getiriyordu. Nefesinde, parti başlamadan önce bardan çaldığı içkinin bayat birasının kötü maya kokusu vardı.

"Ne? Neden sen-" Kafa karışıklığı düşüncelerimi karıştırdı.

Elbisemin yakasını pençeleyerek yırttı.

"Peter, dur!"

Göğsümü avuçladı ve acımasızca sıktı. Acının yakıcı sarsıntısıyla gözlerim yaşardı.

"Aziz Federovlar ve onların bakire kızları. Senin ailen herkesten çok daha iyi olduğunu düşünüyor," diye alay etti dizini kalçalarımın arasına sokarken.

Tırnaklarımı bileğine geçirerek kurtulmak için mücadele ettim. "Bırak beni!" "Elle iş yapmaktan ve kuru mastürbasyondan bıktım. Hadi Samara," diye sızlandı.

yaklaşıp beni öpmeye çalıştı.

Dudaklarından kaçınarak başımı yana doğru uzattım. Zihnim Peter'ın çılgınca duygu gösterilerine ayak uyduramıyordu. Bir saniye önce kızgın, bir saniye sonra yalvarıyordu. Sonuna kadar gitmeme kararımdan memnun olmadığını biliyordum ama koridorun hemen aşağısında annem ve babam varken arkadaşımın doğum günü partisinde onunla seks yapacağımı düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı.

Boynumu bükerek kolunu çekmeye devam ettim ve göğsümdeki acı verici tutuşunu çözmeye çalıştım. "Peter, bırak beni!"

Boştaki eli kot pantolonunun fermuarına gitti. "Çabuk olacağım. Hamile kalmayasın diye çekip çıkaracağım bile."

Böyle bir şey olmayacak.

Nadia'nın aile işi hakkında asla konuşmasak da, güvenlik görevlilerinin her zaman devriye gezdiğini biliyordum. Belki bağırırsam şansım yaver gider ve biri beni duyup yardıma gelirdi. Yüksek sesli müzik yüzünden partiden birinin beni duyma ihtimali yoktu. Çığlık atmak için ağzımı açtığımda, sürgülü bir kapının yumuşak sesi duyuldu. Gece yarısı havasının serinliği, puro dumanının keskin kokusunu da beraberinde getirdi.

Peter onun elini bıraktı ve etrafında döndü.

Yatak odasının kuzey tarafı boyunca uzanan taş avludan muazzam, karanlık bir adam figürü içeri girerken ikimiz de bakakaldık. Sanki karanlık bir sisin içinden çıkmış gibi görünüyordu, büyülediğim *Drakula* kitabındaki gibi kötü niyetli bir figürdü.

Bu oydu. Gregor

Ivanov.

Nadia'nın ağabeyi.

Zar zor aydınlatılan odada hâlâ gölgeler içindeydi ama o olduğunu biliyordum.

Bakışlarım dışarıda içiyor olması gereken puronun parlayan ucunu takip etti.

Tek kelime etmeden içeri girdi ve masanın önüne yaslandı. Purosundan yavaşça bir nefes daha çekti; ucu şeytani, her şeyi gören bir göz gibi parlıyordu. Nefesini verdiğinde, tatlı tütün dumanından bir hale etrafını sardı. Gregor yavaşça düşünerek puroyu bir kenara bıraktı, yan çekmeceyi kaydırarak açtı... ve bir tabanca çıkardı.

Elim ağzımı kapatmak için havalandı.

Peter arkama saklandı.

Gregor'un soğuk sesi nihayet gergin sessizliği bozduğunda, vücudum sesle irkildi.

"Rus ruletini Rusların icat etmediğini biliyor muydunuz?" Hazneyi açarak ikinci kez çekmeceye uzandı, sonra kolunu kaldırdı. Tek bir merminin parlak kovarı ay ışığını yakaladı.

"Amerikalı bir yazar bunu kısa bir öykü için uydurmuştu," diye devam etti Gregor, mermiyi tabancanın haznesine bir klik sesiyle yerleştirirken.

"Kim bu adam?" Peter omzumun üzerinden fısıldadı.

"Kapa çeneni," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, dudaklarımı kıpırdatmaya bile korkuyordum. Vücudum o kadar gerilmişti ki kırılğan bir cam gibi hissediyordum. En ufak bir yüksek sesin ya da ani bir hareketin beni paramparça edeceğinden emindim.

Gregor doğruldu ve tam boyuna ulaştı.

Peter ve benim nefesimiz kesildi.

"Yine de herkes bunun doğru olması gerektiğine inanıyor. Muhtemelen biz Ruslar çok çılgın olduğumuz için, değil mi?" Gregor bize doğru birkaç adım atarken şöyle dedi.

Peter'ın parmakları beni ileri doğru iterken omuzlarıma saplandı.

Parmak uçları buza dönüştü ve tüm hislerim bedenimi terk etti. Sonraki kelimelerimi oluşturmaya çalışırken dilim ağırlaştı. "Gregor, ben... Samara, ben Nadia'nın-"

"Kim olduğunu biliyorum Samara."

Adımı dudaklarında duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; *R* harfini yumuşakça yuvarlayışındaki baştan çıkarıcı tavır karşısında.

İkimizin de ailesi şu anda Amerika'da yaşıyor olmasına rağmen, Gregor beş yıl kadar önce üniversitesinde üstü aceleyle örtülen bir skandal yüzünden Rusya'ya geri gönderilmişti. Bu yüzden aksanı daha kalındı ve sesine neredeyse büyüleyici olan çökmekte olan bir karanlık veriyordu.

Kaşları çatıldı. Benim kim olduğumu nasıl bilebilirdi? Onunla en son görüştüğümde, küçük kız kardeşinin garip arkadaşından başka bir şey değildim, henüz on üç yaşındaydım. Hayatta olduğumu bilmiyordu.

Gregor hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp Peter'ı yakasından yakaladı ve arkamdan sürükleyerek dışarı çıkardı. Gregor onu odanın bir ucundan diğer ucuna sürüklerken Peter'ın hantal bacakları çırpınıyordu. Adamı soğuk şöminenin önündeki bir sandalyeye fırlattı. İçgüdüsel olarak kolumu uzatarak birkaç adım öne fırladım ama kendimi tuttum.

Ellerini kolaklara koyan Peter hemen ayağa kalkmaya çalıştı. Gregor silahını kaldırdığında Peter koltuğa geri düştü. "Odanıza girmek istememiştik" diye kekelerken tiz sesi kesildi.

Gregor gri bakışlarını bana doğru çevirdi.

Vücutumun titremesini engellemeye çalışarak belime sarıldım. elik gibi gözleri beni tepeden tırnağa süzdü.

Bir adım öne ıktı.

Bir nefesle geriye doğru tökezledim. Elimde değildi.

Adam beni büyülediği kadar.

Beni daha çok korkuttu.

Her zaman korkuttu.

Ama şimdi *ok* daha büyük ve korkutucuydu, dövmelele de *ok* daha *fazlaydı*. Karanlık yatak odasında bile boynundaki bir resmin ana hatlarını seçebiliyordum ve ellerinde birkaç tane daha vardı, giydiği özel dikim takım elbiseyi kibarlıkla alay eder hale getiriyordu. Adam karanlık bir enerji ve zorlukla dizginlenmiş bir öfke yayıyordu.

Gözleri kısıldı. Tepkimin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim.

Silahlı sol eline geçirerek Peter'a doğrulttu. Gregor ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra dikkatini bana verdi. Sağ kolunu kaldırdı.

İçgüdüsel olarak tekrar geri çekildim. Yüzündeki sert ifade beni sakinleştirdi. Bakışlarımı damarlarımdaki kanı donduracak kadar uzun süre tuttuktan sonra gözlerini elbisemin yırtık yakasına indirdi.

Aşağı baktığında pembe dantelli sütyenimin üst kısmının açıkta olduğunu görmek beni utandırdı. Düşük ışığa rağmen, Peter'ın sert müdahalesi yüzünden yumuşak tenimde oluşmaya başlayan morlukları görebiliyordum.

Gregor iki parmağını kullanarak kumaşı kenara çekti ve tenimi bakışlarına daha fazla açtı. Sadece orta parmağının ucunu kullanarak çürüğün dış hatlarını okşadı. Özellikle hassas bir noktaya dokunduğunda dişlerimin arasından tıslayarak hava çıkardım.

Çenesi gerildi. Gözlerinin eliği erimiş ateşe dönüştü. Başını çevirerek, horozu geri çekerken Peter'a baktı.

Peter ellerini acınası bir savunmayla havaya kaldırırken gözleri büyüdü.

"Hayır!" Yalvarışı sağır kulaklara çarptı.

Gregor tek kelime etmeden tetiği çekti.

CHAPTER 2

S *amara*

ÇIĞLIĞIM, içi boş metalik tıkırtıyı bastırdı.

Bir şeylerin doğru olmadığını anlamam tam bir anımı aldı.

Gregor tetiği çekmişti ama silah ateş almamıştı.

Peter sanki o da ölmediğine inanamıyormuş gibi ellerini göğsünde gezdirdiyordu.

"Olasılık teorisinin yasalarını biliyor musun?" diye sordu Gregor, tabanca haznesini çevirirken rahat bir ses tonuyla.

Peter cevap vermeden önce onun yanından bana baktı. "Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Gregor silahı tekrar kaldırdı ve doğrudan Peter'ın yüzüne doğrulttu. Sesi aldatici derecede sakın ve düzgündü. "Rus ruletinde ilk atışta ölme olasılığın yüzde on altı nokta altıdır. İkinci atışta ölme olasılığın yüzde yirmiye çıkar."

Gregor çekici geri çekti.

Peter titrerken ter damlaları gömleğinin koltuk altlarını boyadı. "Sana ait hiçbir şeye dokunmadık ya da almadık. Yemin ederim!"

Gregor döndü ve bana ters ters baktı. Peter'a bakmadan homurdandı: "İşte burada yanıyorsun. Bana ait bir şeye dokundun."

Midem bulandı.

Ne demek istediği açıktı ama yine de imkânsızdı. *Beni* kastetmiş olamaz mı?

Bu fikir gülünçtü.

Bakışlarını hâlâ üzerimde tutan Gregor tetiği ikinci kez çekti.

Horoz aşağı indi ama silah yine ateş almadı. Dizlerim büküldü ve yere yığıldım.

"Lütfen, lütfen dur!" Yalvardım.

Peter'ın kasıklarına koyu bir leke yayıldı. Altına işemişti. Gregor odayı döndürdü.

"Senin adın ne evlat?"

Oğlum.

Peter, Gregor'a kıyasla bir çocuktü.

Benim yaşımdaydı, on sekiz yaşımdaydı ve tipik bir ergen gibi bir deri bir kemikti.

Gregor yirmi altı yaşımdaydı ama korkutucu bir şekilde daha yaşlı görünüyordu.

Peter'ın garip görünüşlü ve çelimsiz olduğu yerde, Gregor cehennem gibi yakışıklı ve güçlü yapılydı. Pahalı bir takım elbisenin bile ağır kaslı kollarına ve göğsüne biraz dar geldiği türden bir adamdı. Simsiyah saçları hâlâ uzundu ve uçları biraz kıvrıktı. Yine de beni esir alan gözleri oldu. Çok şaşırtıcı bir grilikteydiler. Bir an parlak gümüş. Bir sonraki an dumanlı çelik.

"P... P... Peter."

"Peter ne?"

Peter titrek bir nefes aldı. "Peter Fischer."

Gregor omzunun üzerinden diz çökmüş halime sert bir bakış fırlattı. Bu bakışı iyi bilirdim. Rus olmayan bir çocukla çıktığım için babamdan binlerce kez bu bakışı yemiştim.

Gregor silahın namlusunu okşarken başını yana eğdi. "Yani Peter Fischer, ailemin evine gelip misafirlerimizden birinden faydalanarak misafirperverliğimize tecavüz mü ediyorsun?"

"Bakın, ben ve kız arkadaşım sadece-" "Öyle söyleme," diye araya girdi Gregor.

"Ne?"

"O senin kız arkadaşın değil. O senin hiçbir şeyin değil. Artık değil."

Yanaklarım yandı. Gregor'un sözlerindeki sahiplenici ton açıktı ama yine de pek bir anlam ifade etmiyordu. Belki de kız kardeşinin arkadaşı olduğum ve Peter beni incittiği için kızgındı? Ya da söylediği gibi, ailesinin evinde misafir olduğum için mi?

"Mesele bu mu? Dostum, onu alabilirsin! İyi şanslar!" Peter bana doğru başını salladı. "Kaltağın bacakları dizlerinden kilitli."

Yanaklarım yanarken ağızım açık kaldı.

Gregor Peter'a doğru yürüdü, silahı şakağına dayadı ve ön hazırlık yapmadan tetiği üçüncü kez çekti.

Silah içi boş bir tıkırtı çıkardı.

"Şunu yapmayı kes!" Yüzü ve boynu kırmızı ve mor renklere bürünürken Peter çığlık attı.

Gregor alay etti. "Ne? Küçük Amerikalı çocukta aptalca bir Rus oyunu oynayacak taş yok mu?"

Tabanca yatağını çevirdi ve horozu geri çekerken tabancayı kendi şakağına doğru kaldırdı.

Dehşete kapılarak kolumu uzattım. "Hayır!"

Gregor tetiği çekti.

Tıkladı ama ateş etmedi.

Tüm hava vücudumu terk

etti.

Gregor hazneyi tekrar döndürdü ve kolunu ikinci kez kaldırdı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama bunun bir çılgınlık olduğunu biliyordum.

Dizlerimin üzerinde sürünerek Gregor'un bacaklarına doğru hamle yaptım.

"Dur! Ne yapıyorsun? Yapma!"

Olasılık teorisinin kanunlarını biliyordum. Rus bir ailede büyüüp de Rus ruletinin olasılıklarını öğrenmemiş olamazsınız. Bu dördüncü atıştı. Bu beşincisi olacaktı, yani silahın ateş alma ihtimali yüzde elliydi. Gregor da bunu benim kadar iyi biliyordu.

Takım elbisesinin pantolonunu pençeledim. "Lütfen Gregor. Lütfen, dur."

Uzandı ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Elini tutup açtım ve yanağımı avucuna bastırdım. "Lütfen," diye fısıldadım sıcak tenine karşı.

"Ölürsem o güzel yeşil gözlerin benim için yaşlarla dolar mı, Malyshka?"

Malyshka.

Gregor Ivanov az önce bana *malyshka* dedi. Kız bebek.

"Evet! Lütfen, Gregor. Lütfen, dur!" Dudaklarımı avucuna bastırarak yalvardım. Elindeki tütün ve silah yağının kokusunu alabiliyor ve parmak uçlarının çenemdeki hafif nasırlı dokunuşunu hissedebiliyordum.

"Neden sizi yalnız bırakmıyorum?" Peter hırladı.

Gregor silahı Peter'ın kasıklarına doğrultup tetiği çekerken, "Kapa çeneni," diye tersledi.

Horoz aşığı doğru tıkladı. Silah ateş almadı.

Peter oturduğu yerden fırladı. "Sen kafayı yemişsin! Bunu biliyor muydun?"

İki öfkeli adam tarafından ezilmekten korkarak, yolumdan çekildim ve tekrar ayağa kalktım.

Gregor, Peter'ı gömleğinin önünden yakaladı ve silahı çenesinin altına yerleştirmeden önce onu duvara çarparak savurdu. "Altı silindirli bir silahta beş boş mermi. Hesabını yap, evlat."

Peter'ın ayak parmakları yere zar zor değerken, elleri duvarda tutunmaya çalışıyordu. "Ne dediğini anlamıyorum!"

Gregor başını bana doğru eğdi. "Samara?"

Cevap vermeden önce kuru dudaklarımı yaladım. Yırtık elbisemin yakasını boğazımın dibinde gergin bir şekilde kavrayarak mırıldandım: "Yüzde yüz. Silahın bu sefer ateş alma ihtimali yüzde yüz."

Peter inlerken gözleri dehşet içinde açıldı.

Gregor'un sesi göğsünde karanlık bir gümbürtüye dönüştü. "Eğer bir daha Samara'ya doğru bakarsan, seni avlar ve sokaktaki kuduz bir köpek gibi öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

Peter başını sallamaya çalıştı ama çenesinin altına bastırılan silah buna engel oldu.

"Bu gece onun okulunda olanlar hakkında en ufak bir fısıltı duyarsam, değer verdiğin her şeyi elinden alırım. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi... Peter Fischer?"

"Evet, efendim! Söz veriyorum!" Gregor onu serbest bıraktı.

Peter dizlerinin bağı çözülünce yere yığıldı. Kışının üzerinde birkaç adım geriledikten sonra ayağa kalktı ve bana dönüp bakmadan kapıya doğru koşmaya başladı.

Oda tekrar sessizliğe gömüldü.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Az önce olanları sindirmem bir haftamı alacaktı.

oldu.

Portland Cool Grey. Gözlerinin rengi. Indanthrene

Mavisi. Kravatının rengi.

Şeffaf Toprak Kırmızısı. Kan rengi.

Sanatçı yağlı boya kitimin içindeki alüminyum boya tüplerini ve minik beyaz etiketlerini hayal ederek, kendimi sakinleştirmek için kafamda renkleri ezberledim, bu küçüklüğümünden beri sahip olduğum garip bir başa çıkma mekanizmasıydı.

Yumruğumu elbisemin yakasına geçirirken, merakım onunla yalnız kalma korkumun önüne geçti. Bilmek zorundaydım. "Tetiği çeker miydin?"

Gregor o esrarengiz gözlerini bana çevirdi.

Yarım saniye boyunca ne hareket etti ne de cevap verdi.

Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki, benim de artık hoş karşılanmadığımı düşünerek o kadar hızlı hareket etti ki nefesim kesildi.

Bir an odanın ortasında duruyordum, sonra beni duvara yasladı ve üzerimde yükseldi. Sağ kolu başımın üzerinde dururken kalçaları bana doğru eğildi ve beni içine hapsetti. Sıcak ve baharatlı kokusu beni sarmıştı. Bu his eziciydi... ve dehşet vericiydi.

Yine de konuşmadı.

Dudaklarımı yaladım ve bakışlarının ağzıma odaklanmasını izledim.

"Cevap ver," dedim hissettiğimden daha büyük bir cesaretle.

"Tetiği çeker miydin?" diye tekrarladı. Başımı salladım.

Sağ kolunu indirdi. Silahın soğuk namlusu yanağımı sıyırdı. Nefesimi içime çektim. Silahı yana doğrulttu ve horozu kaldırdı. Gözlerimi kapatıp silah sesine hazırlandım ama sadece aynı içi boş metalik tıkırtıyı duydum. Gözlerimi açtığımda Gregor'un silahı yatağın üzerine fırlatmasını izledim.

"Ama... Ben...."

Sol kolunu kaldırarak başparmağı ile işaret parmağı arasında bir mermi tuttu. Silahı hiçbir zaman gerçekten doldurmamıştı. Başından beri her şey çarpık bir oyundu.

Kaşlarımla çatıldı. "Neden böyle bir şey yaptın? Onu ölümüne korkuttun!"

"Sana dokunduğu için cezalandırılmayı hak etti."

O kadar gerçekçi söyledi ki. Sanki eski erkek arkadaşımı silahla korkutmayı tartışmıyormuşuz gibi!

Göğsünü ittim. Kaslıydı, bu yüzden elbette kıpırdamadı. Bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bu beni küçük ve savunmasız hissettiriyordu. "Kimse sana sormadı! Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

"Malyshka, sana bu şekilde saldırmasına izin vereceğimi ve zarar görmeden çekip gideceğimi gerçekten düşünemezsin değil mi? Kız kardeşimin doğum günü olduğu ve ev şahitlerle dolu olduğu için şanslı, yoksa onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

"Anlamıyorum. Neden umursuyorsun ki?"

Bu adamı beş yıldan fazladır görmemiştim. Ben sadece onun küçük kız kardeşinin arkadaşıydım. Onun için hiçbir şeydim.

Elbisemin kumaşını geri çekmek için uzandı, göğsümün ve omzumun üst kısmını ortaya çıkardı. Parmak uçları köprücük kemiğimden gezindikten sonra yavaşça aşağı inerek çürük izlerinin yakınına okşadı. Kaşları çatıldı ve gözünün hemen altındaki elmacık kemiğinin üzerinde küçük bir tik belirdi. Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi burnundan ağır ağır nefes aldı. Öfkesi anlaşılabilirdi.

"Sana zarar verdi," dedi kesin bir ifadeyle, sesi sert ve alçaktı. "Avludan içeri girdiğimde, yüzünü görmeden önce bile korkunu *hissedebiliyordum*. Ya içeri girmeseydim? O küçük piç...."

Peter'ın bana davranışından dolayı gerçekten sarsılmış ve üzülmüş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Gregor bu anda neredeyse insan gibi görünüyordu. Hassas.

"Evet, ama yapmadı."

Çenemi kavradı ve bana baktı, gözleri çakmaktaşı kadar sertti. Tanıdık olmayan insani yönüne dair kısa anlık görüşüm gitmişti. Onu tanıdığım o korkunç, esrarengiz adam haline geri dönmüştü. "Bu bir daha asla olmayacak. Beni anlıyor musun? Bundan emin olmak için buradayım."

Bunun ne anlama gelmesi
gerekiyordu? Kafamın içinde alarm
zilleri çaldı.

Devam etmeden önce başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu noktadan itibaren benim korumam altındasın. Buna uygun davranmanı ve kendini bir daha bu tür tehlikeli pozisyonlara sokmamayı bekleyeceğim. Bu konuda bana itaat edeceksin, Malyshka."

Onun koruması
altında mı? Ona itaat
etmek mi?

Malyshka?

Hayır.

Burada bir sorun vardı.

Düzgün düşünemiyordum. Son bir saat içinde çok fazla şey olmuştu.

Başım dönüyordu.

Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Yaşadığım travmanın etkisiyle gözlerim doldu.

Sinirle yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildim. "Bana öyle demeyi kes!"

"Ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Malyshka?"

"Evet, malyshka! Ben senin malyshka'n değilim. Ben senin hiçbir şeyin değilim! Buraya gelip bana kurallar dikte etmeye başlayamazsın!"

"İşte burada yanılıyorsun. Artık benimsin."

CHAPTER 3

G^{regor}

Ağladığında çok güzel görünüyordu.

Gözyaşları derin zümrüt gözlerindeki altını ortaya çıkarmış ve onları parlatmıştı.

Samara söz konusu olduğunda sorun güzellik değildi.

Rusya'dan geri çağırılmıştım çünkü ailelerimiz o mezun olur olmaz evlenmemize karar vermişti, ki bu sadece iki hafta içindeydi.

Hep aynı hikaye. Her şey
paraya bağlıydı.

Federovlar, Çarlara kadar uzanan bağları olan saygıdeğer bir eski dünya ailesiydi. Hem Amerika'da hem de Rusya'da önemli siyasi ve ticari bağlantıları vardı. Adları Avrupa'nın misafir odalarında ve dünyanın dört bir yanındaki elçiliklerde büyük bir ağırlık taşıyordu. Ne yazık ki Samara'nın babası aile servetinin çoğunu çarçur eden bir embesildi. Daha sonra paniğe kapıldı ve bazı tehlikeli insanlarla yatağa girdi. Bu yüzden, şefkatli bir aile reisi olarak, elinde kalan tek değerli şeyi, yani biricik kızını açık artırmaya çıkardı.

Onunla evlenmek için elini -ve bununla birlikte gelen soyadının tüm avantajlarını- en yüksek teklifi verene satmaya hazırды.

yüklü bir çeyiz ve onu tuzağa düşüren oldukça kötü Nijeryalı suçlulardan koruma.

Tam bir ortaçağdı.

Doğal olarak, ailelerimiz hem sosyal olarak hem de bazı küçük yan iş anlaşmaları yoluyla nesillerdir birbirine bağlı olduğu için, Samara'nın eli için başka bir ailenin bizden daha fazla teklif vermesine izin veremeyeceğimize karar verdiler. Ayrıca bu bağlantı, ismimiz Federov'la resmen birleştğinde, daha *gölgede* kalmış iş girişimlerimize de saygınlık kazandıracaktı.

Onu çeşitli sosyete yemeklerinde ve yardım etkinliklerinde sergilemek yeni diplomatik kapılar açacaktı ki bu da yozlaşmış liderlere, askeri yetkililere ve devasa harcama sözleşmelerini kontrol eden politikacılara arka kapıdan giriş yapmanın kibar bir yoluydu.

Evet, her iki aile için de kazançlı bir anlaşma olacaktı. Aslında, babası çok zor durumda olduğundan, herkesin suç ortaklığını sağlamak için offshore hesaplarına önemli miktarda para aktarmıştık.

Tabii ki bunların hiçbiri Samara'ya henüz söylenmemişti.

Tüm meseleler karara bağlanana kadar, bu onu ilgilendirmiyordu. Kendisine söyleneni yapacaktı.

En büyükleri olarak, onunla evlenme görevi nihayetinde benim omuzlarıma düştü... hoşuma gitse de gitmese de.

Onu beş yıl sonra ilk kez gördüğümde, bir oğlanla baş başa, bacaklarını bir fahişe gibi açmış, duvara yaslanmış halde bulmamın bir faydası olmadı.

Babası bize Samara'nın iyi, itaatkâr bir kız olduğunu, korunaklı bir şekilde yetiştirildiğini ve hâlâ bakire olduğunu söylemişti. Küçük kız kardeşimin yakın arkadaşı olduğu için bunun doğru olması gerektiğini düşündüm.

Şimdi, o kadar emin değildim.

Kucağımda vücudu titriyordu. O kadar küçük ve narindi ki. Sadece boyumun tehdidiyle onu duvara hapsedtiğimde, avucumda yavru bir kuşu tutmak gibiydi. Minik tüy ve ince kemik yığınının korkudan seğirmesini ve titremesini izliyordum.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Gözleri kravatımın düğümüne dikilmişti.

Parmağımı çenesinin altına koydum ve bakışlarını yukarı kaldırmaya zorladım.

"O çocuğun seni tek başına bir odaya sürüklemesine izin verdiğin için çok kötü bir kızdın." Konuşmak için ağzını açtı.

Elimi kaydurdum ve bir parmağımı dudaklarının üzerine koydum.

"Yapma. Zaten kızgınım ve sen de kendine ağır bir ceza vermeyi çoktan hak ettin. Bunu daha da kötüleştirme."

"Ceza mı?" Yeşil gözleri bu kelimeyle irileşti.

Parmaklarımın arkasını okşamaktan çok tehdit edercesine yanağında gezdirerek, "Evet, Malyshka, bu kadar aptal ve pervasız olmanın cezası," dedim.

Boğazındaki nabız atmaya başladı. "Beni cezalandırmana izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin Gregor."

Uzun siyah buklelerinden birini çektim. "Bu konuda bir seçeneğin olduğunu düşünmen çok güzel."

İşte o zaman küçük kuşum kavga etmeye başladı.

Samara kucağında tekme atıp çırpınıyor, kapıya ulaşmak için mücadele ediyordu.

Onu belinden yakalayıp, "Yeter!" diye kükredim.

Anında sakinleşti.

Aferin kızıma.

Onu havaya kaldırarak odayı geçtim ve yanmayan şöminenin önündeki döşemeli sandalyelere oturdum. Birine oturdum ve onu kucağıma yerleştirdim. Benim hatırı sayılır cüssemle kıyaslandığında o gerçekten de küçük bir şeydi. Kalın sikimi onun daracık amına sokma düşüncesi, sikim kalınlaşıp uzarken kendimi ayarlamak için aramıza girmeme neden oldu.

Samara kıvrandı.

İnledim ve sıkılmış dişlerimin arasından, "Kıpırdama," diye homurdandım.

Vurgu yapmak için kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırdım, böylece aletimin sert çıkıntısının poposuna bastırdığını hissedebiliyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aynen öyle," diye takıldım.

Derin bir nefes aldım ve kendime bunun küçük kız kardeşimin doğum günü partisi olduğunu hatırlattım. Şimdiye kadar özlenmediyse, yakında özlenirdik. Muhtemelen pastayı kesmeye hazırlanıyorlardı. Şimdi sikimi müstakbel karımın derinliklerine sokmanın zamanı değildi. Bunun için daha sonra bolca zamanımız olacaktı.

Ay ışığında onu daha iyi görebilmek için sandalyeyi pencereye yaklaştırdım. Fildişi teni neredeyse parlıyor gibiydi. Yumuşak ışıktaki dudaklarının pembe tonunu tam olarak seçemiyordum ama alttaki dudak üsttekinden biraz daha dolgundu ve küçük, sevimli bir aşk tanrısı yayı oluşturunuyordu. Mesela

Gençken siyah saçlarını uzun ve bukleler halinde sırtından aşağıya doğru salıyordu.

İnce boynundan aşağı bakarken, göğsünün üst kısmındaki morlukları gözlemledim. Yakasının kumaşını kenara çektim. Samara itiraz etti, beni durdurmak için elimi tuttu. Sert bir bakıştan sonra yumuşadı.

Mükemmel tenindeki koyu lekeleri görünce, nefesimin altında bir küfür savurdum. "Seni bu şekilde incittiği için onu öldüreceğim."

"O... o öyle demek istemedi." "Onu mu savunuyorsun?" "Hayır. Sadece... sorun yok."

Kumaşı biraz daha aşağı çektim ve sütyeninin pembe dantelini ortaya çıkardım. Göğüsleri büyük değildi, sadece bir erkeğin ellerini dolduracak kadardı. Mükemmeldi.

Tek bir parmak ucuyla taraklı dantel kenarının izini sürdüm. "Samara, bu iyi değil. Bana ait olana dokundu. Bunu yanına bırakamam."

Samara göz teması kurmaktan kaçınarak elbisesinin bir düğmesiyle oynadı. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Ne diyorsun?"

Ne sorduğunu biliyordum. Sadece dudaklarından çıkacak kelimeleri duymak istiyordum. "Neden sürekli senin olduğumu söyleyip duruyorsun?" diye fısıldadı.

İşte oradaydı. Ondan "*Ben seninim*" sözlerini duymaktan ne kadar keyif aldığımı biraz şaşırdım. Benim için bu gerçekten de sadece bazı yan faydaları olan bir iş anlaşması olmalıydı. Planım onunla evlenip yatmak ve sonra Rusya'ya, hayatıma ve oradaki diğer kadınlara dönmektir. Belki de Amerika'da biraz daha kalabilirdim.

Bir kıza göre onda ilgimi çeken bir şeyler vardı. Gözlerinin arkasında parlayan bir ruh.

Her ne sebeple olursa olsun, kesinlikle ona karşı sahiplenici hissediyordum.

Onu o lanet çocuğun kollarında gördüğümde, boğazını parçalamak istedim, özellikle de gözlerindeki korkuyu gördükten sonra.

O sadece ve sadece benimdi, satın alınmış ve parası ödenmişti ve benden başka kimsenin ona dokunmaya hakkı yoktu.

Bu özel yaratığın hayatındaki tek erkek olacağımı fark etmek baş döndürücü bir duyguydu.

Ya da en azından babasının iddia ettiği gibi dokunulmamış olduğunu varsayarsak, tek erkek olmam gerekiyordu.

"Çünkü öylesin, Malyshka."

Anlamadığını biliyordum. Nasıl anlayabilirdi ki? Ve ben bir piçtim çünkü bunu ona açıklamaya hiç niyetim yoktu... henüz değil.

Çenesini kavradım ve başını aşağı çektim. Dilimin ucuyla önce alt dudağını, sonra da üst dudağını okşadım. Dikişi takip ettim. Ağzı bir nefesle hafifçe açıldı. Hâlâ sadece dilimin ucunu kullanarak dişlerinin kenarında gezindim ve kendi dilini benimkiyle atışması için ikna ettim. Ağzı biraz daha açıldı.

Dudaklarına karşı inledim. "İşte böyle bebeğim, benim için aç."

Dilim içeri girdi. Nane şekeri, şampanya ve masumiyet tadındaydı.

Koltuğun içinde kıpırdanırken, dilimi ağzının derinliklerine doğru zorlarken sikimi kalçasına bastırdım. İnledi ve küçük elleriyle göğsümü kavradı. O kadar saftı ki, hiç denenmemiştii.

Ağzı serbest kaldı. Nefes almaya çalışarak başını arkaya ve uzağa eğdi. "Lütfen, Gregor. Bekle! İhtiyacım var-"

Ama durmadım... Duramazdım.

Dişlerimi çenesinde gezdirdim; dilimi boğazında gezdirdim, nabzının tadına baktım. Elim belini sıyırıp göğsünü kavradı, parmaklarım meme ucundaki küçük çakıl taşını arayıp buldu. Parmağımla başparmağım arasında yuvarlayarak sertçe çimdikledim.

Samara haykırırken kalçaları yukarı kalktı. Bir kez daha kurtulmak için göğsümü itti. Onu bunalttığımı, muhtemelen bir saat önce o çocuğun yaptığından daha fazla korkuttuğumu biliyordum ama umursamayacak kadar kendimden geçmiştii. Masumiyeti uyuşturucu gibiydi.

Ağzımı yanağında gezdirerek narin kulak memesini dişlerimin arasına aldım ve elim göğsünden karnına, oradan da kalçalarının arasına doğru ilerlerken ısırdım. Dilim kulağının kabuğunda gezinirken, elbisesinin eteğini kaldırdım.

Küçük elleri bileklerimi kavradı. "Bekle Gregor. Yapamayız."

Teni kremi bir fildişiydi, saf ve lekesizdi. Elleri, sayısız şiddet ve güç sembolü içeren dövmelerimin vahşi karanlığına karşı duran bir melek kanadının ucu gibi görünüyordu. Onun mükemmel küçük banliyö yaşamı üzerinde sahip olmak üzere olduğum yozlaştırıcı etkinin keskin bir alegorisi.

Onu silkeledim ve eteğini kaldırdım. Parmaklarımı külotunun bel bandına soktum.

Külotunu kalçalarından aşağı doğru iterken amının yumuşaklığını elimin arkasında hissedebiliyordum.

"Gregor! Dur!" Samara kucağında kıvranırken yalvardı, bu beni daha da kızdırdı.

"Bakire misin?" Boynuna doğru sordum. "Ne?"
diye nefes nefese kaldı.

"Beni duydun, Samara."

"Bana bunu sormaya hakkınız yok!"

"Bir kocanın hakkına sahibim- Sadece cevap ver," diye
bağırdım. "Hayır."

"Hayır, bakire değilsin ya da hayır cevap vermeyeceksin?"

Yüzünü çevirirken yanakları alev alev yanıyordu. "Sen bir zorba ve kabasın ve senden nefret ediyorum! Bırak beni!"

Kucağımdan inmeye çalışırken ciddi bir mücadele verdi. Cevabımı almadan böyle bir şey olmayacaktı.

Saçlarından tutarak başını geriye doğru çektim ve ağzını ele geçirerek çığlıklarını yuttum. Tekmeleyen bacaklarını görmezden gelerek elimi bacaklarının arasına soktum. İki parmağımı amının dikişi boyunca gezdirdim, uyarılmışlığının kanıtını hissetmekten memnun oldum. Orta parmağımla, ilk boğumuna kadar içeri girerek dar girişiyle alay ettim. Vücudu etrafımda sıkıca kenetlenmişti. Şaftımın etrafında aynı hissi hayal ederken inledim.

Dudaklarını serbest bırakarak ağzına karşı hırladım. "Bu acıtabilir, malyshka."

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmağımı derinlere soktum, kızlık zarının ince narin zarını hissedene kadar sertçe ittim. Hâlâ sağlamdı.

Siktir, çok sıkıydı.

Kalın sikimi içine sokmak çok zor olacaktı.

"Hâlâ masum olduğun için şanslısın, yoksa hakkım olanı benden çalan bu adamı öldürmek zorunda kalacaktım."

Parmağımı kurtardım ve ağzımın içine sokarak onun tadına baktım.

Güzel dudakları şok olmuş bir solukla açıldı ama cevap vermedi.

Ona sert davrandığımın farkında olarak, külotunu yukarı çektim ve elbisesinin eteklerini elimden geldiğince nazikçe aşağı indirdim.

Başını öne eğdi. Yumuşak buklelerini yüzünden uzaklaştırdım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım.

Gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzülürken zümrüt gözleri altın beneklerle parlıyordu. Kucağımdan atladı ve benden birkaç adım uzaklaştı. Gözyaşlarını silkeleyerek, "Senden nefret ediyorum Gregor Ivanov ve seni bir daha asla görmek istemiyorum," diye yemin etti.

Ayağa kalktım, takım elbisemin ceketini kapatmadan önce hâlâ acı verici bir şekilde sertleşmiş olan sikimi pantolonumun içinde düzelttim. "Şey, Malyshka, iki hafta sonra senin kocan olacağımı düşünürsek bu biraz zor olacak."

CHAPTER 4

S amara

"ONUNLA EVLENMEYECEĞİM! Evlenmeyeceğim!"

Nadia'nın partisinin geri kalanını sanki tüm dünyam alt üst olmamış gibi geçirmek zorunda kalmak dayanılmazdı. Gregor'la yaşadığım aşağılayıcı karşılaşmadan sonra Nadia'nın yatak odasına gizlice girdim ve yırtık elbisemi örtmek için bir kazak ödünç aldım. Saçımı tarayıp makyajımı düzelttikten sonra, akordeon çalmaya başlayıp herkes Cheburashka çizgi filmindeki şarkıyı söylerken partiye geri döndüm.

Herkes "*Bir doğum gününün yılda sadece bir kez olması çok üzücü*" nakaratını söylerken Nadia'yla göz göze geldim. Şaşırtıcı bir şekilde o da benim kadar mutsuz görünüyordu.

Işıklar söndü ve herkes dönüp annesinin elinde on sekiz mumla süslenmiş büyük bir pastayla kapıdan girişini izlemeye başladı.

Nadia ve ben o anı yakaladık.

Elimi sıktı. "Seninle konuşmam lazım!"

"Benim de!"

"Her zamanki yer mi?"

Ruslar olarak elektroniğe güvenmemek kanımızda vardı, bu yüzden bize küçük yaşlardan itibaren cep telefonlarıyla önemli konuşmalar yapmamayı öğretiler. Evlerimiz arasında bir bloktan daha az mesafe vardı, bu yüzden küçüklüğümüzden beri benim evimden gizlice çıkar ve onunla onun oyun evinde buluşurdum.

bahçesinin arka tarafındaki ağaçların arasına saklanmıştı. Güvenlik görevlileri orada olduğumuzu her zaman biliyordu, bu yüzden hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında değildik.

Başımı salladım. "Sabah

iki mi?" Başını salladı.

"Yelena'ya söyleyeceğim." Diğer en iyi arkadaşım.

Ailesi pastayla birlikte Nadia'ya ulaştığında yanından uzaklaştım ve odanın diğer ucundaki Yelena'ya doğru ilerledim. Omzumla ona çarptım ve *iki am diye* bağırdım. O da başıyla onayladı.

İkimiz de Nadia'nın sahte bir gülümseme takınmasını ve mumlarını usulca üflemesini izledik. Herkes alkışladı ve etrafını sardı. Hepsi kulaklarını çekmeye ve on sekize ulaşana kadar her yılı bağırarak söylemeye başladılar. Kimsenin kökenini bilmediği aptalca bir Rus geleneği.

Başlarının üstünden onları izlerken, Gregor'un partiye ne zaman katıldığını anlamak mümkün değildi. Odadaki sıcaklığa rağmen titredim.

Kapı aralığına yaslanmış, şeytanın ta kendisi gibi görünüyordu. Karanlık bakışlarını üzerimde tutarak kadehini yavaşça dudaklarına götürdü.

Bir buz küpünü ağzına götürüp keskin dişlerinin arasında ezmesini izledim.

Yutkundum.

Kalabalığın gürültüsü arasında kahkahasını duyunca yanaklarım yandı.

* * *

"Beni onunla evlenmeye zorlayamazsın!"

Evime dönmüştük ve sonunda Gregor'un söyledikleri hakkında babamla yüzleşmiştim. Bir yanım bu konuyu açtığım için bile kendimi aptal gibi hissediyordu. Yani, bu fikir gülünçtü. Teknik olarak hâlâ lisedeydim! Ayrıca, yirmi birinci yüzyılda'ydık ve Amerika'daydık; artık görücü usulü evlilikler yapılmıyordu. Bütün bu fikir çok eskiydi.

Babam bana bunun doğru olduğunu söylediğinde midem bulandı. "Bunu yapmayacağım ve bu son sözüm" dedim.

Babamın önünde durdum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Adam onu hayal kırıklığına uğrattığımı hiçbir zaman gizlememişti. Ben bir kızdım, onun umutsuzca istediği erkek değil. Ailemin evliliğini mahvettiğim için suçlu olduğumu biliyordum. Benden sonra annem başka çocuk sahibi olamadı. Onun evliliğini mahvettim.

ve bana bunu hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Ama yine de adamın en azından bana biraz değer verdiğini düşünüyordum. Sanki elden çıkardığı bir maldan başka bir şey değilmişim gibi beni evlendirmesi, ona hiç yakıştıramadığım kadar soğuk ve kalpsizdi. Anlaşılan benden benim bile fark ettiğimden çok daha fazla nefret ediyordu.

Babam benimle yüzleşmek için döndü. Elinin düz kısmıyla yanağıma öyle bir vurdu ki sendeleyerek geri çekildim. Eli, elinde tuttuğu soğuk votka şişesinden dolayı buz gibi ve ıslaktı ama tokat tenimde ateş gibi hissettirdi.

"Sana söyleneni yapacaksın! Sonunda bir işe yarayacaksın."

Kanepeye uzanıp morarmış yanağımı okşarken gözlerim yaşlarla doldu.

Annem çalışma odasına koştu, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken "Boris, ne yaptın sen?" diye bağırdı.

Kollarımı karnıma sararak ileri geri sallandım ve ayaklarımın altındaki halıya baktım.

Prusya Mavis'i.

Krom Sarı Derin.

Vandyke Kahverengi.

Altın aşı boyası.

Annem yanıma oturdu ve garip bir şekilde sırtımı ovdu. Tuhaf ve yabancı hissettiriyordu, sanki şefkatli bir anne olmanın gereklerini yerine getiriyor, muhtemelen bir Hallmark filminde gördüğü bir şeyi taklit ediyordu.

Babam önümüzde volta atıyordu. Elleriyle çılgınca hareketler yaparken elindeki votka bardağın kenarından taşıyordu. "Benimle bu tonda konuşma, Alena! Bu büyük evi seviyor musun? Her iki yılda bir yeni bir araba? Avrupa seyahatlerini? Mücevherler? Bunlar parayla alınan şeyler!"

Annem koluyla havayı süpürdü. Bileklerindeki ağır altın bilezikler şingirdadı ve takırdadı. "Ee? Bunlar için yeterince paramız var."

"Vardı. Bir sürü paramız *vardı*. Hepsi gitti." Babam arkasını döndü ve kendine biraz daha votka doldurmak için yan bara döndü.

"Ne demek istiyorsun Boris? Nasıl hepsi gitmiş olabilir?" diye sordu annem beni bırakıp onun peşinden odanın diğer ucuna giderken.

Babam omuz silkti. "Kötü yatırımlar. İş anlaşmaları suya düştü. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Benim için endişelenecek bir şey yok mu? Artık beş parasız olduğumuzu söylüyorsun!" Annem onun elinden şişeyi kaptı ve kendine bir içki doldurdu. Bardağı kaldırıp uzun bir yudum aldı. Üzgün olmalıydı. Annem nadiren votka içerdi. Şarap ya da şampanyayı tercih ederdi.

"*Beş parasızdık. Ben tamir ettim!*"

Bana doğru eliyle işaret etti, altın bilezikleri şıngırdıyordu. "Ne? Tek kızımızı satarak mı?"

"Sanki elimi sokaktaki bir yabancıya vermişim gibi davranıyorsunuz. Ailemiz Ivanov'ları nesillerdir tanır. Ona iyi bakılacak."

Annem kaşlarını çatı. "Evet, İvanovlar'ın uyuşturucu ticareti yaptığını da biliyorduk. _"

Babam sert bir küfürle onun sözünü kesti.

İkisi de bana baktı.

Hiç şaşırmadım. Hayatım boyunca hep bir çeşit gizlilik vardı. Nadia'nın ailesi ve paralarını nasıl kazandıkları hakkında. Nadia bile bilmiyor.

Ayağa kalktım. "Baba, bu yanlış! Sanki senin malınmışım gibi beni öylece evlendiremezsin."

Babam kolunu kaldırdı ve beni işaret etti. "Bu iş tamamdır ve bu konuda bana itaat edeceksin."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden benimle evlenmek istiyor ki? Beni neredeyse hiç tanımıyor bile."

"Federov soyadıyla evleniyor, seni aptal kız," diye sertçe karşılık verdi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. O benim soyadımın sağladığı bağlantıları ve itibarı istiyor. Sen onun için bir araçtan başka bir şey değilsin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Sözleri canımı yaktı ama korkmayı reddettim. "Onunla evlenmeyeceğim. Ve sen de beni buna zorlayamazsın."

Babam iç çekti. "Başka seçeneğin yok. Parayı çoktan aldım." "O zaman geri ver!"

Annem ellerini ovuşturarak önümde durdu. "Gregor Ivanov'un karısı olmanın nesi kötü olabilir ki? O zengin. Yakışıklı. Güzel bir evin ve iyi, güçlü oğulların olacak."

Babam onu yoksullukla tehdit ettiği anda annemin sadakatini babamın tarafına kaydıracağını biliyordum. Keşke bunun beni şaşırttığını söyleyebilseydim.

Bu konuda yalnızdım.

Gregor'un nesi vardı? Açıklayamadım.

Küçük bir kızken, ona karşı büyük bir aşk beslerdim. Yani, bu beklenen bir şeydi. En iyi arkadaşımın büyük ve güçlü ağabeyiydi, ama o zaman bile onda karanlık ve korkutucu bir şeyler vardı. Onunla tanıştığım andan itibaren beni korkuttu ve gözümü korkuttu.

Girdiği odanın tüm enerjisini emen bir tarzı vardı, tıpkı kurbanlarını soğuk ve ölü bakışlarının altında yatan bir cazibeyle baştan çıkararak bir vampir gibi. Her şey onun etrafında dönüyordu. Benim gibi birinin onun karanlık ve çarpık evreninde hiç şansı olmazdı.

Tüm benlik duygumu, tüm kimliğimi kaybederdim.

Artık daha yaşlı ve kendi başına bir adam olduğu için daha da korkutucuydu. Onun karısı olma düşüncesi beni titretiyordu.

Elbette, adamın öpücükleri kemiklerimi eritebilirdi, ama onun ilgisini uzun süre koruyacağımı düşünecek kadar hayalperest değildim. Onun gözünde bir ergendim. Küçük bir kızdım. Kız kardeşinin arkadaşı. Muhtemelen sofistike kadınlara alışkındı. Bir erkeği nasıl öpeceğini bilen kadınlara. Ne kadar kötü öpüştüğümden bakire olduğumu anlayabildiğini hatırlayınca yanaklarım yandı.

Gregor gibi bir adamın benim gibi korunaklı bir banliyö kızıyla birlikte olmak istemesine imkân yoktu. İlk günden itibaren bana kızardı. Sefil bir evliliğimiz olurdu ve sonunda birbirimizden nefret ederdik.

"Peki ya üniversite? Sanat okulu?" Yalvaran bakışlarımla annemden babama bakarken elimdeki tüm imkânları zorlayarak sordum.

Resim yapmayı seviyordum ve sanat tekniği ve tarihi hakkında daha fazla şey öğrenmek için üniversiteye gitmeyi umuyordum. Yetenekli olduğumu biliyordum. Sadece bana inanacak birine ihtiyacım vardı. Resimlerime bakacak ve ne anlatmaya çalıştığımı *anlayacak* birine. Her zaman, ünlü bir sanatçı olursam ailemin benim de bir değeri ve sesim olduğunu göreceğini ummuştum. Şimdi, bir gün *beni* olduğum gibi göreceklarını düşünmenin ne kadar aptalca ve olgunlaşmamış bir hayal olduğunu görüyorum... olmadığım kişi için yaşadıkları hayal kırıklığını değil.

Babam omuz silkti ve göz göze gelmek istemeyerek arkasını döndü. "O hobileri daha sonra da yapabilirsin. Tabii kocan izin verirse."

Çok üzölmüştüm. Bir hobi. Babam sanat alanında kariyer yapma isteğimi böyle görüyordu. Gerçek amacımdan uzaklaşmaktan başka bir şey değildi,

Görünüşe göre evlenmek ve ona bir çeyiz sağlamaktı. "Baba, lütfen."

Boğazını temizledi. "Ben kararımı verdim. Sana söyleneni yapacaksın. Başka seçeneğin yok. Şimdi yatağına git."

Anneme yalvaran bir bakış attım. Başını öne eğdi. Kocasına karşı gelmezdi, kendi kızı için bile, özellikle de toplumdaki konumunu kaybetmek ya da muazzam evini ve mücevherlerini feda etmek anlamına geliyorsa.

Bu sondu. Mezuniyetimin ertesi günü beni Gregor Ivanov'la evlenmeye zorlayacaklardı.

* * *

"NADIA, YUKARIDA MISIN?" Fısıldadım.

"Buradayım!" diye fısıldadı.

Etrafıma bakındım ve kimseyi göremedim, muhtemelen arazisindeki muhafızlar tarafından gözetlendiğimizi bilmeme rağmen, geniş ağaç gövdesine çakılmış ilk tahta çıtayı kavradım ve ağaç evine çıkan derme çatma merdiveni yavaşça tırmandım. Sonra başımı eğerek içeri adım attım.

Çoğu ağaç evin aksine, babası bunu profesyonelce inşa ettirmişti, bu yüzden içi oldukça güzeldi. Bir ağacın içine yerleştirilmiş tek odalı bir kulübe gibiydi. Büyüdükçe tüm oyuncakları ve çay takımlarını dışarı taşıdık ve yerlerine kalın halılar, bir sürü büyük minder ve camla çevrili mumlar koyduk. Duvarları Nadia'nın en sevdiği kitaplar için raflarla kaplamıştık ve resim malzemelerim için dolaplar vardı. Evin artık egzotik ama rahat bir havası vardı.

Benim gibi Nadia da yoga pantolonu ve kapüşonlu bir tişört giymişti. Nadia ailenin bebeğiydi. Gregor ve Damien adında iki ağabeyi vardı. İkisine de hiç benzemiyordu. Onlar uzun boyluyken, o minyondu. Onların koyu renk saçları ve gözleri varken, Nadia'nın çilek sarısı saçları ve açık mavi gözleri vardı. Evlatlık olduğu için sık sık onunla dalga geçerlerdi. Her iki erkek kardeşi de ondan en az sekiz yaş büyüktü. O bir tür "*oops*" bebeğiydi. Bu yüzden zavalıcık kendi ailesinin arasında kendini hep biraz garip ve yersiz hissetmişti. Onların hepsi çok kültürlü ve sosyaldi, oysa o utangaçtı ve kitapları insanlara tercih ediyordu. Nadia'nın Chanel yerine Doc Martens ve oyuncak bebek elbisesi giymeyi tercih etmesi annesini kahrediyordu.

Nadia bir yığın yastığın üzerine yığıldı. "Bu şimdiye kadarki en kötü doğum günümdü!"

Dudağımı ısırdım. Ailelerimizin Gregor ve benimle ilgili planları hakkında hiçbir fikri olmadığına dair en ufak bir şüphem yoktu. Ona hiçbir şey söylememişlerdi. Ve ona nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sonunda Mikhail'le konuşmak için cesaretimi topladım," dedi küçüklüğümüzden kalma karanlıkta parlayan küçük plastik yıldızlarla kaplı oyun evinin tavanına bakarken.

"Ne dedi?"

Nadia omuz silkti. "Bana küçük aptal bir kız olduğumu ve özlenmeden önce büyük partime geri dönmem gerektiğini söyledi."

"Oh, Nadia. Üzgünüm ama bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordun. O senin ailenin güvenlik şefi. Seninle yakalanırsa baban ve kardeşlerin onu öldürür."

O cevap veremeden altımızda bir hışırtı duyduk.

"Nadia? Samara?"

Açık kapıya doğru sürünerek kafamı dışarı uzattım. Yelena aşağıdaydı. Ona el salladım.

Yelena içeri girdiğinde uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bir yastığın üzerine yerleşti. Elbette üzerinde hâlâ o şirin parti kıyafeti vardı. Elbiseyle ağaca tırmanmayı Yelena'ya bırakın. Küçük grubumuzdaki gerçek modacı oydu.

"Alınma Nadia ama o parti berbattı," diye homurdandı. Sonra bana dönerek imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve "Peki sen ve Peter bu kadar uzun süre ne yaptınız?" diye sordu.

Peter şu anda sorunlarımın en küçüğüydü. "Biz ayrıldık." Nadia sempatik bir ses çıkararak omzumu okşadı.

Yelena omuz silkti. "Ondan hiç hoşlanmadım. Bir İkizler burcuna asla güvenme." Yelena'ya göre Zodyak hayatın tüm kararlarını verebilirdi.

Kapüşonumun ipleriyle oynadım. "Dinle, bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum, o yüzden ağzımdan kaçıracağım."

Ses tonumdan bir şeylerin ters gittiğini anlayan iki kız da doğrulup oturdu. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Aman Tanrım, Samara, sorun ne? Peter mı?" Nadia sordu.

Başımı salladım.

Yelena üst kolumu okşadı. "Yürümeye başladığımızdan beri çok iyi arkadaşsınız. Bize her şeyi anlatabilirsin."

Altımdaki yastığı karıştırarak bakışlarından kaçındım. "Nadia, bana kızmanı istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Samara, sana asla kızgın olamam. Söyle bana, sorun ne?"

Derin bir nefes aldım ve her şeyi ağzımdan kaçırdım. Kardeşinin Peter ve beni nasıl yakaladığını. Gregor'un evlenmemiz hakkında söylediklerini ve ailemin bunu nasıl onayladığını. Atladığım tek kısım Gregor'un hala bakire olup olmadığını kontrol etmesiydi.

Bu kısmı en yakın arkadaşlarımla bile paylaşamayacak kadar utanç vericiydi.

Kapüşonumun kolunu elimin üzerine çekerek yanaklarımı sildim. "Üzgünüm Nadia, ama kardeşinle evlenmek istemiyorum."

Nadia eğildi ve bana sarıldı. "Ben de kardeşimle evlenmeni istemiyorum!"

Geri çekildim. "Ne?"

Omuz silkti. "Biz küçükken ona aşık olduğumu biliyorum ve kızların onu sevimli ve havalı bulduğunu da biliyorum..."

Yelena araya girdi. "Uh... Nadia. Kardeşlerin sevimli değil. Çok seksiler. İkisi de baş belası olsa da, özellikle Damien."

Damien'in adını öyle bir kinle söyledi ki, Nadia'yla birbirimize baktık.

Yelena bizi başından savdı. "Daha önce konuşmuştuk. Başım... biraz belada olabilir."

"Bekle. Ne? Neden?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil. Şu anda senin sorunun hakkında konuşuyoruz." "Yelena..."

"İkinize de sonra anlatırım."

Nadia üzerinde oturduğu yastığın altın saçaklarını büktü. "Gregor'u seviyorum ama gerçekten eski kafalı olabiliyor. Bir eÇte ne istediğini biliyorum ve Samara öyle biri değil. Alınmayın!"

"Alınmadım!" Ona hemen güvence verdim.

"Sadece. Bak. Eğer gerçekten kız kardeşim olsaydın bunu sevmeyecek değildim ama... korkuttuğu tek kişi sen değilsin. Bazen beni de korkutuyor ve o benim kardeşim! Adam çok gergin! Onu neden Rusya'ya geri gönderdiklerini hâlâ bilmiyorum. Bu büyük bir aile sırrı ama kötü bir şey olduğunu biliyorum... gerçekten kötü." Nadia saçaklarını parmağına öyle sıkı dolamıştı ki ucu morarmaya başlamıştı.

Hepimiz bir an sessiz kaldık.

Sonunda inleyerek duvara yaslandım ve "Başım gerçekten belada, değil mi?" dedim.

Durumun şoku geçiyordu ve gerçekler ortaya çıkmaya başlamıştı. Eğer ciddi bir şey yapmazsam, bir aydan kısa bir süre içinde kendimi evli bulacaktım... *evli*.... Tüm hayallerim sona erecekti. Kocamın beni hem korkutan hem de büyüleyen bir adam olacağı gerçeğini boş verin. Her öpücükte, geriye hiçbir şey kalmayana kadar kendimden bir parça kaybedecektim.

Yelena uzun kırmızı tırnağıyla beni işaret etti. "Kaçmak zorundasın."

Nadia ve ben ona baktık.

"Ne?" diye sordum. Onu doğru duyduğumdan emin olmadan sordum.

"Gitmek zorundasınız. Bu senin tek seçeneğin. Eğer kalırsan, ailen seni onunla evlenmeye zorlar."

"Kimseyi tanımıyorum. Hiç param yok. Nereye gidebilirim ki?" Fikir kök salarken bile karşı çıktım. O haklıydı. Bu benim tek seçeneğimdi.

Yelena daha dik oturdu ve parlak mavi gözleri heyecanla parladı. "Param var ve seninle geliyorum."

Yelena'nın ev hayatının boktan olduğunu biliyorduk. Annesi ölmüştü ve babası da ara sıra ona vuran bir sarhoştur. Ağaç evimizin loş ışığında bile yanağındaki morluğun gölgesini görebiliyordum.

Bu konuda hiç konuşmadık.

Hiç konuşmadığımız pek çok şey vardı.

Ailelerimizin durumu böyleydi.

Nadia ve ben Yelena'nın makyajı sevdiğini iddia etmesinin ve asla ruhsuz ve fondötersiz görünmemesinin nedenlerinden birinin bu olduğundan hep şüphelenmiştik. Gerçek neden, çürüklerini kapatmak için buna ihtiyaç duymasıydı.

Nadia bir kaşını kaldırdı. "Param var da ne demek? Ne kadar param var?"

Yelena'nın ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Yüz binden fazla."

Ağzım açık kaldı. "Yelena! Nasıl yani?"

"Ciddi misin?" Nadia haykırdı.

"Boktan babamın üzerinde çalıştığı yarış pisti planı. Algoritmayı yeniden çalıştım ve büyük vuruş yaptım. Gerçekten büyük." Nadia'ya döndü. "Bu arada, ağabeyin Damien'in bana *kızmasının* nedeni de bu." Elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Federallerin dikkatini bir mafya planına çekmekle ilgili bir şey."

Derin bir nefes aldım. "Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz? Kaçıyor muyuz?"

Yelena'nın gülümsemesi kayboldu. "Şaka bir yana, eğer Damien haklıysa, yaptığım şey yüzünden başım oldukça kötü insanlarla derde girebilir. Şehirden gitmem gerekiyor. Hemen."

İkimiz de Nadia'ya döndük.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Başını salladı ve fısıldadı, "Gidemem."

Tartışmaya zahmet etmedik. O haklıydı. Bizimle giderse kardeşleri onu aramaktan asla vazgeçmeyecekti.

Birbirimize sokulduk ve sarıldık.

Nadia'nın saçlarına doğru fısıldadım, söylediklerimin doğru olduğuna inanmak istiyordum. "Sonsuza dek ayrı kalmayacağız. Bütün bunlar unutulacak. Gregor başka biriyle evlenecek ve Yelena'nın yaptıkları unutulacak. Ve sonra geri döneceğiz, tamam mı Nadia?"

Sabahın erken saatlerine kadar kaçışımızı planlayarak ağaç evde kaldık.

Nemli çimenlerin üzerinden sürünerek evime dönerken, Nadia'nın evinin kasvetli pencerelerine baktım. Gregor'un beni izlediğine yemin edebilirdim.

Titredim.

Her şey yoluna girecek.

Bir ya da iki hafta boyunca kızgın olur ve sonra beni tamamen unutturdu.

CHAPTER 5

G^{regor}

Adamı vurup bu işi bitirememem gerçekten bir trajediydi.

Şakaklarımı ovuşturdum ve yavaşça nefes verdim, bu bok parçasına canlı ihtiyacım olduğu için varlığımın her zerresinden nefret ediyordum. Boris Federov hatırı sayılır cüssesini kaydırırken ahşap eğli sandalye inledi ve gıcırdadı.

Boris takım elbise ceketinin koluyla alnındaki teri sildi ve gri fanila üzerinde yağlı bir leke bıraktı. "Geri dönecek. Sadece öfke nöbeti geçiriyor. Tipik ergen davranışları."

Samara bir haftadan uzun bir süredir kayıptı. Küçük kız kardeşim hala sorulara cevap vermeyi reddetse de, Yelena Nikitina sayesinde Samara'nın kaçışının iyi finanse edildiğini öğrendim. Bu benim için sorun yaratıyordu. Para pek çok şeyi satın alırdı.

İki küçük kaçağımız için bu, ülke dışına uçuşlar, gizli oteller ve sahte kimliklere ve evraklara erişim anlamına geliyordu.

Benim için bunun, iyi bağlantıları olan bir aileden gelen masum, teklifsiz bir eş anlamına gelmesi gerekiyordu.

Federov ailesiyle evlenmek, Ivanov'lara babamın acılarla dolu hayatının sonuna kadar arzuladığı prestij ve statüyü kazandıracak, dünyanın dört bir yanındaki yüksek sosyetenin üst kademelerine girmesini sağlayacaktı.

Bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Benim gözümde bu daha çok işle ilgiliydi.

Rüşvet. Şantaj. Güç. Politika. Kötülük. Cinayet.

Hepsi işin bir parçası.

Sıradan insanlar için ben Gregor Ivanov'dum, Ivanov İthalat'ın CEO'su. Daha iyi bilenler içinse devasa bir suç örgütünün başındaki Gregor Ivanov'dum. Dört yıl önce babamın ölümünden sonra dümene geçmiş ve hem adil hem de kötü yollarla sayısız, kazançlı iş ilişkileri kurarak aile servetimizi iki katından fazla artırmıştım.

Gördüğünüz gibi, küçük uyuşturucu ve fuhuş oyunları ile hiç uğraşmadım.

Onları çetelere ve İtalyanlara bıraktım.

Benim asıl ticaretim silah ve bilgiydi. Sende varsa, ben de isterim.

Eğer benim almamı istemiyorsan, daha iyi.

Silahlar kazançlıydı ama gerçek güç bilgiydi.

Ben sadece iskeletlerin nereye gömüldüğünü bilmiyordum... Onları gömen bendim.

Çünkü tüm bilgiye, paraya ve güce sahip olan bendim.

Boris Federov'un haddini aştığını, sahip olmadığı parayla borçlandığını ve Nijeryalılarla yatağa girerek hayatı ve geleceğiyle kumar oynadığını bu şekilde öğrendim.

Ben de babamın oğlu olarak bir anlaşma yaptım. Federov'un kızını satın aldım.

Bu kadar basitti... ya da en azından kendime bu kadar basit olduğunu söyledim. Sadece işti, kişisel bir şey değildi.

Sadece soğuk kalpli bir iş.

Kaçtığını ilk öğrendiğimde, bir arkadaşının evinde saklandığını düşünerek birkaç gün içinde yakalanacağını varsaydım. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Babanızın sizi çok az tanıdığınız ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen korktuğunuz biriyle evlendirdiğini öğrenmek onu sarsmış olmalıydı.

Eminim erkek arkadaşım dediği o pisiği kovalamam ona yardımcı olmamıştır.

Sorun şu ki umurumda değildi. Bu onunla ilgili değildi.

Bu işle ilgiliydi ve şu anda onun küçük öfke nöbeti planlarıma engel oluyordu. Zaten düğünü iptal etmenin utancını yaşamak zorundaydık. Olayın şatafatı umurumda bile değildi;

Batırdığı yetmiş beş milyon dolarlık silah anlaşmasını önemsiyordum. Düğünler karanlık anlaşmalar için mükemmel bir kılıftı. Transdinyester'de bulunan Rus 14^{üncü} Ordusu'ndan bir generali ve bir üçüncü dünya diktatörünü aynı çatı altında bir araya getirmek, onların bir düğün için burada bulunan geniş aile olduklarını iddia edebildiğinizde çok daha kolaydı.

Dimitri Kosgov ve Vaska Rostov'la birlikte aylarca çalışarak küçük bir tank ve karadan havaya füze cephaneliğini Transdinyester'den Fas'a kaçırdık. Şimdi bir depoda durmuş, dışarı taşınmayı bekleyerek toz topluyorlardı. Silahları ele geçirmeye yönelik bir girişim olmuştu, neyse ki güvenlik şefim Mikhail Volkov ve Dimitri bunun üstesinden gelmişti ama başkaları da olacaktı.

Yüzü kızaran yeni gelinimle seyahat ederken Federov adının diplomatik bağlarına sahip olmak meseleyi çözmeye yardımcı olabilirdi.

Küçük Malyshka'm kesinlikle beklediğimden daha büyük bir sorun olmaya başlamıştı.

Kesinlikle beklediğimden daha fazla cesaret göstermişti.

Babasıyla anlaşma yaptığımda, benim için parçalanmış bir anıdan başka bir şey değildi, kız kardeşimle oynayan atkuyruklu güzel bir kızdı. Ne zaman bir odaya girsem saklanan utangaç ve sincap gibi küçük bir şey olduğunu hatırlıyordum ama hepsi bu kadardı. Bir fotoğrafını görmek bile istememiştim. O zamanlar, çocuğun görünüşünün hiçbir önemi yoktu.

Benim için, o bir amaç için bir araçtı. Daha fazlası değil.

Onun soyadının ve bir varisinin peşindeydim. Karnına bir bebek sokmam için güzel olmasına gerek yoktu. Özellikle de yeminimizi gerçekten onurlandırmaya niyetim olmadığı için. Ben Rusya'ya, oradaki hayatıma ve kadınlarıma her yılın daha iyi bir bölümünde geri dönecektim, o ise evimi tutacak ve çocuklarımı burada büyütecekti.

Sonra onu gördüm.

Ay ışığında orada duruyordum.

O pisliğin onun adını söylediğini duyduğumda inanamadım.

Samara. *Bu* Samara'ydı.

Samara'm mı? Müstakbel gelinim.

Doğrusu sıska, biraz beceriksiz bir kız bekliyordum, bu yüzden bir erkeğin onu kalçalarından tutup derinlere itmek istemesine neden olan o cömert kıvrımlara hazırlıklı değildim. Teni o kadar solgun ve kusursuzdu ki ıslıl ıslıl görünüyordu. O anda parmaklarımı onun kalın dudaklarına sokmak istedim.

Kumral dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçlarını, o muhteşem dolgun dudakları kendime alabilmek için başı geriye düşene kadar bükтім.

O güzel zümrüt gözleri korkuyla açılmıştı.

O sık kafalı çocuk, o anda boynunu kırmadığım için şanslı.

Daha sonra, ona dokunduğum andaki fiziksel şoka kesinlikle hazırlıklı değildim.

O dudakların tadına baktım.

Vücudu kucağımda kıvrılırken masumiyetinin parmağımın ucuna bastırıldığını hissettim.

O anda her şey değişti.

İlkel bir ele geçirme ve fethetme ihtiyacı kanımda yükseldi.

Geriye dönüp baktığımda, onun bir çocuktan daha fazlası olmadığını fark etmeliydim. Onu korkutmuş ve bunaltmış olmama şaşmamalı.

Kaçmasına şaşmamalı.

Ben bir canavardım.

Kısacası, ben babamın oğluydum.

O piç ölmüştü. Vahşi Ivanov suç imparatorluğunun kralıydım ve hâlâ onun karanlık gölgesi hayatımın üzerinde uzanıyordu.

Çocukluğuma dair en eski anım, babamın çıplak elleriyle bir adamı öldüresiye dövmesiydi.

O anın her ayrıntısını hatırlıyordum. Taze kanın iğrenç bakır kokusunu. Babamın morarmış eklemlerini. Duvara ve yere sıçrayan kıpkırmızı kanlar ve en önemlisi de acınası iniltiler.

Daha da kötüsü, babamın ayaklarının dibinde yatan adamın sevgili amcam olmasıydı.

Amcam aileye ihanet etmişti. O zaman aldığım ve onlarca yıl sonra bile alacağım tek açıklama buydu.

Yine de mesaj çok açıktı.

Ailemize olan sadakatimiz her şeyden önce gelirdi ve ailemize asla ihanet etmezdik.

Ivanov ailesinin nesiller boyu yetecek kadar serveti vardı ama sahip olmadığımız şey prestijdi.

Babamın gözünde ailemiz, Bolşevik devriminde her şeyini kaybettikten sonra hâlâ kırıntıların peşinde koşuyordu. Statümüzü ve onurumuzu geri kazanmayı takıntı haline getirmişti ama ne yazık ki geçmişi geri satın alamazsınız ama geleceği satın alabilirsiniz.

Bileğimi yana yatırarak Maîtres du Temps platin saatimin kadranını çevirdim. "Bana sadece büyük bir paraya değil, aynı zamanda büyük bir

hem de utanç ve rahatsızlık." "Gregor, sana söz veriyorum...."

"*Bay Ivanov*'dan size."

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu ama gururunu yuttu. Hayatta kalmak için başkalarına muhtaç, işe yaramaz bir dilenciye gururun yeri yoktu. Ben devreye girip servetini yenilemeseydim Boris Federov'un hiçbir şeyi olmayacaktı... hem de bakire kızının pazarlık bedeli karşılığında.

Boğazını temizleyerek devam etti, "Bay Ivanov, size söz veriyorum. Samara iyi bir kızdır. Yakında dönecek."

Masasına yaslandığım yerden boyuma göre yükselerek odayı geçtim ve sandalyesinin etrafında döndüm. "Bana kızınızın itaatkâr olduğunu ve planlarımıza uyacağını söylemişsiniz."

Boris tükürdü ve öksürdü. "Ve... ve... o yapacak! Bu onun suçu değil. O sürtük arkadaşları yüzünden. Kötü örnek oluyorlar."

Takım elbise ceketimin iç cebine uzanıp muştalarımı çıkarmadan önce elimin tersiyle çenemi ovuşturdum. Onları sağ elime geçirerek kendimi Boris'in önünde konumlandırımdım. Boncuk gözlerinin metal kaplı muştalarından yüzüme, evinin çalışma odasının iki girişini koruyan adamlara kaymasını bekledim.

Ben uzanıp omzundan küçük bir parça tiftik alırken adamın vücudu korkuyla sarsıldı. Sesim aldatıcı bir şekilde alçak ve sakindi. "Benim küçük kız kardeşim kızınızın en yakın arkadaşlarından biri. Ona sürtük mü diyorsun?"

Cevap veremeden kolumu geriye doğru büküm ve çenesine sert bir yumruk attım.

Boris acı içinde inlerken sandalye geriye doğru devrildi ve yere düştü. Sandalyeden kalkarak dizlerinin üzerine çöktü ve yatıştırıcı bir hareketle kollarını kaldırdı. "Hayır! Hayır! Sana ya da merhum babana bu şekilde saygısızlık edemem!"

Onu yakasından tutarak ayağa kaldırdım ve sandalyeyi tekmeleyerek dik konuma getirdim. Onu tekrar koltuğuna fırlatarak ellerimi kolçaklara dayadım. "Bana öyle geliyor ki kızınız her şeye rağmen kaybolmamış olabilir."

Boris başını yana eğdi ve ağzında biriken kanı tükürdü. "Ne diyorsun sen?"

"Kızınızın namusunu ikinci bir teklif sahibine satarak bana ihanet etme gibi son derece tehlikeli bir fikre kapılmış olabilecek hilekâr, sadakatsiz bir piç olduğunuzu söylüyorum."

"Benim onurumu sorgulamaya nasıl cüret edersin!" diye öfkelendi. Ona ikinci kez yumruk attım.

Boris burnundan sümük ve ağzından kan damlarken böğürmeye başladı.

Kahretsin, işimin bu kısmından gerçekten nefret ediyordum. Şiddetten değil, o gerekliydi. Tatsız ağlamalardan nefret ediyordum.

Tiksintiyle arkamı dönerek parmaklarımın ucunu masasının üzerinde altın bir kaideye asılı duran büyük bir Fabergé yumurtasının soğuk yüzeyinde gezdirdim. Karmaşık zümrüt ve altın tasarımıyla, Romanovların düşüşünden sonra kaybolan kayıp yumurtalardan biri olan Empire Nephrite'i andırıyordu. Soyadım için sonun başlangıcı. Eğer gerçek olsaydı, Federov gibi bir adamın kayıp imparatorluk hazinelerinden birini bu masada rahatça sergileyeceği anlaşıldı. Zenginliğin ve nüfuzun müstehcen bir jesti.

Konuya geri dönerek, "Korkarım bir sorunumuz var. Teslim etmediğiniz bir ürün için size büyük miktarda para ödedim."

"Ben... ben... size parayı geri veremem. Zaten çoğunu harcadım. Alacaklılarım ve yükümlülüklerim vardı," diye hüngür hüngür ağladı.

Neyse ki, onun için. Para umurumda değildi, artık değil. On beş milyon benim servetimdeki bir adam için hiçbir şeydi.

Paramı geri istemiyordum... Onu istiyordum.

Şimdi.

Sabırlı bir adam değildim, bu yüzden zaten benim olduğunu düşündüğüm bir şeyden mahrum bırakılmak bana kolay gelmedi.

Boris zehir kusmaya devam etti. Hiçbir şey bu adamın suçu değildi. Ne şaşırtıcı derecede kötü mali yönetimi ya da muhakemesi, ne kızının ortadan kaybolması, hiçbir şey. "Bu benim suçum değil. O sürtük artık senin sorunun. Eğer onu evlendiremezsen bundan ben sorumlu tutulamam. Ve benden parayı geri vermem beklenmemeli!"

Ve şimdi... çizgiyi aşmıştı.

Hışımınla ona doğru geri döndüm ve onu gömleğinin önünden yakaladım. "Az önce aşağıladığın benim müstakbel karım," diye homurdandım. Kolumu kaldırarak yumruğumu ağzına defalarca indirdim. Çenesine indirdiğim son bir darbe onu bayılttı. Onun ağır, ölü ağırlığını yere fırlattım.

Kanlı muştayı çıkarıp adamlarımdan birine fırlatırken omzumun üzerinden, "Bununla ilgilen," dedim.

Çalışma odasından çıkarak ön merdivenlere ve üst kata yöneldim. Samara'nın yatak odasını bulmam sadece bir dakika sürdü. Belki de Yelena'yla nerede saklandıklarına dair bir ipucu vardı. Ailesinin onu aramayacağı belliydi. Eğer bulunacaksa, bu bana bağlıydı.

Av başlamıştı ama önce avım hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

Pembe yastıklar ve tek boynuzlu atlarla dolu aptal bir kız odası bekliyordum ama hayal kırıklığına uğradım. Duvarlar ünlü tabloların posterleriyle kaplıydı, çoğunlukla Empresyonistler, ki bu benim de en sevdiğim sanat dönemlerinden biridir.

Halı küçük boya damlalarıyla lekeliydi ve hemen hemen her yüzey fırçalar, boya tüpleri ve diğer gereçlerle doluydu.

O bir sanatçıydı.

Bunu

bilmiyordum.

Ama sanat eseri neredeydi?

Ailesinin zevki en iyi şekilde cafcıflı olarak tanımlanabilirdi. Evleri, altın çerçeveli bir ağaca uzanmış talihsiz bir panter portresi de dahil olmak üzere yaldızlı çerçeveli, dikkat çekici olmayan eserlerle doluydu.

Odanın diğer tarafındaki küçük kapıya geçerek kapıyı açtım ve ışığı yakmak için küçük zinciri çektim. Dar gömme dolap tuvallerle doluydu. Giysileri, gelişigüzel yığılmış tablolara yer açmak için köşeye sıkıştırılmıştı.

En yakın yığının en üstünden bir tane seçerek tuvali ışığın daha iyi olduğu yatak odasına taşıdım. Bu aslında bir öğrencinin Andrew Wyeth'in *Christina'nın Dünyası* tablosu üzerine yaptığı bir çalışmaydı. Orijinal tablo, sürrealist tonlarıyla yan yana duran gerçekçiliğiyle ünlüydü. Wyeth, Amerikan pastoral manzarasının derin bir görüntüsünü çağrıştıran her bir cam bıçağını titizlikle boyamıştı.

Samara konuyu kendine özgü bir hale getirmiş, ona daha empresyonist bir hava katmıştı. Bir çim tarlasının gerçekçi bir portresinden ziyade, yakalanan ışık parçacıklarıyla daha çok altın sarısı bir genişlikti.

En çok ilgimi çeken konu bu oldu. Orijinalinde izleyici, Christina'nın kırık bedenini tarladan evine doğru çekerken hissettiği özlem ve yalnızlık duygusuna odaklanıyor.

Samara'nın versiyonunda, figürde akıldan çıkmayan bir çaresizlik vardı. Öznenin koyu kumral saçlarının ve zayıf vücudunun Samara'nın kumral buklelerini ve kıvrımlı vücudunu daha doğru yansıtacak şekilde değiştirildiğini fark etmeden edemedim. Portrenin içine kendini resmetmişti.

Sergilenen ham umutsuzluk ve endiŖe beni tedirgin etti.

Onu kollarıma almak ve tüm canavarlarını kovalayacağıma söz vermek istememe neden oldu.

Elbette bu imkansızdı... çünkü onu kovalayan canavar bendim.

CHAPTER 6

G^{regor}

CHICAGO, Illinois - Üç yıl sonra

"Bu sefer onlar olduğuna emin misin?" diye sordu Damien, genellikle botunda sakladığı bıçağı parmaklarının arasında çevirirken. Bu kovalamacanın bittiğini görmek için o da benim kadar endişeliydi. Son birkaç aydır bahisler yükselmişti.

"Eminim."

Üç yıl boyunca ben kaçak gelinimin peşindeyken, Damien da onun arkadaşının peşindeydi. Yelena Nikitina kardeşimin derisinin altına girmişti. Samara'nın aksine, Yelena'yı arayan sadece biz değildik. Aptal kız her şeyi berbat etmişti. Yanlış insanları kızdırmıştı ve eğer kaynağımız doğruysa, yaklaşıyorlardı. Yelena Samara'yla birlikte kaçtığına göre, bu benim kızımı hedef tahtasına koyuyordu ve bu da benim sorunumdu.

İyi haber ise aynı kaynağın yerlerini de söylemesiydi.

Chicago.

Duyduğumuz anda Damien ve ben her şeyi bırakıp özel uçağımızı hazırlattık. Bir yıldan uzun süredir elde ettiğimiz en iyi ipucunu boşa harcamayacaktık.

İkimizin de ortak bir amacı vardı, kızları bulmak ve onları korumamız altına geri getirmek.

İniş takımlarını nihayet indirdiklerinde parmak eklemlerimi kırdım ve özel uçağımızın penceresinden dışarı baktım. Yakında Samara ile aynı şehirde olacaktım. Onu bulmamın üç yıl sürdüğüne hâlâ inanamıyordum.

Üç yıllık arayış.

Güvende olup olmadığını merak etmekle geçen üç yıl. Hatta hayatta olup olmadığını. Daha kötüsünü hayal etmekle geçen üç yıl.

Ve kendimden başka suçlayacak

kimsem yoktu. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Üç yıl süren arayış, kendimle ilgili epeyce düşünmeme olanak sağlamıştı. Samara'nın hayatına girmiş ve ona acımasızca sahip çıkmıştım. Tüm niyet ve amaçlar için, artık zihnimde onun sahibiydim. İstedğim gibi davranmak için benimdi. Düğünün kendisi sadece bir formaliteydi.

Ayrıca, kızı almasaydım, kim bilir babası ne yapardı.

Babası çaresizdi ve çaresiz adamlar tehlikeli şeyler yapardı. Boris

Federov hâlâ bir sorumluluktan ve güvenilmezdi.

Samara'yı bulmak ve onu ait olduğu yere, korumam altına geri getirmek için çaresiz olmamın bir başka nedeni.

Endişelendiğim kadarıyla, o benimdi.

Satın alınmış ve parası ödenmişti.

Onun sahibiydim.

Artık onu korumak benim görevimdi. Gerekirse kendi babasından... Ama benden değil.

Müstakbel gelinime yaklaşan düğününü haber verme konusundaki hatamı kabul etmem aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmede. Ona hâlâ bir ders verilmesi gerekiyordu. Hayatta seçimler yapabilirdi ama bu seçimlerin sonuçları vardı.

Samara bu sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Ne de olsa ben hâlâ babamın oğluydum... Hiçbir şey değişmemişti. Ne babamın ölümüyle, ne de şimdi.

O hala benimdi.

Onun yerini bildiğinden ve bu noktadan sonra herhangi bir itaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğimden emin olmak için her türlü niyetim vardı.

Geçici bir hayranlığın ne zaman tam bir takıntıya dönüştüğünden emin değildim ama onun o tatlı, masum dudaklarını tatmakla

Kaçtığını bildiğimden beri hayatımın tek itici gücü onu bulmak ve kendime ait olduğunu iddia etmek oldu.

Beni değerli ve eşsiz bir şeyden mahrum bırakmıştı. Bir an yanımdaydı, kollarımdaydı ve bir an sonra gitmişti. Şimdi bile, yıllar sonra, bunu her düşündüğümde göğsümün içinde bir karanlık yükseliyor. Ona karşı duyduğum sempati aylar geçtikçe katılaştı. Nerede olduğunu ya da kiminle olabileceğini bilmediğim için öfkemi ve hayal kırıklığımı dizginlemek zorunda kaldığım aylar.

Babasının onu benden sakladığından emindim ama haftalar ve aylar geçtikçe ailesinin hiçbir şeyden haberi olmadığı ortaya çıktı.

Küçük kız kardeşimi gözetim altına almak bile zaten gergin olan ilişkimizi daha da germekten başka bir işe yaramadı. Nadia'nın en iyi arkadaşlarını kovduğum için beni asla affetmeme ihtimali çok yüksekti.

Samara ve arkadaşı Yelena hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı.

Yelena'nın yarışlardan kazandığı parayla finanse edilmişlerdi ama yine de. Onlar iki genç kadındı. Elimde politikacılar, polisler, iş adamları ve haydutlardan oluşan güçlü bir ağ vardı ama yine de hiçbir şey yoktu.

Üç yıl boyunca.

Yanlış kimlik ve iz sürmekten başka bir şey yok.

Boston'da bir kez çok yaklaşmıştım. Paylaştıkları dairenin kapısını kırarak içeri girdiğimde, Samara'nın parfümü Coco Mademoiselle'in kokusunu hâlâ havada yakalayabiliyordum. Gecenin bir yarısı onları hazırlıksız yakalamaya çalışmama rağmen, bir şekilde geldiğimizi anlamış ve kaçmışlardı. Samara'ya ait olduğunu bildiğim yastığa dokunduğumu ve yumuşak kumaşa yapışan sıcaklığı hissettiğimi hatırlıyorum.

Samara hakkında bildiğim her şey, ona her yaklaştığımda geride bırakmak zorunda kaldığı eşyaları aracılığıyla hayatına dair bir bakıştı.

Meksika'da bir parfüm şişesi ve birkaç elbise.

Los Angeles'ta yağlı boya ve fırçalarla dolu hırpalanmış bir tahta sandık.

New Orleans, Houston ve Vancouver'da bulunan *Drakula*'nın baştan sona okunmuş üç kopyası. Belli ki onun en sevdiği kitap, şimdi de benim.

Mutfak eşyaları çekmecesinde sayısız soya sosu paketinin arasında her zaman Çin yemek çubukları bulunur, ama asla bir çatal veya tabak bulunmaz.

Ağzım bir karış açık kaldı... ve sayısız McDonalds'ın Cafe Mocha ve Egg McMuffin fişleri.

Şimdiye kadar hepsi ölü ipucu.

Kızlar rehavete kapılmıştı.

Onları aramayı bıraktığımızı ve Chicago'ya yerleştiğimizi düşünmüş olmalılar.

Ve sonunda onu buldum.

Sık sık seyahat ettiğim ve geniş bağlantılarımın olduğu bir şehre yerleşmeye çalışmaktan daha iyisini bilmeleri gerekirdi.

Önümdeki masanın üzerinde duran dosyayı çevirdim. Bir yığın siyah beyaz gözetleme fotoğrafı vardı.

Samara'nın çatı katı açık bir alandan biraz daha fazlasıydı. Devasa pencereler, yerdeki bir şilteden ve giysiler için birkaç metal raftan ibaret olan yatak odasını bile mükemmel bir şekilde görüyordu. Fotoğrafların çoğu resim yaparken çekilmişti. Genellikle geniş paçalı koyu renk bir kot pantolon, boya bulaşmış bir tişört giyiyor ve saçlarını dağınık bir topuz yapıp başına bir tür bandana sarmış gibi görünüyordu.

Fotoğrafları ilgiyle incelemeye devam ettim.

Birbiri ardına çekilen fotoğraflarda doğrudan kaptan Çin yemeği yiyordu. Geç saatlere kadar oturup eski siyah beyaz filmlere benzeyen şeyleri izliyordu. Neredeyse hiç mobilyası olmayan bir dairede yaşıyor ve genellikle kendine çok kötü bakıyordu.

Bu küçük kızın ihtiyacı olan şeyin disiplin olduğunu düşündüm, yatakta yüzüstü yatarken çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde durakladığımda. Etrafı sanat kitaplarına benzeyen şeylerle ve yine yarısı boş bir Çin yemeği kabıyla çevriliydi.

Bir başka fotoğrafta Samara vintage görünümlü bir elbise giymişti. Chanel'in Coco Mademoiselle parfümünün şişesini boğazına yakın tutarken başı geriye eğikti. Boynunu yalamanın ve parfümün tenindeki acı tadını almanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

"Rockabilly."

"Ne?"

Damien'a döndüm, yükselen sikim yerine az önce söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum.

"Elbise. Rockabilly tarzı. Bel kısmı ince. Güzel kloş. Yüksek yakalı."

Elimde olmadan ona kuşkulu bir bakış attım. "Bu da ne?"

İncecik beller ve elbise stilleri hakkında sohbet eden 1.80 boyundaki iri yarı kardeşimin görüntüsünü düzeltmeye çalışıyorum.

"Ne? Yeterince mankenle yatarsan modayı öğrenirsin. Samara'nın 50'lerin vintage görünümünden hoşlandığı çok açık. Kırmızı dudaklar, paçalı kotlar.

dokuz."

"Kendi kızın için endişelen, Versace."

Dikkatimi önümdeki dosyaya verdim. Son siyah-beyaz fotoğraf Samara'nın uyurken çekilmişti.

Sadece yerdeki yatağa doğrudan bakan pencerede bir perde varmış gibi görünüyordu, o da bu özel gecede kapatmayı unutmuştu.

Hafif grenli görüntüsüne rağmen, makyajıyla uyuyakaldığını söyleyebilirdim. Dudaklarının koyu renk hatları soluk teninde açıkça belli oluyordu. Koyu, kızıl bir kırmızı olduğuna şüphe yoktu. Sırt üstü yatmış, bir kolu başının üzerinde duruyordu. O narin bileğin deri bir bağla sarıldığını ve yatağın ucuna sabitlendiğini hayal etmek kolaydı.

Aynı anda bir öfke ve sahiplenme dalgası vardı.

Daire dediği bu akvaryumda yaşarken her mahrem anını kaydeden bir kamera olduğunu fark etmeyecek kadar aptal ve dikkatsiz olduğu için öfke. Buna derhal bir son verirdim.

Ve bu küçük vahşi yaratığın yakında tamamen benim kontrolüm altında olacağını bilmenin verdiği rahatlık.

Yakında, bir kez daha ellerimin altında onun sıcak, yumuşak tenini hissedecek ve çığlıklarını yutarken o tatlı kiraz dudaklarını tadacaktım. Bu düşünceyle sikim sertleşti.

Yakında.

Saatimi kontrol ettim. Samara'nın artık Gwen Stevens takma adıyla çalıştığı sanat galerisine gitmek için yeterli zamanımız vardı. Bugün Davidson sahte adıyla onunla orada bir randevu ayarlamıştım.

Üç yıl sonra... av neredeyse bitmişti.

CHAPTER 7

S *amara*

Telefonu omzuma yaslayarak peruk başlığını yerine tutturdum. "Biraz gecikeceğim ama Bay Davidson gelmeden orada olurum. Söz veriyorum!"

Yine de her ihtimale karşı bir tür kılık değiştirmeden insan içine çıkmayı reddediyordum. Yelena bir yıldan fazla bir süre önce maske takmayı bırakmıştı. O benden daha cesurdu.

Telefonu diğer omzuma atarak kulağımın arkasına bir toka iğnesi yerleştirdim.

"Evet. Çocuklara onun seveceğini düşündüğüm tabloları depodan çıkarttırdım. Şimdi hazırlanıyorum. Yirmi dakika içinde orada olacağım. Söz veriyorum!"

Telefonu kapattıktan sonra yatağa doğru koştum ve çantamı çıkardım. İçindekileri karıştırarak makyaj çantamı aldım, fermuarını açtım ve onu da çıkardım. Buruşuk çarşafLARımın etrafına saçılmış çeşitli ruj tüplerini, göz kalemlerini ve kompaktları karıştırarak en sevdiğim kırmızı ruju aradım. Sevdiğim eski femme fatale noir filmlerinden fırlamış klasik bir kırmızı mat rujdu. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama o benim iyi şans tılsımımdı.

Rujumu çıkarıp aynanın karşısına geçtim ve mükemmel bir aşk tanrısı fiyonku sürdüm. Uzun kumral saçlarım ve perçemlerimle

peruk başlığı, düzgün bir sarışın bob peruk seçtim. Kulaklarımın hemen altından küt kesilmişti. Sağlam olduğundan emin olmak için başımı salladım.

Birkaç adım geri çekilerek yansıma baktım. "Merhaba Bay Davidson. Ben Gwen Stevens. Ben Gwen Stevens. Ben Bayan Stevens. Ben Gwen."

Kendimi karaktere daha uygun hissedene kadar ismi birkaç kez tekrarlardım. Önemli olan yalana inanmaktı. Sanat Danışmanı Gwen Stevens olmam gerekiyordu.

Omzumun üzerinden aynanın yansımasında gerçekte kim olduğumu görebiliyordum. -Samara Federova, başarısız bir sanatçı ve tüm niyet ve amaçları için kaçak bir gelin.

Dairem bir apartman dairesinden çok büyük bir açık hava çatı katıydı. Eskiden eski bir kalem fabrikasıydı. Yüksek tavanları ve devasa pencereleri için seçmiştim. Doğal ışık için harikaydı. Alanın çoğunu resim stüdyoma ayırdım. Üst üste yığılmış tuvaler, yarım kalmış resimlerin bulunduğu şövaleler, fırçalar, boyalar ve bezlerle dolu birkaç çalışma tezgahı ile doldurdum. Bir kanepem bile yoktu ve yatak sadece yerdeki bir şilteden ibaretti.

Parasızlıktan değildi; Yelena ve onun yarış pisti bahis planları sayesinde bir offshore hesabımda bol miktarda param vardı.

Sadece mobilya gibi aptalca bir şey yerine kıyafetlere ve boyalara harcamayı tercih ederdim, özellikle de çok fazla taşındığımız için.

Üç yılın ardından nihayet kök salmaya başlamıştık.

Ucuz atlatmamızın üzerinden uzun zaman geçmişti. Gregor ve Damien'ın bizi aradığına dair söylentilerin hepsi sona ermişti. Bir çeşit hayat kurmanın zamanı gelmişti. Bu yüzden bir sanat galerisinde işe girdim ve kendi başıma ilk dairemi tuttum.

Gözüm odanın ortasındaki muşamba kaplı tuvale takıldı. Altında *Kayıp Küçük Kız* adını verdiğim bir serideki son resmim vardı. Bu resimde eflatun bir elbise giymiş bir kız, bir tepeden aşağı, siyah bir boşluğa doğru yuvarlanıyor ve yardım için boşuna uzanıyordu. Bu serinin en iyi çalışmalarımın biri olduğunu düşünüyordum. Ne yazık ki, şimdiye kadar sadece bir tuvalimi satabildim - en sevdiğim.

Zümrüt yeşili bir elbise giymiş bir kızdı ve diğerleri gibi bir boşlukta yuvarlanıyordu, ancak diğerlerinden farklı olarak, sert ve erkeksi bir el bileğine yapışmıştı... onu kurtarıyordu. Adını "*Kurtarılan Küçük Kız*" koymuştum.

O sırada Boston'da saklanıyorduk ve küçük bir galeri çalışmalarımı sergilemeyi kabul ettiğinde çok heyecanlandım. Buna inanmadım.

benimle iletişime geçti ve tablo için bir alıcıları olduğunu ve benimle görüşmek istediklerini söylediler. *Resimlerimden birini satın aldılar.*

Yelena gerçek adımı kullandığımı öğrenince çok kızdı. Aptalca ve düşüncesizceydi ve bunu yapmamalıydım ama bencilce gerçek ismimin sanatımda yer almasını istiyordum. O gece şehri terk etmemizi istedi. Haklıydı elbette. İkimizi de tehlikeye atmıştım. Yine de, kasabada biraz daha kalsaydık ne olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Riske girseydik. Daha fazla resim satabilir miydim? Bir sanatçı olarak kariyerimin başlangıcı olur muydu?

Başımı sallayarak odaklandım. Olmayan şeylerin üzerinde durmak hiçbir amaca hizmet etmiyordu.

Sanatımı satamasam da en azından sanatın etrafında olabilir ve diğer sanatçıların kendi sanatlarını satmalarına yardımcı olabilirdim.

Ben Gwen Stevens. Gwen Stevens. Sanat Danışmanı. Gwen.

Kolumu yatağın üzerinde gezdirerek içindekileri çantama geri tıktırdım ve koşarak kapıdan çıktım.

Acelemlerim yüzünden Yelena'nın asla yanımdan ayırmamam konusunda uyardığı tek şeyi geride bıraktığımı fark etmemiştim: Ayrılmak zorunda kalırsak ve dairelerimize dönemezsek diye içinde fazladan sahte kimlik, pasaport ve nakit para olan küçük deri portföyümü.

Bundan ne kadar pişman olacağımı çok az biliyordum.

CHAPTER 8

S *amara*

Bridgeport mahallesine giden trene bindim ve galeriye sadece birkaç dakika kala ulaştım.

"Merhaba çocuklar!" Kapıdan içeri girerken Sal ve Jimmy'yi selamladım.

Sal siyah elbise pantolonumun içindeki kışma bir kez daha baktı, bu da beni rahatsız etti. "Hey sen, Gwen."

"Şu sanatı duvarlara asalım. Müşteri birazdan burada olur," dedim onun bariz bakışlarından kaçınarak.

Her bir tablonun nereye konmasını istediğimi belirttim ve Bay Davidson gelmeden önce e-postalarımı kontrol etmek için aceleyle masama geçtim.

Bu yöneticilerin çoğu gösterişçiydi. İyi şarabın ne olduğunu bilmedikleri gibi iyi sanatın ne olduğunu da bilmiyorlardı. Hepsi sadece bir kabuk oyunuydu. Sanatın kendilerini müşterileri ve iş ortakları nezdinde büyük ve önemli gösterdiğini düşünüyorlardı, dolayısıyla kültür ve sınıf satın alıyorlardı. Bu büyük bir aldatmacaydı. Ben sadece bu konuda biraz daha dürüst davranıyordum.

Bu yüzden Gwen Stevens gibi birini işe aldılar. Onlara ne almaları gerektiğini söyledi, onlar da onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranıp cüzdanlarını açtılar. *Forbes* listesindeki ahbablarına iyi göründüler, bir sanatçı bir resim sattı ve ben de güzel bir komisyonla ayrıldım. Herkes mutluydu.

Bugün için oltamda güzel bir tane var.

Julius Davidson. Brecht Industries'in CEO'su. Web sitelerine göre, yakında büyük bir Japon şirketiyle birleşmeyi düşünüyorlardı, muhtemelen bu yüzden binasının lobisi ve ofisi için bazı sanat eserleri almak istedi. Zengin ve sofistike bir izlenim bırakması gerekiyordu.

Bu yüzden Sanat Danışmanı Gwen Stevens'a ihtiyacı vardı.

Tüm tabloların yerinde olup olmadığını görmek için galerinin etrafına baktıktan sonra, peruğumun arkasını düzeltmeden önce hırkamı düzelttim. Son olarak, cam kapının yansımasında rujumu kontrol ettim.

Ben Gwen Stevens.

Ben hazırdım.

Siyah bir Escalade tam zamanında geldi.

"O burada," diye omzumun üzerinden sesleniyorum. Sal ve Jimmy'nin arka kapıdan çıktıklarını anlamak için dönmeme gerek yok. Benden temiz mesajını alana kadar geri dönmeyecekler.

Sakin bir şekilde Escalade'in arka kapısının açılmasını izledim.

Bay Davidson'ın yüzünü göremedim. Arkasını dönmüştü ve hâlâ aracın içinde biriyle konuşuyordu.

Sonra galeri girişine doğru döndü. Ve kalbim durdu.

Bu o.

O beni buldu.

İmkansız.

Hayır.

Belki de gözlerim bana oyun oynuyordu.

Gregor'un yüzünü kalabalıkta ilk kez görmüyordum. Takım elbiseli, siyah saçlı, 1.80'den uzun her adam, daha yakından bakana kadar kalbimi yerinden oynatırdı.

Bu adamın siyah saçları, acı verecek kadar keskin elmacık kemiklerini gösteren yüzünden geriye doğru gelişigüzel taranmıştı ama yine de arabanın içinde çoğunlukla gölgede kalıyordu.

Araçtan inerken, kaslı ve düz bir karnı olduğuna şüphe olmayan takım elbise ceketinin düğmelerini düzgünce ilikledi. Yelena gibi biriyle arkadaş olmak, ısmarlama bir takım elbisenin özel hatlarını tanımayı öğrenmek anlamına geliyordu. Gümüş ince çizgili takım ona tam oturmuştu. Manşetlerini düzeltirken, siyah taştan kesilmiş kol düğmelerini gördüğüme emindim. Siyah elmas mı? Belki de siyah safir.

Bu adamla ilgili her şey para ve güç diyordu.

Gregor.

İçimde bir tedirginlik dalgası dalgalandı.

Bu *oydu*.

Gregor Ivanov.

Olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum.

Eli çoktan cam galeri kapısının kolundaydı. Kaçmak için artık çok geçti.

Peruğum ve geçen yıllar beni gizlemeye yetecek miydi? Artık bir zamanlar olduğum naif genç kıza benzemiyordum.

Üç yıl kaçak yaşamak insana bunu yaptırır.

Yüzüm daha köşeliydi. Elmacık kemiklerim daha yüksek ve daha keskin. Umursamaz bir banliyö gencinin hafif tombul kıvrımlarının yerini, sürekli omzunun üzerinden bakan ve her gölgede canavarlar gören bir kadının yağsız kasları almıştı.

Beni en son karanlık bir yatak odasında görmüştü ve ondan önce de bir kızıdan biraz daha fazlasıydım. Ayrıca Gregor gibi bir adam için muhtemelen binlerce kadın arasında sadece bir tanesiydim. Muhtemelen göz rengimi bile hatırlamıyordur.

Ben hallederim.

Ben Gwen Stevens.

Bir adım geri çekilerek kapıyı açmasını bekledim. Açtığı anda kendimi kandırdığımı anladım.

Bende bu yok.

Gregor'du.

Beni bulmuştu... ve boku yemiştim.

"İyi günler, Bayan Stevens, sanırım? Ben Julius Davidson." Rahat ses tonu bir an için beni şaşırttı.

Az önce ne dediğini anlaması bir saniye sürdü. Julius. Kendini Julius olarak tanıtmıştı.

Yani, ikimiz de bu hileyi yapacak mıydık?

Bu doğru.

Gregor'un sapkın oyunlarını ne kadar sevdiğini unutmuşum. Bu sadece Rus ruletinin başka bir versiyonuydu.

Sesi alçak ve k a r a n l ı k t ı , söylediği her kelimenin sonunda sanki keskin beyaz dişlerini kenarları ısırarak kullanıyormuş gibi kesin bir kırpma vardı.

Güzel.

Hadi oynayalım, Gregor.

"İyi günler *Bay Davidson*. Sizi bekliyordum," dedim, belki de biraz fazla nefes nefese, elimi uzatırken.

Kendi sıcak eli benimkini güçlü ama nazik bir şekilde kavradı. Ellerinin verdiği hissi hatırladım. Büyük ve hafif yaralı. Nasırlı ama sert değil. Ağır dövme. Sağ elinin arkasındaki kırlangıç resmi en belirgin olanıydı. Bir keresinde Google'da araştırdığımı hatırlıyorum. Kırlangıç dövmesi sadakati ve bağlılığı simgeliyordu. Uyuyordu. Gregor sadece Ivanov ailesinin sadık lideri değildi; o ailenin ta *kendisiydi* ve bu ismin sembolize ettiği tüm gücü ve vahşeti temsil ediyordu.

"Julius," diye düzeltti, platin grisi gözleriyle beni delip geçti.

Platin grisi gözler.

Kromatik Siyah saçlar.

Butter Pecan hafif bronzlaşmış cilt.

"Julius," d i y e fısıldadım, bakışlarından hafifçe sarsılmış bir halde gözlerimi indirirken.

Tek kurşunu hazneye yerleştirir ve döndürür. Nefes al.

Sen halledersin.

"Bu öğleden sonra benim için ne ayarladığını görmek için sabırsızlanıyorum... Gwen."

Tetiği ilk çekişte. Tekleme.

Oda dönüyor.

Biliyor, diye bağırdı zihnim.

Onu bir an bile kandırmadım.

Adımı söyleme şekli, ince bir duraklama ve vurgu.

Kendimi koruma duygum bana kaçmam için bağıırıyordu ama artık çok geç olduğunu biliyordum. Beni yakalamadan önce galeride iki adım bile atamazdım.

Bu maskaralığı oynamam gerekiyordu.

Benim için ne planladığını gör. Bizim için.

Gerginliğimi gizlemek için parmaklarımı birbirine kenetleyerek, başımı eğik tutarak onun önünde yürüdüm.

Aptalca

davranıyorum. Her

şey yolunda. Ben

Gwen Stevens.

"Bu satın almanın şirket merkeziniz için olduğunu söylemişsiniz. Şık ama ilgi çekici, güçlü ama ulaşılabilir bir şeyin en iyisi olacağını düşündüm."

İlk tablonun önünde durup arkamı dönmeyi reddettim, yüzümü çevirip önümdeki duvara odaklandım. Her sinir ucum arkamda onun varlığını hissediyordu. O kadar yakındı ki, sıcak nefesinin fırçasını açıkta kalan boynumda hissedebiliyordum. Neden bugün için bob peruk seçmek zorundaydım ki?

Lanet olsun.

Baharatlı zencefil kokulu sıcak odunsu bir kokuyu içime çektim.

Bleu de Chanel

Onun parfümü.

Tabloyu işaret ederek devam ettim. "Bu, seçkin çevreler arasında oldukça rağbet gören bir sanatçı. Eserlerini önümüzdeki ay New York'taki sergisinden sonra değerinin çok altında bir fiyata satın alabilirsiniz."

Gregor arkamdaki güçlü duruşundan, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Sözlerinden çıkan uğultu sistemime bir şok etkisi yarattı. Onları sadece duymadım; *hissedebiliyordum* da.

"Biçim ve renk kullanımını, doğal olmayan fırça darbelerini fark edeceksiniz. Zekice. Gördüğünüz gibi, bugün burada onun birkaç eserini özel bir gösterim olarak ayarladım."

Gregor mecburen, "Nadir bulunan bir yeteneğe benziyor,"

dedi. Neden resimden bahsetmiyormuş gibi konuşmuştu?

Çekici geri çekti.

Yan tarafa doğru bilinçli bir adım attım, ardından sinir bozucu varlığından birkaç adım daha uzaklaştım.

Usluca onu takip etti. Ayakkabısının parke zemindeki hafif sürtünmesi, sessiz galeri alanındaki tek sestti.

Bu sefer duvara dik durdum. Artık sıkı bir şekilde savunmadaydım.

"İşte çalışmalarından bir başka örnek. Geometrik şekillerin kullanımına dikkat edin."

"Eşsiz bir yetenek." Gregor resme bakmadan önümde durdu.

Kolunu kaldırdığında takım elbisesinin hafif hışırtısı duyuldu. Ben geri adım atmadan güçlü bir parmağı çenemin altına girdi ve yüzümü kaldırdı.

Şimdi zamanı mıydı?

Kafamdaki peruğu çıkarıp beni galeriden dışarı mı sürükleyecekti?

Bir adım daha yaklaşıarak kırmızı dudaklarıma baktı ve "Resimlerin geri kalanını görebilir miyim?" diye sordu.

*Tetiği çeker. Başka
bir tekleme.*

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Yoğun bir kıvılcım olduğunu düşündüğüm şeyin, hızla kapanmadan önce karanlık gözlerinde parlayışını izledim.

Benimle oynuyordu.

Bundan zevk alıyordu.

Odayı tekrar döndürüyor.

Kaç tane tekleme oldu?

Onun bu küçük oyunundan sağ çıkmamın olasılığı neydi?

"Evet... evet, elbette," diye kekeleyerek çenemi kaldırdım ve başımı başka yöne çevirdim. "İşte önümüzdeki yaz Kaliforniya'da sergileyecekleri bir başka sanatçı. Bu onun ilk baskılarından biri. Maneviyat mesajını şekil ve form aracılığıyla güçlendirmek için kullandığı bembeyaz arka plana dikkat edin." "Peki ya bu?" diye sordu. Bir elini belime koyarak beni galerinin sonuna kadar götürdü. Resmin önünde durduğumuzda

elini çekmedi.

Ayağımı kaydırarak, karşılık vermeden önce onun elinden kurtulmak istedim. Elinin hafif, ince baskısı beni hareket etmemem konusunda uyardı.

İtaat ettim.

"Bu bir Simes. Sadece çok az sayıda danışmanla çalışan ve çalışmalarını kamuya açık herhangi bir ortamda göstermeyi reddeden, anti-sosyal bir ressam."

"Şanslı kız sen değil misin?" "Ne?"

"Sen seçildin."

Çekici geri çekiyor.

Seçildi.

Onunla evlenmek için mi?

Tetiği çekiyor.

Sırtımdaki elinin sessiz komutuna aldırmadan teması kestim ve geri adım attım.

Takip etti.

Duvara çarparak bir adım daha geri attım. Nefesim kesildi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye fısıldıyorum, umutsuzca yüz hatlarını okumaya çalışarak.

Eğildi, dudakları o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. "Simes. Birlikte çalışmayı seçtiği kişiler konusunda çok seçici olduğundan bahsetmiştin."

Silah patladı.

Tekleme.

Odada bir tur daha.

"Sanırım ne istediğimi anladım... Onu almak için daha sonra geri geleceğim," dedi, neredeyse ağzıma karşı.

Sonra doğruldu ve topuklarının üzerinde döndü. Kendinden emin adımlarla galerinin girişine doğru yürüdü. Açık kapıdan hafif bir serin hava akımı geldi. Isınmış yanaklarımı okşadı.

Kıpırdamadan, şoförü ona kapıyı açarken dışarıdaki kaldırımı izledim.

İçeri girdi ve birkaç dakika içinde şık Escalade uzaklaştı. Ancak o zaman tuttuğum nefesi bıraktım.

Hayatta kalmıştım... ama ne kadar süreyle? Ve neden?

Oda tekrar döndü.

Horoz geri çekildi... Bang.

CHAPTER 9

S *amara*

Peruğumu yırtarak uzun, karışık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve Yelena'yı tekrar aradım. "Yelena, beni ara. Kırmızı Kod! Kırmızı Kod!"

Ona dört sesli mesaj bırakmıştım.

Hangi cehennemdeydi?

Şehirden gitmemiz gerekiyordu. Şimdi.

En kötü ihtimalle, eğer ona ulaşamazsam, tam da bu senaryo için bir B planımız vardı. Montreal'de satın aldığımız küçük bir evde buluşacak ve bir sonraki adımda nereye gideceğimize karar verecektik.

Yine de onun güvende olduğunu bilmek beni rahatlatırdı.

Gregor buradaysa muhtemelen kardeşi Damien da buradadır. O ve Yelena'nın geçmişte birbirleriyle tartıştıklarını biliyorum. Ayrıca, muhtemelen Yelena'nın yarış pisti dolandırıcılığına devam etmesine çok kızmıştı. Gregor beni bulduysa, Damien'ın Yelena'yı bulmuş olma ihtimali çok yüksekti. *Hay sikeyim!*

Gregor'un arabası kaldırımdan ancak çekilmişti ki ben çantamı kapıp arka kapıdan gizlice çıktım. Takip edilme ihtimalime karşı eve dönerken dört kez taksi değiştirmiştim.

Muhtemelen hepsi boşunaydı.

Nerede çalıştığımı biliyorsa, nerede yaşadığımı da biliyordu, ama yine de bir parça umuda tutunmuştum.

Başka seçeneğim yoktu.

Sikeyim.

Keşke sahte pasaportlarımı ve kimliklerimi evde bırakacak kadar aptal olmasaydım. Yelena bana daha iyi öğretmişti. Onları her zaman yanımda bulundurmalıydım. Bu sabah acelem vardı ve dikkatsiz davrandım. Artık geri dönme riskini göze almaktan başka çarem yoktu çünkü Gwen Stevens kimliğini ve kredi kartlarını artık kullanamazdım ve kesinlikle yanımda başka bir ülkeye kaçmak için yeterli nakit yoktu.

Belki iyi olur?

Belki de beni tanımamıştı? Gitti.

Bunu neden yaptı?

Sadece benimle uğraşmak için

miydi? Aklıma girmek için mi?

İşe yarıyor işte!

Sonunda çatı katıma dönmüştüm. Sokakta Escalade'inden iz yoktu.

Titreyen ellerimle binaya girmek için anahtar kodunu girdim.

Koridorda durakladım ve kulağımı dairemin kapısına dayadım. Her şey sessiz ve hareketsiz görünüyordu. Nefesimi tutarak anahtarı dikkatlice kilide soktum ve çevirdim, kilit yüksek bir metalik tıkırtıyla açıldığında irkildim. Durakladım. Hiçbir şey yoktu. Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Kapıyı hafifçe iterek açtım ve içeriye baktım. Yanlış bir şey yok gibiydi.

İçeri girerken kapıyı hızla kapatmak için döndüm.

Bir adamın kolu başımın üzerinden uzandı ve kapanmasını engelledi.

Şok olmuş bir çığlık atarak çantamı ve anahtarlarımı yere bıraktım, bakışlarım bir çift platin grisi gözle karşılaştı.

Gregor intikamcı bir tanrı gibi karşımda duruyordu.

"Evine hoş geldin, *Gwen*." Sesi karanlık ve alçaktı... kontrollüydü.

Çığlık atmak için ağzımı açtım.

Eli boğazıma dolandı. "Tsk. Tsk. Tsk. Böyle çığlık atmana izin veremem, malyshka."

Parmaklarım ellerinin arkasını tırmaladı.

"Çok kötü bir kız oldun Samara."

Tutuşu konuşmamı engelledi. Artık bağırmaya çalışmayacağımı anladıktan sonra kolunu indirdi. Takım elbisesinin manşetlerini düzelterek, "Şimdi iyi bir kız ol ve beni sohbet etmek için içeri davet et," diye emretti.

Mina'nın şeytan Drakula'yı içeri davet ettiğini hissetmemek çok zordu. Drakula gibi Gregor da kendi korkularından ve arzularından beslenen karanlık bir enerji yayıyor gibiydi.

Başka seçeneğim olmadığını bildiğimden, itaat ettim.

"İçeri gelmeyecek misin?" Elim boğazımı kavrarken sıkılmış dişlerimin arasından cevap verdim.

İleri doğru bir adım attığımda, tam arkamda varlığını belli edince titredim.

Bu kötüydü.

Çok kötü.

Çatı katının açık alanını hızla taradım. Kardeşi Damien'dan hiçbir iz yoktu. Yalnızdık. Yelena bu yüzden mi telefonuna cevap vermiyordu? Gregor'un kardeşi onu çoktan yakalamış mıydı?

Siktir!

Eğer bundan kurtulma şansım varsa, yatağıma ulaşmam gerekiyordu. Yastığın altında, saklandığımız ilk birkaç ay Meksika'dayken Yelena'yla birlikte korunmak için aldığımız iki 38'likten biri vardı. Birkaç tereddütlü adım daha atarak yaklaşıma kadar bekledim, sonra yatağa doğru hamle yaptım. Yüzüstü yatarken elimi yastığın altına kaydırdım.

Orada hiçbir şey yoktu.

Dehşete kapılarak sırt üstü döndüm ve Gregor'a baktım. Yatağa yakın duruyordu, bacaklarını iki yana açmış, yüzükoyun yatan bedenimin üzerinde yükseliyordu. Arkasına uzanarak belindeki tabancayı çıkardı. "Bunu mu arıyordun?"

Bir çığlık atarak yüzüstü yuvarlandım ve buruşuk çarşafların arasından kaçmaya çalıştım. Bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekti. Aşağı uzanarak saçlarımı tuttu ve beni yukarı kaldırdı.

"Ow! Ow! Ow!" Tutuşundan kurtulmaya çalışmak için uzandığımda haykırdım.

Gregor beni odanın bir ucundan diğer ucuna sürükledi ve çatı katında bulunan geniş, ahşap destek kirişlerinden birine doğru itti.

Derin derin nefes almasını ama hiçbir şey söylememesini izledim. Sanki duygularını kontrol etmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi. Bu adam kızdırılacak biri değildi, diye kendime hatırlattım.

Bir sonraki hamlesini beklerken ona baktım. Hâlâ çok yakışıklı olsa da, yüzünde artık daha da sert bir ifade vardı. Yüzünün keskin açılırları

Çene çizgisi ve düşük kaşları, yaydığı tehlikeli güç hissini artırıyordu.

Sessiz kaldım. Parmaklarım arkamdaki kirişin pürüzsüz tahtasını kavrayarak kendimi ve isyan eden duygularımı topraklamaya çalıştım.

Gregor parmak eklemlerinin arkasını yanağımda gezdirdi.

"Kaçmamalıydın, Samara. Başıma büyük bir bela açtın."

"Özür dilerim," diye

sızlandım. Başka ne

diyebilirdim ki?

"Öyle misin?" diye meydan okudu.

Parmakları hırkamın ilk düğmesini açarken karanlık bakışları göğüslerime indi.

Aman Tanrım.

"Lütfen. Lütfen bana zarar verme."

Gregor gözlerimin içine baktı. Bir düğmesini daha açarken sıcak parmaklarının tenimi okşadığını hissedebiliyordum.

"Eğer sana zarar vermeme istemiyorsan, o zaman çok iyi bir kız olman ve beni kızdırmaman gerekir."

Eliyle çenemi kavrayarak başımı kirişe değene kadar geriye itti. Bakışları gözlerimden açık dudaklarıma ve oradan da tekrar gözlerime doğru kayarken, tutsak bir sessizlik içinde onu izledim.

"Bana nedenini söyle," diye bağırdı.

Onunla neden evlenmek istemediğimi söylememi gerçekten beklemiyor muydu?

Yüzüne karşı mı?

"Ben... ben... lütfen." Bocaladım.

Başını eğdi. Ağzı benimkine değdi. "Bu bir cevap değil, Malyshka."

Diğer eli karnımı okşamak için hareket etti. Tüm vücudum titredi. İnce kazağımın altından onun kavurucu sıcaklığını hissedebiliyordum. Elini yukarı mı yoksa aşağı mı kaydıracağını görmek için beklerken hain bedenim mırıldandı. Beni iliklerime kadar dehşete düşüren bir adam nasıl olur da bedenimi böyle titretebilirdi? Bu yanlıştı. İğrençti. *Tehlikeliydi.*

Tırnaklarım ahşap kirişe battı. "Lütfen Gregor. Bırak gideyim. İstedğin herkese sahip olabilirsin."

"Ben seni istiyorum. Sana *sahibim.*"

Sözlerinin sahiplenici gücü kafamda çınlarken gözlerinin açık bir ihtiyaçla parlayışını izledim. Bundan asla kurtulamayacağımı fark ettim.

Adamım. Ne kadar uzun ya da ne kadar uzağa koşarsam koşayım hep peşimden gelirdi. Nedenini anlayamıyordum. Bu babama borç verdiği parayla ilgili olamaz mıydı? Kaçtığım geceden beri ailemle konuşmamıştım ama babam şimdiye kadar ona borcunu ödemiş olmalıydı. Üç yıl olmuştu.

Dişlerim korkudan takırdıyordu. Konuşmak için bile çenemi sıkamak zorunda kaldım. Burnumdan derin bir nefes alarak her şeyi riske attım. "Bana sahip değilsin. Bana asla sahip olamayacaksın, çünkü seninle asla evlenmeyeceğim."

Gözlerimi sıkarak başımı çevirdim ve geleceğinden emin olduğum şiddetli darbeye hazırlandım.

Umurumda

değildi.

Yorulmuştu

m.

Koşmaktan yoruludum.

Sürekli arkamı kollamaktan bıktım.

Gerçek benin aynada yavaşça kayboluşunu izlemekten

bıkmıştım. Sadece bitmesini istedim.

Aklımdan geçenleri söyleme konusundaki küçük isyanım son kararlılığımı da almıştı.

Eğer onun güçlü varlığı ön tarafıma baskı yapmasaydı, dizlerimin bağı çözülürken yere yığılırdım.

Acı verici bir sessizlikten sonra hiçbir şey olmadı.

İndirdiğim kirpiklerimin arasından tereddütle ona baktım.

Çenesi gerilirken karanlık bakışları yüzümü inceledi. "Başka seçeneğin yok."

"Seninle evlenmek istemeyen biriyle neden evlenmek isteyesin ki?" Çaresizlik sesimi tiz ve ince bir hale getirerek ağladım.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Kendimce sebeplerim var."

Dudakları yanağıma sıyırdıktan sonra ağzımı kapmak için aşağı indi. Ellerimi yumruk yapıp başımı çevirirken omuzlarına ve göğsüne vurdum. Bir hırıltıyla çenemi eliyle kavradı ve başımı geriye itti.

"Benim için aç," diye emretti.

Bu sefer kafası aşağı doğru indiğinde başka seçeneğim yoktu. Parmaklarının uçları yüzümün kenarlarına bastırarak çenemi açmaya zorladı. Dili ele geçirmek için içeri daldı.

Bu, son üç yıldır her gece rüyalarımın giren öpücüktü.

Hiç acımadı. Boştaki eli göğsümü kavrarken dili benimkiyle düello ediyordu. Nane, tütün, acı tatlı anılar ve özlem tadındaydı. Bir çığlıkla onu öptüm, parmaklarım yakasını tırmalarken ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım. Kalçaları benimkilere sürtünüyordu. Sert aletin karnıma tehditkâr bir şekilde bastırması beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Endişelendiğim şey tam olarak buydu... onun tarafından beden ve ruhen bütünüyle yutulma hissi.

Soluk soluğa geri çekildim. Özgür kalmak için can atarken bile ona tutunuyordum.

"Lütfen," diye yalvardım, ceketinin ipeğini yumrukla ezip. "Sana istediğini veremem. İstedik kız olamam."

Üç yıllık bağımsızlık, benlik duygumu güçlendirmiş ve bana hayattan ne istediğimi ve ne istemediğimi göstermişti. Sanatçı olma hayallerim sönüyor olabilirdi ama bu beni Gregor Ivanov'un *karısı* olarak yaşamaktan vazgeçmeye hazırladığı anlamına gelmiyordu. Olgunlaşmamış, toy bir genç kızken bile asla onun istediği ve beklediği gibi yumuşak başlı, kabullenici bir eş olamayacağımı biliyordum. Sadece kocasının ihtiyaçlarını düşünen ve asla kendi ihtiyaçlarını düşünmeyen biri. Evlilik yeminleri dışında kimliği olmayan biri. Zihnim, hayatımın geri kalanında böylesine küçük bir kutuya konulduğum için söylenip durdu.

Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Ty milaya malyshka. To, chto ya khochu pryamo seychas, ochen' prosto."

Rusça konuştuğunu duyunca neredeyse irkiliyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Önlem olarak Yelena ve ben sadece İngilizce konuşuyorduk ve Gregor Ivanov'un ve ailesinin de benimki kadar geniş bir alana yayıldığını bildiğimiz için saklandığımız şehirlerdeki Rus mahallelerinden uzak duruyorduk.

Dudaklarımı yaladım, bakışlarının ağzıma odaklandığının farkındaydım. Şu anda istediği şeyin çok basit olduğunu söyledi. Sormaya korkuyordum ama sormazsam beni bütün gece burada, bu sütuna hapsedeceğini biliyordum.

Ne kadar itiraz edersem edeyim, sonunda bedenimin bana ihanet edeceğini bilerek, seks talep etmesi için kendimi hazırlıyordum. Onun gücü ve becerisiyle boy ölçüşemezdim.

İçimi çekerek nefes verdim ve "Ne istiyorsun Gregor?" diye sormadan önce bakışlarımı indirdim.

"Çok kötü bir kız olduğunu söylemeni istiyorum."

CHAPTER 10

S *amara*

NE?

"Söyle. Bana ne kadar kötü bir malyshka olduğunu söyle," diye hırladı.

Daha fazlasını talep etmesinden korkmama rağmen, emredici ses tonu ve cinsellik yüklü talebi karşısında kalçalarımın arasında bir sıcaklık birikti.

Cevap vermeden önce artık şişmiş olan dudaklarımı yaladım. Göğsünün derinliklerinden alçak bir gümbürtü yayıldı.

Bu bir emirdi, rica değil ve reddedecek durumda değildim. "Ben... Ben çok... kötü bir kız oldum."

Eli çenemden boğazıma ve ön tarafıma doğru kaydı. Parmaklarının bir hareketiyle bir düğmemi daha açtı. Sütyenimin krem rengi dantel kenarı kazağın kıvrımları arasından görünüyordu.

"Peki evden kaçan kötü kızlara ne oluyor?"

Hızlı bir şekilde kalan iki düğmeyi de çözdü. Aşağıya baktığımda ipek ve dantelle kaplı göğüslerimin yumuşak kabarıklıklarını görebiliyordum.

"Lütfen." Ne için yalvardığımdan emin değildim. Sadece başımın döndüğünü, korku ve çarpık şehvetle dolup taşıdığımı biliyordum.

Dört parmağını siyah elbise pantolonumun kemerine daldırdı ve beni öne doğru çekti. Onun üstün boyuyla, karnım onunkine doğru itildi.

alt kalçaları. Takım elbise pantolonunun ince kumaşına sürtünen kalın sikinin baskısını hissedebiliyordum.

"Cevap ver bana. Evden kaçan kötü kızlara ne olur?"

Lanet olsun, bu iş kontrolden çıkıyor.

"Bilmiyorum!" Haykırdım.

Hayatımda hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. Oyunun kurallarını bilmiyordum. Tahtanın ve hareket eden tüm taşların kontrolü tamamen ondaydı. Tek bildiğim onun tehlikeli olduğuydu ve ben ona karşı gelmişim.

Gregor pantolonumun pirinç düğmesini delikten çıkana kadar bastırdı. Sonra yavaşça, gözlerini gözlerime kilitleyerek fermuarı indirdi.

"Onları kalçalarından it," diye emretti.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bırak gideyim, lütfen!"

İşaret parmağının ucuyla, sütyenimin ipeği arasından sol göğsümdeki meme ucunu okşadı. Dokunuşuna tepki verip dik bir yumru oluşturan kadar nazikçe daireler çizdi. Sonra parmağı ve başparmağıyla kavradı ve acımasızca bükte.

Acıdan kaçmak için nafil bir çabayla ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "Dur! Dur! Acıyor!"

"O zaman sana söyleneni yap," diye bağırdı, öfkesi sesini gerginleştirmişti.

Pantolonu ince kalçalarımın üzerinden itmek için çabaladım, yere düştüğünde hem rahatlamış hem de savunmasız hissettim. Gregor beni bırakmadan önce ayağını açık bacaklarımın arasına yerleştirdi ve pantolonu ayağımdan çekip çıkardı. Artık ona karşı gerçek bir korumam yoktu, sadece bir çift sütyen ve külot giymiştim ve omuzlarımdan sarkan açık kazağım vardı.

Başımı yana çevirdiğimde, sonunda işkence gören meme ucumu serbest bıraktığında bir hıçkırık çıkardım.

"Samara. Bebeğim. Konsantre olmanı ve beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

Söylediklerine odaklanmaya çalışırken dudağımı ısırdım.

İri eli sırtımın alt kısmında geziniyordu. Galeride dolaşırken elini orada hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladım. O zaman bunun, kontrolün gerçekten onda olduğunu, taşımı tahtada hareket ettirenin kendisi olduğunu bana bildirmenin ince bir yolu olduğunu fark etmeliydim.

Sonra eli aşağıya indi, parmaklarının uçları dantelli tangam yüzünden açıkta kalan kıkırmı okşadı.

"Şimdi tekrar deneyelim. Kaçan kötü kızlara ne olur?" diye fısıldadı kulağımın narin kabuğuna.

Burnumu çektim.

"Cezalandırılıyorlar." "Çok iyi,

Samara."

Övgüsü karşısında hastalıklı bir gurur hissettim. Adımı söyleme biçiminde bir şeyler vardı. Dudaklarında bitter çikolata gibi tınlıyordu.

Parmakları kığımın alt kıvrımına doğru kaydı, sonra yavaş ve ritmik bir hareketle önce sırtıma, sonra tekrar aşağıya indi.

"Peki seni kim cezalandıracak?"

Bu sefer tereddüt etmemem gerektiğini biliyordum.

"Öylesin." Gregor gülümsedi. "Bu doğru."

Gerçek bir gülümseme değildi. Daha çok yırtıcı bir hayvanın avına saldırıp onu öldürmeden önceki muzaffer sırıtışına benziyordu.

Parmakları kığımın dikişi boyunca daldı. İki parmağını tangamın kumaşına geçirdi ve çekti. Tekrar yerine oturtmadan önce gererken yumuşak ipek amıma sürtündü. Hareket omurgama bir farkındalık sarsıntısı gönderirken bir nefesi yuttum.

Zihnimin ve bedenimin karmaşasında o kadar kaybolmuştum ki kolunu kaldırdığını göremedim. Hiçbir uyarıda bulunmadan vurdu. Açık avucu kığımın pürüzsüz yanağına çarptı. Tenin tene değme sesi açık çatı katında yankılandı.

Sıcak acı yanağıma yayılırken ağladım. Daha önce hiç şaplak yememiştim, çocukken bile.

"Shhh... malyshka, ağlama. Sadece itaatsizliğin sonuçlarını tam olarak anladığından emin olmak istedim."

Gregor başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmeden önce parmak uçlarını yanağımda gezdirdi.

Bir ileri bir

geri.

Bir ileri bir

geri.

Kurbanını baştan çıkaran bir kobra

gibi. Yine de ağladım.

"Şimdi, ağzını aç."

Yüzü belli belirsiz bir bulanıklıktı. Gözyaşlarımı temizlemek için gözlerimi kaydırdım.

Kığımın tekrar tokatladı. Aynı yere.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşmaya çalışırken acı içinde inledim. Gregor bacaklarını daha da açarak bana yaslandı, beni tahta kiriş ile kendi kaslı vücudu arasına sıkıştırdı ve sikin baskısını kullanarak

Hem bir tehdit hem de bir söz. Elleri ince bileklerimi kavradı. Kollarımı yukarı doğru çekerek bir eliyle beni sabitledi. Diğer elini yüzüme götürdü. Başparmağını sıkıca kapalı dudaklarıma bastırarak hırladı: "Aç. Ağzını. Ağzını."

İtaat ettim.

Kalın başparmağı dudaklarımin arasına girdi. Dilimin üzerinde kayarken teninin tuzlu tadını alabiliyordum.

"Em onu."

Gözlerimi ondan ayırmadan, korkudan çok başka bir şey için, tereddütle dilimi başparmağının üzerinde gezdirdim.

Geri çekti, sonra tekrar ağzıma soktu.

İnledim. Ne düşünmemi, ne hissetmemi istediğini biliyordum. Beni manipüle ediyordu. Benimle alay ediyordu. Bir kez daha karnıma bastıracağı sikiinin tehditkâr vaadi vardı. Bu sadece başka bir testti. İtaatimin bir testi. Onun emrine boyun eğme isteğim.

Başparmağını çekerek tükürüğümü göğsümün üst kabarıklığı boyunca sildi. Tenimde serinlediğini hissedebiliyordum.

"Malyshka'm kendisine söyleneni yapmazsa ne olacağını anlıyor mu?"

Başımı salladım. Başka türlü cevap vermenin bir anlamı yoktu.

Bu onun oyunuydu, benim değil. Artık kontrol bende değildi.

"Güzel. Şimdi oraya git ve hediyeni aç."

İlk başta anlamadım. Hediye mi? İstesem de istemesem de beni burada, bu kirişin karşısında becereceğini sanıyordum ve şimdi hediyelerden mi bahsediyor? Konunun değişmesi kafamın daha da karışmasına ve yönümü kaybetmememe neden oldu. Bakışlarını takip ettim. Mutfak tezgahımın üzerinde soluk pembe bir fiyonkla tutturulmuş uzun, dikdörtgen beyaz bir kutu vardı.

Kenara çekilip omzumun üzerinden nereye gittiğimi görmek için baktım, sonra bir adım daha attım, sonra bir adım daha. Ona sırtımı dönmeyi reddederek tezgâha doğru ilerledim. Bir adım daha attıktan sonra granit tezgahın soğuk dudağını sırtımda hissettim. Gözlerimi Gregor'dan ayırmadan kutunun kurdelesini çektim.

Yavaşça, yay çözüldü. Kapağı kaldırdım ve bir kenara koydum. Açık pembe kağıt mendili dikkatlice geri çektim. İçinde bir elbise vardı. Omuzlarını parmaklarımin arasında tutarak ambalajından çıkardım. 50'lerden esinlenmiş salıncaklı bir elbiseydi.

Simsiyah tafta, tatlı bir yaka ve süslü bel çevresinde ince, bebek pembesi bir kemer. Altından bebek pembesi bir kabarık etek görünüyordu. Sadece benim tarzım değil, aynı zamanda benim bedenim olduğunu anlamak için sadece bir bakış atmam yeterli oldu.

İçimi bir korku kapladı. Gregor'un elbise bedenimi ve tarzımı bilmesinin tek yolu beni izliyor olmasıydı. Asıl soru ne kadar süredir izlediği idi?

Gregor takım elbisesinin kolunu geriye kaydırды ve saatine baktı. "Samara, geç kalmak gibi bir niyetim yok. Lütfen sana söyleneni yap ve elbiseni giy ki gidebilelim."

En azından lütfen dedi, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Geç mi? Ne için geç?

"Bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar olmaz," dedim. Otoriter varlığından biraz olsun uzaklaşmış olmak bana sahte bir cesaret vermişti.

Koşma şansım bile olmadı.

Gregor iki adımda bana ulaştı. Elini başımın arkasına koyarak saçlarımı sıktı. Önce beni öne doğru itti, sonra beni döndürdü ve alçak mutfak adasının üzerine eğilmeye zorladı. Elbise, çıplak karnımla dondurucu granit üst kısım arasında yetersiz bir yastık sağlıyordu. Gregor beni saçlarımdan tutarak kıcıma şaplak attı.

Bir. İki. Üç. Dört.

Vuruşlar hızlı ve acımasız bir şekilde art arda geldi. Her yanağıma iki tane. Çılgılık attım ve tekmeledim ama elinden kurtulamadım.

Tenim yanıyordu. Avucunun her acımasız dokunuşu tüm vücuduma acı sokları gönderiyordu. Bu, serseri bir çocuk gibi eğilip tokatlanmanın verdiği aşağılanmanın yanında hiçbir şeydi.

"Sana söyleneni yapman konusunda ne demiştin?" "Yapacağım. Yapacağım. Sadece dur!" Yalvardım.

Kendimi kaybettiğimde, durduğunu fark etmem birkaç dakika sürdü. Tereddütle tezgahı kalktım, hareket artık ısınmış, hassas cildime başka bir rahatsızlık dalgası gönderirken tısladım.

"Ve bir daha ağzınızdan böyle küfürlü bir söz duymayayım. Küfür etmek kabalığın bir işaretidir ve buna izin vermeyeceğim."

Elbisenin içine girerken hiç düşünmeden "Evet efendim," dedim.

Sert kabarık etek cezalı tenimi sıyrırken nefesim kesildi. Sıcak elleri vücudumdayken nefesimi tuttum. Arkadan fermuarını çekerken elbisenin kumaşı göbeğimin etrafında sıkılaştı.

Beni incelemesi için arkamı dönüp ona baktım. Giydiğim pembe deri babetler elbiseyle hoş duruyordu ama keşke topuklu giyseydin diye düşündüm. Dört inçlik bir topukla bile çenem omzuna ancak ulaşırdı ama kendimi daha az korkmuş, daha az hükmedilmiş hissedirdim.

Gregor bana değerlendirici bir bakış attıktan sonra çatı katından geçerek makyaj masama doğru yürüdü. Elinde benim Coco Mademoiselle parfüm şişemle döndü.

Büyülenmiş bir halde, göğüslerimin arasına küçük bir miktar sıkmasını izledim. Diğer elini kullanarak parmaklarını kokulu sıvının içinde gezdirdi, kulağımın arkasına uzanmadan önce göğsümün kıvrımlarını okşadı. Sonra bu hareketi diğer kulağım için de tekrarladı. Şimdiye kadar tenim sıvıyı ısıtmış, yasemin ve beyaz miskten oluşan çiçeksi bir bulut bizi çevrelemişti.

Tıpkı galeride yaptığı gibi, Gregor bir elini belime koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Dairemin anahtarlarını yerden alırken koridordaki aynada yansımamı yakaladım. Karmakarışık buklelerim vahşi görünüyordu ve dudaklarım koyu kiraz kırmızısı renginde şişmişti. Yanaklarım al al olmuştu ve gözlerim yeni dökülmüş yaşlarla parlıyordu. Eğer biri beni tanımasaydı, az önce becerildiğimi düşünebilirdi.

Gregor beni eşikten geçirdikten sonra kapıyı kilitledi ve anahtarlarımı cebine koydu. Artık kimin yetkili olduğuna dair bana pek de ince olmayan bir mesaj daha.

Gerçekten onun merhametine kalmıştım. Cep telefonum bile yoktu. Yelena ile konuşmamın hiçbir yolu yoktu.

"Galaya tam zamanında yetişmeliyiz," dedi, sanki beni kaçırmak yerine düzgün bir randevudaymışız gibi rahatça.

Gala mı?

Ne haltlar dönüyor burada?

CHAPTER 11

G^{regor}

Onu tezgâhın üzerine yatırdığım anda sikimi çıkarıp onu sert ve derin bir şekilde sikmemek için tüm kontrolümü kaybetmişim. Özellikle de sağ kığının üst yanağındaki küçük pembe kalp dövmesi varken.

İsa.

Bu kadının etrafında odaklanmam gerekiyordu.

Masum ve tatlı görünebilirdi ama artık daha iyi biliyordum. Bir kırbaç kadar zeki ve kurnazdı.

Ve bunu cehennem gibi tahrik edici bulduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Kahretsin, onun bu enerjik yanını seviyordum... onu baştan çıkarıp boyun eğdirirken bile.

Yine de, bir keresinde onun teklif edilebilir olduğunu düşünerek hata yapmışım ve neredeyse onu kaybediyordum.

Aynı hatayı tekrar yapmazdım.

Kapıyı kapattıktan sonra, gece için şoförüm olan John'a devam etmesini işaret etmek için parmaklarımı limuzinin tavanına vurdum. Ona hiçbir koşulda bölmeyi indirmemesi talimatını zaten vermişim.

Limuzin kaldırımdan uzaklaşırken, bir dakikalığına onu, benim küçük yakalanmış kuşumu inceledim. Limuzinin diğer ucuna doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Küçük bale terlikleriyle kaplı ayakları

Sıra sıra pembe firfırların altından çıkıyordu. Müze galası resmi bir etkinlik olduğu için, muhtemelen topuklu ayakkabı giymesine izin vermeliydim, ama onun zayıf formu üzerinde yükselme hissini sevdim. Ona her şekilde hükmetmek.

Hâlâ yaşımdan daha genç görünüyordu.

Ve savunmasız.

Korku insana bunu yapar.

İnsanları okumakta çok iyiydim. Ona karşı yumuşak bir yaklaşımın asla işe yaramayacağını biliyordum. Bunu bir zayıflık olarak görürdü. Samara'nın ihtiyacı olan şey tam anlamıyla sert bir eldi.

Ayrıca, sadakat ve güven oluşturmak zaman ve sabır gerektirir. Bende ikisi de yoktu.

Korku daha hızlıydı ve aynı derecede etkiliydi.

Dengesini kaybetmesine ihtiyacım vardı. Tahtadaki tüm taşların nasıl hareket ettiğini bilmemesini istedim. Resmin tamamını bilirse, durumdan avantaj sağlayabilirdi. Bilgi güç demekti. Samara'yı tamamen bilgilendirmek kabul edilemezdi. Sadece benim ona söylemeyi seçtiğim kadarını bilecekti, fazlasını değil.

Ona çok sert davrandığımı biliyordum ama umurumda bile değildi. Son üç yıldır bana ve aileme yaşattığı utanç için onu cezalandırıyordum. İki genç kadını dize getiremediğimizde suç bağlantılarımızın itibarını kurtarmak zordu. Neyse ki artık hepsi sona ermişti. Bu geceden sonra Samara Federova'nın elimde olduğu haberi yayılacaktı... bugünden itibaren ölüm bizi ayırana kadar ona sahip olacak ve onu elimde tutacaktım.

Yan konsol panelini çevirip bir bardak aldım ve içine birkaç buz küpü attım. Bu geceki zafer ucuz votkayı gerektirmiyordu, bu yüzden viski sürahisini kaldırdım ve kendime cömert bir porsiyon doldurdum. Boğazımdan aşağı akarken sıcak ateşin tadını çıkararak onu izledim.

Boynundaki nabzın her tereddütlü nefeste nasıl attığını. Alt dudağını ısırırken dişlerinin beyazlığı. Parmaklarının kabarık eteğinin kenarıyla nasıl oynadığını.

Yanaklarındaki kızarıklık. Korkudan mıydı yoksa arzudan mı?

Belki de her ikisinden. "Buraya gel," diye emrettim.

Samara bana baktı, güzel yeşil gözleri kocaman ve parlaktı.

Sesimi alçak ve kontrollü tutarak, "Bana tekrar sordurtma," diye uyardım.

Samara endişeyle yutkundu, bacaklarını açtı ve döşemeli koltuk boyunca bana doğru kayarak birkaç adım ötede durdu.

"Daha yakın."

Emrime yavaşça karşılık verirken hareketlerindeki tereddütü görebiliyordum. Vücudu koltukta daha da kaydıkça, eteğinin kumaşı yukarı doğru itildi ve ince kalçaları ortaya çıktı. Bakışlarımın yönünü fark edip eteğini hemen yerine ittiğinde gülümsemekten kendimi alamadım.

Sonunda bir kol mesafesine gelmişti. İstedğim gerçeğinin ötesinde fazla düşünmeden onu belinden kavradım ve kucağıma oturttum.

Küçük ellerini yumruk yapıp göğsüme bastırdı. Bir bakışım ile sakinleşti. Bu hoşuma gitmişti. Sözel olmayan komutlara yanıt vereceği noktaya gelmiş olmamız hoşuma gitmişti.

Dalgacı kızıl-kahverengi saçlarını yana doğru ittim ve iki parmağımı açıkta kalan omzunda gezdirdim, soluğunu duyduğum kadar hissettiğim de oldu. Elbisenin yakası üzerinde mükemmel duruyordu ve güzel göğüslerini hafifçe kavrayıp kaldırıyordu. Bir erkeğin ellerini dolduracak kadar. Bulunduğum noktadan göğüs dekoltesinin gölgesini görebiliyor, kısa bir süre önce oraya sıkıttığım parfümün kokusunu alabiliyordum.

Hafifçe yer değiştirerek sağ kolumu beline sıkıca doladım. Sol elim elbisesinin altından kayarak sağ uyluğunun yan tarafına doğru ilerledi. Teni sıcak ve yumuşaktı. Çenesinin kararlı duruşundan, kıcının altında sertleşen sikimin baskısını hissedebildiğini biliyordum.

"Eğer iyi bir kız olacağına söz verersen, sana nereye gittiğimizi söyleyeceğim," diyerek sessizliği bozdum.

Cevap vermedi.

Kalçasını sıkıttım. Samara'nın ağzı bir kez daha soluk soluğa açılırken, endişeli gözleri benimkilerle çarpışmak üzere yükseldi.

"Yelena'nın kardeşinde olup olmadığını

söyleyecek misin?" "Hayır."

"En azından kardeşinin ona zarar vermeyeceğine dair bana söz verir misin?"

"Ben kardeşimin bekçisi değilim, o yüzden hayır. Şimdi iyi bir kız olacağına söz verecek misin?"

"Tamam! Söz veriyorum," diye öfkeyle mırıldandı.

"Öfkelenme ufaklık," diye uyardım. Isırığının dişlerinin arasında olmasından rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

Samara başını eğdi ve bana sahte bir gülümseme verdi. "Tamam. Söz veriyorum," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Minx.

"Sanat Enstitüsü'ne gidiyoruz. Empresyonist akımın ilk kadın sanatçıları kutlayan bir gala var. Hoşunuza g i d e c e ğ i n i düşündüm."

Ayrıca gelinimi bazı nüfuzlu iş ortaklarının önünde sergilemek için de mükemmel bir zaman olacaktı. Planlarım ertelenmişti. Onları tekrar rayına oturtmanın zamanı gelmişti. Babasıyla yüzleşmek için Washington'a dönmeden önce Samara üzerindeki hak iddiamı sağlamlaştırmak için birkaç toplantı ve etkinlik için Chicago'da kalabilirdim. Paramı alıp harcamasına rağmen, son birkaç yıldır Samara'nın eli için başka düzenlemeler yapmaya çalışmayan adama güvenmiyordum. Şansım yaver giderse, Samara'yı bulduğum ve sahiplendiğim haberi Doğu Yakası'na dönmeden önce babasına ulaşacak ve aksi takdirde yapabileceği tüm planları suya düşürecek.

Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, sanata benim kadar değer veren biriyle galerileri dolaşmayı dört gözle bekliyordum. Bir sanatçının eserlerindeki ışık ve gölge kullanımını tartışmaktan hoşlanan tipte insanlarla pek arkadaşlık etmiyordum. Çoğu kişi sanat koleksiyonu yaptığını çünkü bunun büyük miktarlarda para aklamanın kolay bir yolu olduğunu düşünüyordu. Böyle düşünmelerine izin vermek benim amaçlarıma uygundu.

Gerçek şu ki, resimlere bakmaktan hoşlanıyordum. Boyayı tuvale aktarma yeteneğine sahip olan herkese hayranlık duyuyordum. Bu gece, benim en sevdiğim dönemlerden biri olan Empresyonist bir sergiyi izleyecektik. Çalışmalarına bakılırsa, Empresyonistlerin Samara'nın tarzı üzerinde de etkili olduğundan şüpheleniyordum.

Bunun onu bana ve niyetlerime karşı yumuşatacağını umduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Onu evliliğe zorlamakla bir canavarlık yapmış olabilirdim ama bu onu hayatının geri kalanında mutsuz etmeyi planladığım anlamına gelmiyordu. Tam tersine.

Sevimli kaşları çatıldı. Kafasını karıştırdığımı biliyordum. Onun sevecen bir gelin olabilmesi için benim de mükemmel bir nişanlı olmam gerekiyordu. Bu sadece bir oyundu ve hepimizin oynaması gereken roller vardı.

"Her zaman yanımda olacaksın. Bir Ivanov'un nişanlısı olarak sorumluluklarını yerine getirmeye başlamanın zamanı geldi. Eğer ayrılmaya kalkarsan, bunun sonuçları olacaktır." Çenesinden tuttum ve yüzünü kendime çevirdim. "Bu sonuçların ne olacağını sana açıklamama gerek var mı?"

Başını şiddetle hayır anlamında salladı ve elimi kırdı.

"Benden tek istediğın bu mu?"

"Ah Malyshka, senden istediğim her şeyi almaya başlamadım bile."

* * *

MÜZEYE GİRDİKTEN SONRA, büyük merdivenlerden yukarı çıktık ve Himalaya ve Asya sanatıyla dolu Alsdorf Galerisi'ni geçtik. Elimi sırtının alt kısmına koyarak Samara'yı sağ tarafa, davetiyede kokteyl servisi yapılacağı belirtilen Heykel Avlusu'na yönlendirdim.

Yoldan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya aldım ve birini ona uzattım. "Bu gece için tek bardağın bu, o yüzden yudumla." Bu ağır komutum karşısında yüzünde beliren ifadeyi görmemiş gibi yaptım.

Yunan ve Roma mermer heykelleri arasında rahatça gezinirken ben de arada sırada geçen tanıdıklara başımı salladım.

"Birinin beni Gwen Stevens olarak tanıyabileceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordu. Gülümsemesinde hafif bir arsızlık vardı. Kalabalık onu cesaretlendirmiş, benim yaklaşımlarımdan, disiplinimden güvende olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Ufaklık beni yanlış bir hesapla yakaladığını düşünüyordu. Ne kadar şirin.

Diğer konukların kendi konuşmalarıyla daha fazla ilgilendiklerinden emin olmak için sağıma ve soluma bakarak dikkatimi Samara'ya çevirdim. Önce bir adım, sonra bir adım daha atarak onu geri çekilmeye zorladım. Erken dönem Amerikan sanatının sergilendiği ana koridordaki daha küçük, boş odalardan birinde onu köşeye sıkıştırana kadar onu takip etmeye devam ettim.

Kasıtlı olarak üstün boyumla ona hükmederek eğildim. "Rakibinizin yeteneğini fark edememek. Çaylak hatası," dedim. alay etti, bunun onu kızdıracağını biliyordu.

Yeşil gözleri parladı. "Neden sen-"

Bir kaşımı kaldırdım, adeta olay çıkarması için ona meydan okuyordum.

Duygularına hakim olmasını izlerken şampanya kadehini sertçe kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz oldu.

"Aynı sahte kimliği iki kez kullanmadığınızı biliyorum, dolayısıyla Chicago'da o kadar uzun süredir bulunmadığınız için burada kimse bir Gwen Stevens ile muhatap olmazdı. Her yeni kimlik için makyajla, perukla görünümünüzü kasıtlı olarak değiştirdiğinizi de biliyorum. Bu yüzden de

Bu kendini beğenmiş kendini beğenmişlerden birinin sizi birkaç hafta önce onlara tablo satan kişi olarak tanınması hafif kalır."

Her gerçeği ifade edişinde, göğüslerinin göğsüme değdiğini hissedene kadar daha da yaklaştım.

"Bütün bunları nasıl bilebilirsin?" diye sordu, telaşını gizlemeye bile çalışmadan.

Cevap vermeyi reddettim.

Başımı aşağı eğerek onun havasını içime çektim.

Elimi kaldırdım ve parmak uçlarımla göğsünün yumuşak kabarıklığına dokundum; hızlı ve düzensiz olacağını bildiğim kalp atışlarını hissetmek istiyordum. Malyshka'm duygularını benden saklamaya çalışabilirdi ama vücudunun varlığıma verdiği tepkiyi kontrol edemezdi.

Samara dudaklarını yaladı ve ağzı davet edencesine hafifçe açıldı. Daha yakına eğildim ama sözüm kesildi.

"Gregor Romanovich, seni piç. Sen olduğunu sanmıştım. Senin ve kardeşinin şehirde olduğunu duydum."

Döndüğümde iri bir el omzuma vurdu. "Dimitri Antonovich!" Rusya'da adet olduğu üzere onu hem ilk hem de göbek adıyla selamladım.

Eski dostuma sarıldım ve yanaklarından öptük.

"Ama senin Chicago'da ne işin var dostum? Suriye ile yapılan anlaşmayla ilgili toplantı önümüzdeki aya kadar yapılmayacak. Bilmem gereken bir şey yok, değil mi?"

Dimitri Kosgov ve iş ortağı Vaska Rostov, Batı Yarımküre'deki en güçlü ve korkulan silah tüccarlarından ikisiydi. Operasyonlarını Chicago'da yürütüyorlardı, doğal olarak neden habersiz geldiğimi merak etmiştir. Benim kalibremdeki adamlar öylece ortaya çıkmazdı. Bu diğer güçleri rahatsız etti.

"Önümüzdeki ay için her şey planlandığı gibi gidiyor. Nişanlımla kısa bir seyahat için buradayım. Dimitri, seni Samara Federova ile tanıştırayım."

Samara'nın beline kontrol edici bir el koydum ve ona uyarıcı bir bakış attım.

Alttaki pembe dudağı somurtarak dışarı çıktı ve bende eğilip onu ısırma isteği uyandırdı.

Dimitri bir kaşını kaldırdı. Onun gibi bir adam olarak, kızın aniden ortadan kaybolduğunu ve benim yıllar boyunca onu ve arkadaşını aradığımı duymuş olmalıydı. Bu hem Ivanov'lar hem de Federov'lar için bir utanç kaynağıydı. Bütün

Samara'nın artık ait olduğu yere, benim yanıma döndüğünü göstermek için daha fazla nedenim vardı.

Dimitri elini uzattı. "Seninle tanışmak bir zevk, Samara."

Samara, Dimitri'nin ağır dövmeli eline baktı ve tereddüt etti. Yanıma biraz daha yaklaşmak için duruşunu değıştirdi. Bu küçük, muhtemelen bilinçsiz hareket beni itiraf etmek istediğimden daha fazla memnun etti.

Dimitri de benim kadar uzun boylu ve güçlü yapılydı, bu da onu aynı derecede korkutucu yapıyordu.

Ben onu rahatlatamadan, çiçekli bir elbise ve Doc Martens giymiş küçük bir esmer yaklaştı ve kolunu Dimitri'nin koluna doladı. "Dimitri, onu korkuttuğunu görmüyor musun? Sana sürekli söylemeye çalışıyorum... sen çok korkutucu görünen bir adamsın!"

Eğıldi ve Samara'ya güven verici bir gülümseme verdi. "Merhaba! Ben Emma. Kocam *Fırtına*'daki Caliban gibi göründüyse özür dilerim."

Dimitri onu belinden yakaladı. Kız kıkırdarken eğilip kulağını ısırdı. "Sana sonra bir canavar göstereceğim, moya kroshka!"

Aşağıya baktığımda, Samara'nın dikkatle onlara bakarken yanaklarının kızardığını görmek beni şaşırttı.

Kaşlarım çatıldı ve bakışlarımı arkadaşşıma ve onun yeni güzel karısına çevirdim.

Gelin olarak alışılmadık bir seçim yaptığını, parası ya da nüfuzu olmayan, hatta önemli bir Rus ailesinin kızı bile olmayan bir kadını seçtiğini duymuştum. Eğer doğru hatırlıyorsam, kadın bir kütüphaneciydi. Seçimi aptalca ve dar görüşlü görünüyordu. Neden sadece kızı sikip atmıyor ve iş çıkarlarını daha iyi ilerletecek biriyle evlenmiyordu?

Cevabı öğrenmek için ona bakmak yeterliydi.

Mutlu görünüyordu.

"Pozdravlyayu so svad'boy," dedim Emma'nın elini sıkarken.

Samara sonunda dilini buldu. Benden aldığı işaretle, çifti yeni evlilikleri için de tebrik etti.

Yeni gelini bize döndü. "Kıyafetine bayıldım, Samara. Arkadaşıım Mary ile tanışman için sabırsızlanıyorum! İkiniz de aynı muhteşem stile sahipsiniz."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Samara gergin, incelmış dudaklarının arasından.

Onun için satın aldığım ve giymesi için ısrar ettiğim elbiseye iltifat edilmesi onu öldürdü.

İkimiz de mükemmel bir seçim yaptığımızı biliyorduk.

Ona bakarken kibirli bir sırıtışa karşı koyamadım. O ise kibirlenme zevkini bana tattırmamak için başını dik tutmaya devam etti. Elimi beline daha güvenli bir şekilde dolayarak onu biraz sıktım. Buna karşılık o da bale ayağını benimkinin üzerine bastı.

Kahkahamı tutamadım. Dimitri bana tuhaf bir bakış attı ama ben onun endişesini elimle savuşturdum. Üç yıl önce onda gördüğüm o ruh kıvılcımının, benden uzakta geçirdiği yıllar boyunca alevlenerek bir yangına dönüştüğünü bilmek heyecan vericiydi.

Koyu zümrüt gözlerine bakarak, onu kızdıracağını umarak göz kırptım.

Öyle oldu.

Bir kez daha kucağımdan kurtulmaya çalışırken -ve başaramazken- gözleri kısıldı.

Gerçekten çok eğlenceli bir kızdı.

Tam o sırada bir garson Empresyonist galerinin açıldığını duyurdu.

Dimitri, Emma ve diğer konukları ikinci kata kadar takip ettik.

Regenstein Salonu'nun girişinde yeni özel sergiyi duyuran devasa bir pankart vardı: Empresyonistlerin İlk Hanımları ve altında Morisot, Cassatt, Gonzales ve Bracquemond'un portreleri. Bu gece yeni serginin onuruna bir gala düzenlenecekti, yarın ise sergi halka açılacaktı. Gelme motivasyonumu okumak istemedim, içten içe bu özel etkinliği sadece kimlerin katılacağı için değil, onu memnun edeceğini düşündüğüm için seçtiğimi biliyordum.

Göz ucuyla Samara'nın fark etmememi umarak bir kadeh daha şampanya aşırmasını izledim. Yakında hiçbir şeyin dikkatimden kaçmadığını fark edecekti.

Elimi beline koyarak onu serginin Marie Bracquemond bölümüne, özellikle de sanatçının küçük bir otoportresine yönlendirdim. Resmin önünde durduğumuzda, yanık umber ve fildişi tonlarını incelerken Samara'ya resim hakkında ne bildiğini sordum. Sanatçı karanlık, teslim olmuş gözlerle sakın bir şekilde arkasına baktı.

"Bu Marie Bracquemond'un kendi portresi. Koleksiyonundaki tek otoportre bu." Samara benden uzaklaşmaya çalıştı ama belindeki elim buna engel oldu. "Bence üzgün görünüyor ve ona dayatılan yaşam tercihleri yüzünden yenik düşmüş."

Loş galeri aydınlatmasının ışıltısıyla çevrili Samara, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan önümüzde duran tabloyu incelerken ıslıl ıslıl ve güzel görünüyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım tatlı kokulu saçlarına karşı usulca.

Kızarmasından beni duyduğunu anlayabiliyordum ama bakmayı reddetti. Yukarı.

Tabloyu göstererek devam etti: "O, örneğin bir kadın kadar tanınmış değil. Cassatt ya da Morisot çünkü *kocas*, kendisi de bir sanatçı olmasına rağmen resim alanında kariyer yapmasını yasaklamıştı. Muhtemelen yeteneği onu tehdit ediyordu. *Gerçek* bir erkek onu cesaretlendirirdi."

Küçük fingerdek beni yemliyordu.

Benden kaçmasının nedenlerinden birinin bu olup olmadığını merak ettim.

Birisi ona sanat kariyerini desteklemeyeceğim izlenimini mi vermişti?

Muhtemelen sobaya zincirlenmiş bir kadın isteyen bir neandertal olduğumu düşünüyordu.

Ama ben değilim.

Yatağıma zincirlenmiştim... Bu farklıydı.

Arkasında dururken vücudumun her santimini hissettiğinden emin olarak kulağına fısıldadım, "Karım olduğunda, geceleri yatağımda o güzel bacaklarını açmış beni beklediğin sürece günlerini nasıl geçirdiğin umurunda değil."

Dürüst cevabımın onu ürküttüğünü söyleyebilirim.

Hızla dönerken "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor" diye anons etti. Benden uzaklaşmak için acele ederken başka bir konuga çarptı ve şampanyasının geri kalanını döktü.

Bir dakika boyunca galeriye doğru koşmasını izledim. Sonra onu takip ettim.

CHAPTER 12

S *amara*

"ÖZÜR DİLERİM. Çok özür dilerim, hepsi benim hatam," dedim elimi adamın sol kolundaki şampanya damlalarının üzerine sürüp aceleyle uzaklaşırken.

Sağ elimde onun cep telefonu vardı. Yelena'yla kaçarken öğrendiğimiz küçük bir numara. İzini süremeyeceğiniz hızlı bir cep telefonunu nasıl ele geçireceğinizi bilmek paha biçilmez bir beceriydi.

Toskana Kırmızısı.

Georgia Kili.

True Ochre.

Yanık Sienna.

Kadmiyum

kırmızısı.

Boş galerilerde ilerlerken kendimi sakinleştirmek için resimde gördüğüm renklerin isimlerini ezbere okudum.

Yanık

Turuncu.

Hardal

tohumu.

Kızıl Kırmızı.

Kan kırmızısı.

Tuvalet tabelalarını görmezden gelerek aceleyle taş merdivenlerden birinci kata indim. Görevliye işaret ederek, "Sadece bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor. Etkinliğe yakın olanlarda sıra var." Başıyla onayladıktan sonra

sağa döndü ve küçük taş merdivenlerden aşağı inerek ıssız alt kata ulaştı.

Aceleyle banyoya girdikten sonra kapıyı arkamdan kilitledim.

Telefonu çıkarıp küçük, dairesel düğmeye basarken şifre korumalı olmaması için dua ettim. Telefon aydınlandı. Ama değildi. Numarayı çevirirken bile Yelena'yı ya da Nadia'yı aramaya çalışmanın umutsuz olduğunu biliyordum. Tanımadıkları bir numaradan gelen bir çağrıya asla cevap vermezlerdi. Özellikle Yelena, hele de Damien'dan kaçıyorsa. Kaçması için dua ettim. İkimizin de kaderimizle yüzleşmek için Washington'a sürüklenmemizin bir anlamı yoktu.

Tekrar telefona bakarak tuş takımına baktım ve dokuz ve bire odaklandım. Polis bir seçenek değildi, bunu ben bile biliyordum. Sinirli bir iç çekişle telefondaki parmak izlerimi sildim ve çöpe attım.

Gregor'un bir suçlu olduğundan bir an bile şüphe etmedim. Çocukluğumdan beri Nadia'nın aile bağlantıları hakkında fısıltılar vardı. Tehlikeli olduğunu da biliyordum. Çok tehlikeli. Sadece kendine güvenen, gücünden ve bağlantılarından emin bir adam, isteksiz bir kadını, davetli listesinde Chicago'nun en nüfuzlu insanlarından bazılarının bulunduğu bir etkinliğe sürükleyecek kadar cesur olabilirdi.

Ağlamayacağımı ya da yardım istemeyeceğimi biliyordu. Bunu biliyordu.

Lanet olsun ona.

Ve vücudumun ona verdiği tepki için ona lanet olsun. Üç yıl önceki liseli kızdan daha iyi davranmıyordum.

Az önce kulağıma fısıldadığı şeyi hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Bana yalan söylüyordu. Öyle olmalı. Karısının sanat kariyeri yapmasını sorun etmeyeceğine bir an bile inanacağımı düşünemezdi herhalde? Bu bir yalandı, bir manipölasyondur ve nedenini biliyordum. Bu onun başka bir taktiği idi. Beni kendi iradesine boyun eğdirmek için kontrol ve disiplin, hatta güvenlik ve koruma imgelerinden yararlanıyordu. Onunla evliyken hâlâ istediğim hayatı yaşayabileceğimi, hayallerime sahip olabileceğimi düşünmeme izin veriyordu.

Bunu yaptığı için ona lanet olsun.

Ve buna kandığım için bana lanet olsun.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ne zaman sert bir emir verse, midem alt üst oluyordu.

Odaklanmam gerekiyordu. Beni çoktan alt etmiş olan azılı bir rakibin ilgisini çekmiştim.

Kapının kilidini açarak koridora çıktım.

Sesler duyduğumda içgüdüsel olarak en yakın sergi odasına daldım. Thorne Minyatürleri Galerisi'ydi.

Karanlık galerinin derinliklerine doğru adım attığımda, küçük pencerelerden oluşan düzgün sıralarıyla açık renkli ahşap panellere baktım. Her pencere küçük bir odaya, mini bir dioramaya bakıyordu ve Fransa, İngiltere ve Amerika'nın son birkaç yüzyıldaki ev mobilyalarının ve mimarisinin mükemmel bir canlandırmasıydı. Her biri mükemmel küçük dünyalarında mükemmel küçük bir aile sergiliyordu. Keşke öyle olsaydı.

"Sana yanımdan ayrılmamanı söylediğimi sanıyordum."

Gregor'u galerinin girişinde görmek için döndüm. Varlığı küçük, karanlık odayı hemen doldurdu. Yayıdığı enerji göğsümü sıkan bir el gibiydi.

"Gregor, lütfen beni dinlemelisin. Bundan asla iyi bir şey çıkmayacak... bizden. Gitmeme izin vermelisin."

Karanlık odaya doğru birkaç adım attıktan sonra takım elbisesinin ceketini silkti.

"Kahretsin, Gregor. Beni duydun mu? Bu oyunu bitirmeliyiz... Oynadığın bu oyunu. Bırak gideyim!" Ayağımı yere vurarak bağırdım. Küstah bir çocuk gibi göründüğümü biliyordum. Bana zaten çocukmuşum gibi davrandığını düşünürsek, bunu yapmamın bir yararı yoktu. Daha önce bana attığı aşağılayıcı tokadın hatırasıyla yanaklarım ısınırken elim hâlâ acıyan kıcımlı ovmaya gitti.

"Seni ilk seferinde duymuştum," dedi kol düğmelerini açıp kollarını sıvarken ve güçlü kollarını ortaya çıkarırken.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek volta attım.

"Lanet olsun!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım.

"Size dil hakkında ne demiştim, genç bayan?"

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Vurgulamak için ayağımı tekrar yere vurarak bağırdım. Gregor'un elleri kemer tokasına gitti.

Yavaşça çözmesini ve kemeri serbest bırakmasını dehşet içinde izledim. Çenem düştü. Ciddi değil miydi? Bunu... bunu... Gregor bana doğru bir adım attı.

Kolumu kaldırarak onu uyardım. "Sakin bir adım daha atayım deme. Muhafızlara bağırırım."

"O muhafızla aramızda bir anlaşma var. Seni kurtarmaya gelmeyecek."

Hızla odayı taradım ama görebildiğim tek çıkış onun içinden geçiyordu.

Ne yapacağıma karar veremedim Gregor saldırdı.

Yine de çılgılık attım.

Vücudunun gücü beni ahşap panellere doğru öyle sert itti ki cam pencerenin çatladığını duyabiliyordum. Ben daha sesimi çıkaramadan eli boğazıma yapıştı.

Beni korkutacak kadar sert bir şekilde sıkarak gözlerimin içine baktı.

Sert gümüş derinliklerinde sadece buz gibi bir kararlılık vardı.

Eğilerek kulağıma fısıldadı, alçak sesi öfkesini çok daha uğursuz hale getiriyordu. "Seni uyarmıştım, Malyska. Benimleyken, her zaman sonuçları olacaktır."

"Lütfen," diye boğuldum. "Bırak beni gideyim." "Hayır."

Diğer eliyle üst kolumu kavrayan Gregor, parmakları hâlâ boğazıma sıkıca sarılıyken arkama geçene kadar beni döndürdü. Galerinin ortasındaki iki ayak genişliğindeki deri yastıklı bankın önünde durduk.

"Diz çök."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı salladım. Bu beni korkuttu. Hayatımda ilk kez gerçekten korkmuştum. En azından dairemde kiminle ya da neyle uğraştığımı bilmiyordum, kafa karışıklığı ve cevap ihtiyacı paniği uzak tutuyordu ama şimdi... şimdi çok iyi biliyordum.

Elini saçlarıma götüren Gregor, bukleleri yumruğunun etrafında döndürdü. Beni bankın üzerine diz çökmeye zorlamadan önce, "Bu bir rica değildi," diye homurdandı.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim ve yalvardım, "Lütfen Gregor. Söz veriyorum uslu duracağım."

Yalvarışımı duymazdan gelerek, "Elbiseni kaldır."

diye emretti. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Beni zorlama Gregor."

Elindeki kemeri şaklattı. Derinin deriye çarparken çıkardığı ses küçük odanın içinde yankılandı.

Ön kollarımın üzerine düştüm, ağlarken yüzümü gömdüm.

"Şimdi, Samara."

Titreyen bir elimle geriye uzandım ve bir avuç kumaşı kavradım. Yukarı kaldırdım.

"Daha yükseğe. Bana şu kalp dövmesini tekrar göster."

Aman Tanrım! Dövmem. Sağ kık yanağımın hemen üstündeki küçük pembe kalp. Bunu görmüş olması yüzümün yanmasına neden oldu.

Onu daha fazla kızdırmaktan korkarak kalçalarımın üzerinde doğruldum ve geriye doğru eğilmeden önce iki elimle pembe kabarık etekli elbisenin arkasını kaldırdım. Kat kat fırırlar başımın üzerinde dönerek utancımı kısmen gizlerken, soğuk havanın çıplak kıkıma çarptığını hissedebiliyordum.

Gregor elini belime koyduğunda sıçradım. Parmakları yanaklarımın arasına daldı ve tangamın ince bandını yakaladı. Elini yumruk yaptığında parmak eklemlerinin tenime sürtündüğünü hissedebiliyordum.

Ne olacağını bildiğim için kendimi hazırladım.

Bir çekişle külotumu çıkardı.

Sadece dayanıksız bir ipek parçasıydı ama en azından bir şeydi. Şimdi tamamen açıktaydım.

Aynı parmaklar sol yanağımı okşadıktan sonra parmağının ucu dövmemdeki kalp çizgisini takip etti.

Sonra hiçbir şey hissetmedim.

Elini bedenimden çekmişti. Nefesimi tuttum.

Hiç ses yoktu, sadece gergin bir sessizlik vardı. Beni azarladığı zamankinden daha kötüydü.

Sonra, korkunç acıdan önce havanın ince sessizliğini duydum. Sert deri yumuşak deriyle birleşti.

Elbise kemerinin ince kayışı kıkımı yaktı, ısı ve acıdan bir iz bıraktı.

Ellerimi yumruk yaparak yüzümü kollarımın arasına gömdüm ve ağladım.

Tekrar ve tekrar kemeriyle beni cezalandırdı. Hıçkırıklarımın boğazım düğümlenmişti. Acı uyluklarımdan aşağıya ve omurgama yayıldıkça derim çığ ve morarmış hissediyordum.

Bu pozisyonda bulunmaktan duyduğum aşağılanma, yardım için bağırmanımı engelledi.

Korku beni onun gazabından kaçmaya çalışmaktan alıkoydu.

Derinin her vuruşunda vücudum öne doğru sallanıyordu. Acıyı azaltmaya çalışmanın küçük pasif yoluydu.

"Kıkını bir daha oynatırsan seni sırt üstü çevirir, bacaklarını ayırır ve amını kırbaçlarım, anladın mı beni?" diye bağırdı. Sert sözleri kendi eforundan dolayı patlamalar halinde geliyordu.

O andan itibaren çektiğim acı daha da arttı. Vücudumu kaskatı tutarak, kemerinin savunmasız kışımındaki her çatlağını emdim, bir inç kadar bile hareket etmekten korktum.

Sonunda durdu.

Kemerinin yerine bir kez daha parmağının ucunu hissettim. Kalp dövmemin dış hatlarını çizdi.

"Zar zor görebiliyorsun. Kışımı yeterince cezalandırdığımı anlamanın mükemmel bir yolunu bulmuş olman hoşuma gidiyor. Şu andan itibaren, teninin bu küçük dövmeyle aynı koyu pembe renkte kızardığını görene kadar durmayacağım."

Parmağının hafif baskısı bile canımı yaktı.

Düzgün düşünemiyordum bile. Sadece hissedebiliyordum. Aşağılanma, acı, korku, berbat arzu, hepsi baş döndürücü dalgalar halinde üzerime akıyordu.

Başımı kabarık etekliğimin pembe fırfırlarının arkasına saklayarak olduğum yerde kaldım. Onunla yüzleşmekten korkuyordum. İzin almadan hareket etmekten korkuyordum.

Eli kışımın üzerinden geçerek kalçalarımın arasına kaydı. İki parmağı beni okşadı.

"Hâlâ bakire misin yoksa biri benim olanı mı aldı?" Şok olmuş bir halde ağzımı açtım ama sesimi çıkaramadım.

"İyi o zaman." Yaklaştığını hissedebiliyordum. Pantolonunun bağını çözerken elinin tersi morarmış tenime değdi. Fermuarını yavaşça indirirken metal tıkırtılarını duyabiliyordum.

"Lütfen Gregor. Lütfen yapma," diye bağırdım, tamamen aşağılanmış bir halde. "O zaman cevap ver bana," sözleri kırılmış ve sıkıydı. "Hiç kimse olmadı," diye fısıldadım yumruğuma karşı.

Sağ elini kış yanağımın üzerine koyduğunda acı içinde tısladım. Başparmağı küçük daireler çizerek gittikçe yaklaştı. Sonra başparmağının ucu bakır göt deliğimin üzerinde gezindi.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Kalçalarımın üzerinde doğrulmaya çalışırken çığlık attım.

Gregor deri kemeri boğazıma geçirerek ve bedenimi geriye doğru eğerek karşılık verdi.

"Kışımı sikmek istersem sikerim çünkü senin *sahibin* benim Samara."

Beni tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine itti. Kemer kayışı hâlâ boğazımdaydı ve sırtımın ortasında yumruk yaptığı sol eliyle sabitlenmişti. Parmakları kışımın dikişi boyunca sürtünmeye devam etti. Bir tehdit. Bir ucunu tekrar kış deliğime doğru itti ve benden bir panik hıçkırığı kopardı. Sonra aşağıya, amımın girişine doğru kaydı.

"Bu canını yakacak," diye uyardı.

Üç yıl önce kucağına oturmuş, eli kalçalarımın arasındayken bana benzer bir uyarıda bulunduğunu hatırlıyorum.

Bu kez bir değil iki parmağını kullandı ve kızlık zarımı hissedene kadar parmaklarını bedenimin derinliklerine soktu.

Ondan sonra kimse olmamıştı. Birine güvenmekten korkmakla kalmayıp, kalbimin derinliklerinde Gregor'a ihanet ediyordum gibi hissediyordum. Bu çılgıncaydı elbette. En başta kaçmamın sebebi oydu. Sürekli iddia ettiğinin aksine, bana sahip değildi. Ona hiçbir sadakat borcum yoktu ama yine de... Başka bir adamın bana dokunmasına izin veremezdim.

Vücudum onun itici elinin gücüyle öne doğru eğilirken kemer sıkılaştı ve çılgılığımı bastırdı. Serbest kaldı ve üçüncü bir parmağını soktu.

Tanrım, acıttı.

Çok dar ve küçüktüm. Tüm vücudu içten ve dıştan benimkine hükmediyordu.

Midemin çukurunda bir şey kıvrıldı ve açıldı.

Pantolonunun kumaşı, şaftının çıkıntısı bana doğru bastırırken çiğ tenime sürtündü, bu yüzden cezamın acısını veya beni daha fazla cezalandırmak için hala horozunu kullanabileceği tehdidini bir an bile unutmadım.

Daha derine ve daha derine itti. Bedenimi kabul etmeye, onu kabul etmeye ve daha da kötüsü... acımasız dokunuşuna karşılık vermeye zorluyordu. Karanlık bir his dalgasının yükseldiğini hissedebiliyordum. Kolumu diz çökmüş bedenimin altından geçirerek parmaklarımı kalçalarımın arasına bastırdım, parmaklarının itişi hızlandıkça klitorisimle alay ettim.

Sırtım kavisli ve başım arkaya eğikken, kemer her seferinde sıkılırken sadece kısa nefesler alabiliyordum, parmaklarını içime soktu, vücudum onun etrafında kenetlenirken onları sabit bir ritimle içeri ve dışarı hareket ettirdi.

Göz kapaklarımın arkasında parlak yıldızlar oluşurken, ölüm tehdidi duyularımı daha da güçlendirdi.

Birden kemeri bıraktı. Kolunu arkadan belime dolayarak sol göğsümü kavradı ve beni yukarı ve geriye doğru çekti. Yeni pozisyon iç çekirdeğimi sıkılaştırdı ve omurgamdan yukarı doğru bir cinsel ısı dalgası gönderdi.

Eli amıma işkence ederken Gregor kulağımın dibinde inledi. Parmak uçlarım klitorisimin etrafında daireler çiziyordu.

"Bu güzel amcığın daha önce başka bir erkek dokundu mu?"

Başımı omzunda ileri geri döndürerek, utanmadan dizlerimi bankın izin verdiği kadar açtım ve inledim. "Hayır. Hayır, sadece sen Gregor. Sadece sen."

Eğildi ve çıplak omzumu ısıtırken başparmağının ucuyla arka girişimi bir kez daha okşadı.

Sıkıştım. "Dur! Oraya değil."

Parmaklarını tekrar tekrar amımın derinliklerine sokmaya devam ederken vücudum aşağı yukarı zıpladı.

Hava, benim tatlı parfümümün ve onun kolonyasının kokusuyla ve ağır nefes alış verişlerimizin sesleriyle ağırlaşmıştı.

"V odin prekrasnyy den' ya sobirayus' vtisnut' svoyn chlen v etu tvoyu tuguyu kisku, poka ty ne vykriknesh' moye imya," diye kulağıma hırladı.

Bir gün sikini daracık amıma sokmakla tehdit ederken Rusça'sının gırtlaktan gelen sertliği beni uçurumun kenarına getirdi.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandım, içimde bir orgazmın çözülüp yükseldiğini hissedebiliyordum. "Senden nefret ediyorum."

Beni saldırısından boşalmaya zorlayarak en büyük aşağılamayı yaptığı için varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum.

"Kötü kızıma parmaklarımı yalatmalı mıyım?" diye tehdit etti.

Bir kez daha beni dizlerimin üzerine çöktürüp elinin tadına bakabilmem için ağzımı açmaya zorladığını hayal ettiğimde gözyaşlarım gözlerimin kenarından saçlarıma doğru kaydı.

"Lütfen dur."

"Yalvar bana."

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Lütfen... lütfen... lütfen... artık yok."

"Malyshka'm bana hep böyle yalvarmalı."

Elbisemin içinden göğüs ucumu çimdikledi. Orgazmım o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi. Tüm bedenimin ağırlığı onun kavrayışına çöktü. Kolunu bıraktı, böylece bankın üzerine düşebilirdim. Deri, sıcak yanağıma karşı serin hissettirdi.

Bankı tutmak için kollarımı uzatırken korku içinde bağırdım.

Orgazmımın son dalgaları vücudumu sarsmaya devam ederken, ıslak parmaklarını amımdan dışarı kaydırdı.

O uzaklaştığında dizlerim büküldü ve kalçalarım sağa doğru kaydı. Cenin pozisyonunda kıvrıldım. Uyarılmışlığımın amımdan damlayarak iç uyluğumda kuruduğunu hissedebiliyordum.

Yarı kapalı gözkapaklarımın arasından yırtık tangamı almasını izledim. Eğilerek ipek kumaşı bir düğüm haline getirdi ve dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Gözlerim panik içinde açıldı.

Dış uyluğuma bir öpücük kondurduktan sonra vücudum sırtüstü dönene kadar dizlerimi açmaya zorladı.

Derin nefes alırken yanağını iç uyluğuma sürttü.

"Benim sıram," diye homurdandı sol eli hâlâ boğazıma bağlı olan deri kemerin ucunu kavrarken.

Dili, ucuyla dudaklarımın arasını itmeden önce amımın üzerinde gezindi.

Parmaklarım deri sehpayı tirmalarken külotlu tıkaçımın etrafında inledim.

Diğer elini kullanarak beni araladı ve tekrar yaladı, bu sefer hassas çıkıntıma dokundu.

Kalçalarım yukarı doğru sallanırken vücudum sarsıldı.

İniltisinin titreşimlerini hissedebiliyordum. "Bu kedi çok tatlı ve tamamen benim."

Daha önce bir erkek, bırakın beni *yalamayı*, bana hiç dokunmamıştı bile. Elimi kullanmakla kıyaslanamazdı. Bu duygu çok güçlüydü. Nefes alamıyordum. Duygular çok yoğun. İkinci kez boşalmam uzun sürmedi. Parmaklarımı saçlarına geçirerek, kalçalarım başının etrafında kenetlenirken çektim.

Başım dönüyor ve yönümü kaybediyordum, her uzvum hem ağırlaşmıştı hem de sanki aynı anda yüzüyormuşum gibi hissediyordum.

Zayıfça uzanarak külotumu ağzımdan çektim. "Şimdi gitmeme izin verecek misin?" diye sorduğumda kendi ince ve cılız sesimi zorlukla tanıyabildim. Düşüncelerim dağınıktı ama yine de bu tehlikeli ve güçlü adamdan mümkün olduğunca uzağa gitme ihtiyacıma odaklanmıştım.

Şimdi her zamankinden daha fazla, onun benim sonum olacağını fark ettim. Sadece parmaklarının ve dilinin dokunuşuyla vücuduma böyle şeyler yapabiliyorken ona karşı hiç şansım yoktu!

Sevişirsek ne olur?

Gregor elbisemi kalçalarımın altına doğru çekip üzerimi örterken gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarımdaki saçları geriye doğru taradı. "Hayır."

Sonra her şey karardı.

CHAPTER 13

S amara

Çatı katımda uyandım.

Önceki gece travmatik, berbat bir bulanıklıktı. Hiç bu kadar bunaldığımı hatırlamıyorum. Gregor benimle işini bitirdiğinde duygusal ve fiziksel olarak o kadar bitkin düşmüştüm ki kendimden geçmişim.

Aslında bu doğru değil. Neden kendime yalan söyleyeyim? Oral seks yüzünden bayıldım.

Oral seksten, gerçek seksten değil... sadece ağzının dokunuşundan!

Akıllara durgunluk veren bir orgazmın verdiği yorgunlukla kendimden geçtim.

Beni aşağıladıktan ve bana acı çektirdikten sonra gelmesi, kendimi içinde bulduğum çarpık, berbat durumu daha da kötüleştirdi.

Ve en kötüsü de, eğer o adam bana tekrar diz çökmemi emretseydi, muhtemelen bunu yapardım.

Siktir. Benim. Hayatım.

Gregor'un beni kollarına alıp müzeden çıkardığını hatırlıyorum, tek bir koruma bile onu durdurmamış ya da sorgulamamıştı. Limuzinde geçirdiğim zamanın sadece küçük parçalarını hatırlayabiliyorum. Hatırladığım tek göze çarpan şey, tüm zamanımı onun kucağında geçirmiş olmam.

Ondan sonra, hiçbir şey.

Ani bir düşünceyle çarşafı kaldırdım ve vücuduma baktım. Çırılçıplaktım.

Lanet olsun ona.

Gözlerimi ovuşturarak ayaklarımı yataktan aşağı salladım. İki kadeh şampanyayı zar zor içmiş olmama rağmen akşamdan kalmaymışım gibi hissediyordum.

Küçük bir kâğıt parçası gözüme çarptı. Notu aldım.

İçelim.

Agresif, eğik bir el yazısıyla yazılmıştı. Bir erkek eli. Notun yanında bir bardak su ve iki aspirin vardı.

İçimi çekerek su bardağını boşalttım, bir taneye ihtiyacım olduğunu bilmesine biraz sinirlenmişim.

Ayağa kalktığımda, genellikle unuttuğum perdelerin sıkıca çekilmiş olduğunu fark ettim. En sevdiğim büyük rahat kazağım ve bir çift yoga pantolonum makyaj sandalyemin üzerine serilmişti.

Etrafıma bakınarak kazağı hızla başımdan geçirdim ve bacaklarımı pantolonun içine sokmak için çabaladım.

Birden aklıma onun hâlâ burada olabileceği geldi.

İçgüdüsel olarak, tabancamı almak için yastığımın altına uzandım. Orada değildi. Sonra Gregor'da olabileceğini hatırladım.

Bir çift çorap giydikten sonra çatı katının geri kalanını inceledim. Boştu.

Beni yalnız mı bırakmıştı?

Kaçacağımdan

endişelenmemiş miydi?

Mutfak tezgahının üzerinde, yanında bir not bulunan bir tabak vardı.

Ye.

Tabakta taze portakal dilimleri ve bir kruvasan vardı. Bir bardak da kızılıcık suyuna benzeyen bir şey vardı. Arkamı dönerek kahve makinesine yöneldim.

Ocağın üzerinde, kapağında bir not duran bir kızartma tavası vardı. Onu aldım. Yukarı.

Ciddiyim, Samara.

Kapağı açtığımda, çedar peynirli çırpılmış yumurta olduğunu gördüm. ve biraz sotelenmiş patates.

"Ne oluyor be?" Kimseye yüksek sesle söylemedim.

Buzdolabımda sadece yarısı yenmiş bir kap lo men ve tek bir kalıp tereyağı olduğunu düşünürsek, tüm bunlar için dışarı çıkmış olması gerekirdi.

Ve ben her şey boyunca uyudum mu?

O da benim yanımda mı uyudu?

Hemen yatağıma döndüm. Dizlerimle yatağın üzerine çökerek eğildim ve yanımdaki yastığı kokladım. Onun kolonyası gibi kokmuyordu.

Ayağa kalktım, volta attım.

Göz ucuyla resim alanımın ortasındaki şövalenin boş olduğunu fark ettim. Düşen kız resmi gitmişti; diğer resimlerimin yığınları da öyle.

Şövalenin ahşap kirişine bantlanmış bir not daha vardı.

SABAH KAÇINILMAZ BİR TOPLANTIM VAR.

Kalan eşyalarını topla ve öğlen aşağıdaki adreste buluşalım.

Ve Samara, aptalca bir şey yapma. G -

Not: Tablolar bende kalacak.

Notu avucumda ezerek, hayal kırıklığı içinde şövaleyi tekmeledim, şövale yana devrildiğinde anında pişman oldum ve başka bir şövaleyi de beraberinde götürdü.

Çarpma sesiyle birlikte ön kapım açıldı.

Siyah gömlek ve kargo pantolonu giymiş, omuzlarında görünür silah kılıfları olan iki adam çatı katıma girdi.

Çıglık attım ve geri çekildim. Boya fırçalarımın birini silah olarak alıp işe yaramaz bir şekilde önümde salladım.

"İyi misiniz, Bayan Federova? Bir çarpma sesi duyduk."

"Sen de kimsin lan?"

"Güvenliğiniz. Bay Ivanov'un emirleri. Ayrılmaya hazır olduğunuzda, çantalarınızı taşımanıza yardımcı olacağız ve sizi evine götüreceğiz," diye cevap verdi korumalardan biri.

Sanırım bu, Gregor'un neden beni yalnız bırakacak kadar kendinden emin olduğuna dair sorularımı yanıtladı.

"Ben iyiyim."

İki adam da başlarını sallayıp koridora geri döndüler ve kapıyı -ve benim tek çıkışı- arkalarından kapattılar.

Notu yere atıp, hışımla oradan uzaklaştım. İhtiyacım olan şey uzun ve sıcak bir duştu. Bir sonraki hamlemi sonra düşünecektim.

Banyoya girdim, küvetin üzerine eğildim ve duş başlığını çevirdim. Doğrulurken aynanın üzerinde başka bir not daha fark ettim.

Betty Boop dövmen hakkında sonra konuşuruz.

ELİM sol kalçama gitti, kalça kemiğimin hemen üzerinde bir Betty Boop dövmesi vardı. Klasik kırmızı elbisesini giymiş, bir bacağını havaya kaldırmıştı. Kalp şeklindeki jartiyerinin içine sıkıştırılmış küçük bir tabanca vardı.

Lanet olsun ona.

Duştan sonra saçlarımı bir havluya sardım ve makyaj masama oturdum. Solgun boynum ve göğsümün üst kısmı açıktayken boğazımın etrafındaki belli belirsiz morluğu görebiliyordum. Elinden mi yoksa kemerinden mi olduğunu bilemiyordum.

İç çekerek allık fırçamı elime aldım ve yanaklarıma biraz renk katmaya çalıştım. Parlak kiraz kırmızısı mat rujum ve boynuma bağladığım kırmızı şifon bir eşarpı saçlarım görünümümü tamamladı.

Orada. Kimse o akşamı, *Grinin 50 Tonu*'nda beni can evimden vuran güçlü bir suçluyla geçirdiğimi bilmeyecekti.

Paçalı bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydikten sonra bir çift kırmızı bale ayakkabısı giydim, sonra mutfığa girdim ve içinde yumurta olan tavayı doğruca çöpe attım. Az önce huysuz bir çocuk gibi davrandığımı bildiğimden, suçluluk duygusuyla gölgelenmiş bir memnuniyet hissettim.

Sana yaramazlık yapan küçük bir kız gibi davranmasına şaşmamalı diye düşündüm.

Ve seni de öyle tokatlıyor.

Yatak odama döndüm ve bir köşede duran pembe ve siyah spor çantayı kaptım. Seyrek eşyalarımı içine doldururken, ekstra kimliklerimin ve nakit paramın bulunduğu deri portföyün de kayıp olduğunu fark ettim. Bu bilgiler olmadan offshore hesaplarıma erişmek zor olacaktı.

Lanet olsun ona.

Ne yapıyordum ben?

Kollarımı kavuşturarak inatla yarı dolu spor çantasına baktım ve onu alıp köşeye fırlattım.

Yanıma bir şey almam için bir neden yoktu çünkü onunla hiçbir yere gitmiyordum.

şimdi beni duvara yaslamıő olabilirdi ama kaçmanın bir yolu olmalıydı.

Bunu bir kez yapmıştım, tekrar yapacaktım... ve bu sefer beni asla bulamayacağından emin olacaktım.

CHAPTER 14

G^{regor}

"YA UB'YU YEGO GOLYMI RUKAMI."

Vaska şöinenin yanında ayakta dururken Dimitri masamın karşısındaki koltuğa yerleşti.

Müstakbel kayınpederim Boris Federov'u çıplak ellerimle öldürmekle tehdit ettiğimde ikisi de gözünü kırpmadı. O piçin yaşamasına asla izin vermemeliydim.

Güvenlik ihtiyaçlarım ve buraya seyahat etme sıklığım nedeniyle iki yıl önce Chicago'nun hemen dışında, zengin bir banliyö olan Evanston'da bir ev satın aldım. Bir otele tercih edilebilirdi. Evler çok büyüktü ve çok sayıda güvenlik kamerası bulunan kapıların arkasındaydı, bu nedenle kendi güvenlik önlemlerim yersiz görünmeyecekti.

Bu sabah erken saatlerde Dimitri'nin en kısa zamanda bir toplantı talep eden mesajını aldıktan sonra, bunun Samara ile ilgili bir şey olabileceğinden korktum.

Dün gece bana ne olduğunu hala bilmiyordum.

Onu sadece becermeli, uzun zamandır ertelediğim zevkimi sonunda onun o küçük, dar bedeninden almalı ve bu işi bitirmeliydim. Ama yapamadım. Bekâretini halka açık bir müzedeki bankta almak istemediğime dair saçma bir ahlaki kural bile iddia etmeyecektim. Onun amcığının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissetmek eşsiz bir şeydi.

Orgazm oldu ve sonra onu dilimle ikinci ve üçüncü orgazma getirirken yüzünü izledim.

Tepkileri çok canlı ve yoğundu. Çok masum ve yapmacıksız.

Her tepki ham ve filtrelenmemiş.

Yıllar boyunca yatak odasında kendi payıma düşen kadınlara çığlık attırardım ama bu farklı bir seviyedeydi. Onun o tatlı amcığına dokunan ve tadına bakan, ona orgazm yaşatan ilk ve tek erkek olduğumu bilmek güçlü bir duyguydu ve içimdeki ilkel bir şeyi uyandırdı.

Daha önce, ticari çıkarlarımı ilerletmek için onun soyadını almak istemiştim.

Sonra, kız kardeşimin partisinde onun ruhundan ve güzelliğinden küçük bir tat almıştım ve daha fazlasını arzulamıştım ama o kaçtığına reddedilmiştim.

Onu saplantılı bir şekilde aramamın büyük bir kısmının gururum ve soyadıyla ilgili olduğunu biliyordum. Bir Federov gelininin Ivanov damadından kaçmasına izin veremezdik.

Şimdi... şimdi her şey değişmişti.

Samara için daha önce tehlikeli değildiysem, şimdi kesinlikle öyleyim.

Şeytana cenneti tattırmıştı.

Artık sadece evlenmesini istemiyordum. Onun her şeyini istiyordum; bedenini ve ruhunu.

Onun masumiyetini bir uyuşturucu gibi yutacak ve kaçınılmaz yozlaşmasının sorumlusunun ben olduğumu bilerek kafayı bulacaktım. Kemerimin her kırbacında ve elimin her dokunuşunda, onu acı ve cezanın verdiği zevke uyandırırken, o çarpıcı zümrüt gözlerinin altın rengi beneklerle parıldamasını izlerdim.

Hakimiyetimi arzulamasını, bunun için yalvarmasını sağlayacaktım. Onun teslimiyeti benim kurtuluşum olacaktı.

Başının arkasını hissetmeyi hayal ederken elim esnedi. Yumuşak bukleleri parmaklarımın etrafına dolanırken, o güzel ağzını sıkimin etrafına germeye zorladım. Bu kez gözlerinin içine bakabilecek ve onun üzerindeki tam kontrolümün keskin farkındalığının yeşim taşı derinliklerine sızdığını görebilecektim.

Bu sabah kendimi ondan ayırmak için tek yapabildiğim buydu. O muhteşem gözler açıldığında orada olmak istedim. Dün geceki olaylar aklıma geldikçe yüzündeki duygu oyunlarını izlemek istedim. Yüzündeki aşağılanmışlık ifadesinin tadını çıkarmak isterdim.

Her orgazm bedenini ele geçirdiğinde bana nasıl sarıldığını, suç ortağı tepkisini biliyordum.

Sonra inkar etmeye çalıştığında, küçük fingireğin yapacağından emin olduğum gibi, onu tutup kalçalarımı bacaklarının arasına sokacak ve ona her şeyi tekrar kanıtlayacaktım... ama bu sefer sikimle.

Ama bunlar daha sonra düşünülecek şeylerdi.

Şimdi masamın arkasında oturmuş, kahve fincanımdan yükselen buhara bakarken, onun haberi olmadan babasını öldürüp öldüremeyeceğimi merak ediyordum.

Küçük kız kardeşimden Samara'nın anne ve babasıyla yakın olmadığını öğrenmiştim. Son birkaç yıldır onlarla iletişim kurmaya çalışmadığında bu gerçek ortaya çıktı. Arasaydı bilirdim. Ancak bu onların ölmesini istediği anlamına gelmiyordu.

Küstah piç, Samara'nın eli için Novikoff ailesiyle daha da yüksek bir fiyat pazarlığı yapmıştı. Görünüşe göre şu anda anlaşmayı tamamlıyorlardı ve Boris kızını geri almak için Chicago'ya gelmeye hazırlanıyordu.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Vaska şömineden uzaklaştı ve masamın önündeki boş koltuğa geçti. Takım elbisesinin düğmelerini açarak oturdu ve kahve sürahisine uzandı. Kendine yeni bir fincan doldurup arkasına yaslandı. "Böyle bir ittifakın ne kadar tehlikeli olacağını söylememe gerek yok. Novikofflar nüfuzlarını artırdılar ama bunu sadece ciddi miktarda kan dökerek yaptılar."

Akıllı adamlar, bizim gibi adamlar için şiddet, keskin bir jiletin kenarındaki incelikle kullanılırdı. Çoğu zaman şiddet korkusu, eylemin kendisi kadar güçlü olabilir ve çok daha az komplikasyona yol açabilirdi. Şiddete ihtiyaç duyulduğunda, bu hassasiyetle gerçekleştirilir ve en büyük etkiyi yaratacak şekilde tasarlanırdı. Benim, Dimitri ve Vaska gibi adamlar bu sayede güçlü ve zengin olurken saygınlıklarını da koruyorlardı. Kirli olup olmamanız kimsenin umurunda değildi; dünyanın geri kalanının sizin kirli olduğunuzu bilip bilmemesi umurlarındaydı.

Novikoff ailesi bunu henüz öğrenmemişti. Bir balyozun inceliğine ve buna uygun bir zekaya sahiptiler. Ayrıca organize suçun alt kademelerinde de faaliyet gösteriyorlardı; seks kaçakçılığı, sahte sigara ve araba hırsızlığı. Onlar kral olmaları gerektiğini düşünen köylü haydutlardı.

"Müstakbel damat kim?" Her şeyden çok hastalıklı bir merakla sordum.

Dimitri Vaska'yla bakıştıktan sonra, "Egor," diye cevap verdi.

Sandalyemden fırladım ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm. Boris Federov, Samara kadar güzel ve özgür ruhlu bir kızı hak etmiyordu. Özellikle de piç kurusu onu yetmiş iki yaşındaki bir soysuza söz vermekten çekinmezken.

"Görünüşe göre, aile reisi olarak bunu kendi hakkı olarak görüyordu," diye devam etti Vaska tiksintiyle sırtarak.

İvanov ailesinin reisi olarak benim de aynı hakkı talep ettiğimi bildiğimden, bu açıklama beni rahatsız etti.

Umurumda bile değildi.

Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırdım, parmak eklemlerim çatlarken iğrenç bir heyecan duydum.

Samara benimdi ve onu benden almaya çalışacak her erkeğe meydan okuyordum. Bu artık işle ilgili değildi, kişiseldi.

Dimitri ayağa kalktı ve benimle yüzleşmek için odayı geçti. "Novikofflarla yapılacak bir savaşın kazananı olmaz. Bu aptallar istenmeyen dikkatleri üzerimize çekecek ve muhtemelen inşa ettiğimiz her şeye zarar verecekler."

Başımı salladım.

"Bu söyleniyor. Siktir et onları. Arkanı kolladığınızı biliyorsun dostum. Eğer istedikleri bir savaşa, o zaman bu savaşı alacaklar." Dimitri gülümsedi ve omzuma vurdu.

Dayanışma için elini sıktım, sonra bir anlaşma sesiyle bıraktım. "Dün gece bizi gören o kadar çok insan var ki, Samara'nın benim elimde olduğu haberi Boris ve Egor'a ulaşacaktır. Emin olmak için evlerinin ve ofislerinin dinlenmesi için önlemler alıyorum. O iki pisliğin ne planladığını bilmek istiyorum. Eğer akılları varsa, işi olurlarına bırakıp çekip giderler."

Bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum. Boris beni aldatmaya çalışacak kadar cesursa, kızını bulduğumu öğrenir öğrenmez çekip gitmesi için çok az umut vardı. Şu anda onunla evlensem bile bu onları durduramayabilirdi. Evliliği feshetmek ya da varlığını tamamen yok saymak için her zaman maaşlı bir yargıç bulabilirlerdi.

Daha kalıcı bir çözüme ihtiyacım vardı.

"Dva medvédyá v odnóy berlóge ne zhivút," dedi Vaska, iki ayının bir in içinde var olamayacağına dair bir atasözünü tekrarlayarak.

Daha fazla katılamazdım.

Dimitri saatine baktı. "Gitmek zorundayım. Emma'ya Newberry Kütüphanesi'nde kadınların toplumdaki rolü üzerine bir konferans için onunla buluşacağıma söz verdim.

Shakespeare'in *Othello*'su."

Kasvetli havaya rağmen, Vaska ve ben hızlıca bakiştık ve sonra kahkahayı patlattık.

Dimitri sırtıttı. "İstediğiniz kadar gülün, pislikler. İkiniz de evlenene kadar bekleyin. Bakalım o zaman karınızı, onu becermek isteyen erkeklerle çevrili bir konferans salonunda oturtmaya ne kadar hevesli olacaksınız?"

Vaska oturduğu yerden kalktı ve paltosuna uzanırken takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. "Eğer bir gün evlenirsem, karımın evden çıkmasına asla izin vermeyeceğim. Sorun çözüldü."

Dimitri bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Belki de Mary'ye kutsanmış evlilik hakkındaki görüşlerinizi bildirmeliyim."

Kısa süre önce Mary'nin Emma'nın yakın arkadaşı olduğunu ve Dimitri'ye göre Vaska'yı biraz delirten kadın olduğunu öğrenmişim.

Vaska çenesini sıktı. "O saf ve fazlasıyla güvenen kadının dün gece ne yaptığından bahsetmek bile istemiyorum. Neredeyse kendini öldürtüyordu. Onu yatağıma bağlayıp bir daha bırakmasaydım kimse beni suçlamazdı. Toplumu onun maskaralıklarından kurtarmış olurdum!"

Vaska'nın sırtını sıvazladım. Görünüşe göre bir kadın tarafından dikkati dağıtılmaya çalışılan tek erkek ben değilmişim.

Vaska'nın karımı kilit altında tutma fikrinde haklılık payı vardı. Babası ve Egor'un niyetleri hakkında daha fazla şey öğrenene kadar, Samara'nın güvende olduğunu bildiğim bu duvarların arkasında saklı kalması en iyisi olacaktı.

Hizmetçim Rose'a el sallayarak adamlara ön kapıya kadar eşlik ettim.

"Bu arada, kardeşinizin dün gece O'Hare havaalanı yakınlarında bir kargaşa yarattığını duydum. Görünüşe göre, sarışın bir kadını omzunda arabasına taşırken görülmüş?" dedi Dimitri paltosunu silkerken.

Damien'in bir *sorunla* karşılaştığını bana bildirmişlerdi. Yelena'nın güvenliğini sağlamak.

"Damien başka bir sorunumuzla ilgileniyor. Herhangi bir hasar kontrolü yapmama gerek var mı?"

Dimitri başını salladı. "Biz bu işi hallettik. Kamera kayıtları artık mevcut değil ve polis de kendilerine *özel* bir mesele olduğu söylenen bu olayın peşine düşmekle ilgilenmiyor."

Başımla onayladım ve kapıyı arkalarından kapattım.

Salondaki büyükbabamın saatine bakarken Samara'nın yakında burada olacağını fark ettim.

Sikim beklentiyle seğıirdi.

Samara'yı babasından ve Novikoff'un planlarından korumanın tek yolu onu kontrolüm altına almaktı... ve bunu yapmanın tek yolu da baskın bir eldi.

Başka bir boyun eğme dersinin zamanı gelmişti.

Yutmakta zorlanacağından emindim.

CHAPTER 15

G^{regor}

Kapımın hemen dışındaki koridorda bir tartışma onun gelişini haber verdi.

"Artık evdeyim, beni takip etmek zorunda değilsin!" dedi.

Samara, öfkesi sesine hoşuma giden derin, boğuk bir nitelik veriyordu.

Ofisimin kapısı açıldı ve Samara başı dik bir şekilde içeri daldı.

Onu korumaları için görevlendirdiğim iki adam eşikte bekliyordu.

"Lütfen iki *serlerine* gitmelerini söyler misin?" diye homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket, göğüslerini elbisesinin taraklı yakası üzerinden yukarı doğru itti.

Kapıyı arkalarından kapatmadan önce başlarını eğen adamlara başımla selam verdim.

Özenle giyinmişti. Ofisime doğru birkaç adım daha atarken ince beline ve kalçalarının salınımına hayran kaldım.

Güzel.

Bu, tam da olmak istediğim yerde, onun kafasının içinde olduğum anlamına geliyordu. Bencilce, mümkün olduğunca sık beni düşünmesini istiyordum.

Kırmızı puantiyeli siyah eski elbisesinin altındaki kabarık eteğin kırmızı mı yoksa siyah mı olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Yakında öğrenecektim. "Size kahve ikram edebilir miyim?" Sanki bu herhangi bir şeymiş gibi içtenlikle sordum.

Normal bir sabah.

Güzel, etkileyici gözlerinden geçen duygu oyunlarını görebiliyordum. Gözleri gerçekten de parlak yeşilin en şaşırtıcı tonundaydı. Kendini gizlerken sık sık lens kullandığını öğrensem şaşırmazdım, çünkü kimsenin o gözleri unuttuğunu hayal edemiyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Kalmayacağım," diye cevap verdi ilkel bir şekilde. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz... şimdilik."

Oturmasını işaret ettim. Önümde bir sandalye seçtiği anda yaklaştım ve masamın önüne yaslandım. Ayaklarımı çaprazladığımda bacaklarım eteklerine değdi. Chanel parfümünün kokusunu alabiliyordum.

Hemen ayağa fırladı ve ofisimde volta atmaya başladı. Bir çift pencerenin önüne yerleştirilmiş büyük bir bronz heykelin önünde durdu. Heykelde, her bir kası gerilmiş ve belirginleşmiş, acı dolu duygularla kıvranan bir adam vardı.

"Szukalski," dedi.

Konuşmayı saptırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Şimdilik onu şımartabilirdim.

"Çok iyi. Onun çalışmalarını çok az kişi bilir. Sanatı için anatomiye nasıl öğrendiğinin hikayesini hiç duydunuz mu?"

Başını salladı. Ben yaklaştım.

Arkasında çok yakın durduğumda, güneş ışığının sıcak kahverengi saçlarındaki kızıl-cık kırmızısı vurgularla oynadığını görebiliyordum. Sanat bizim için ortak bir noktaydı. Muhtemelen benim büyük bir sanat hayranı ve koleksiyoncusu olduğumdan habersizdi. Bu onun hakkında ilgimi çeken şeylerden sadece biriydi. Sanata olan tutkum hakkında konuşabileceğim birinin olmasının hoş olacağını kabul edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

"Babası bir araba kazasında öldüğünde henüz bir çocuktü. Szukalski cesedi morga kendisi taşımış ve ardından otopsi sırasında orada olup olamayacağını sormuş. Anlattığına göre, anatomiye babasından öğrenmiş."

Titredi.

Ellerimi çıplak kollarının üzerine koydum.

Hızla uzaklaştı. "Ne korkunç bir hikaye."

"Şöminenin üzerinde asılı duran Turner hakkında çok daha hoş bir şey anlatabilirim," diye teklif ettim eğlenen bir gülümsemeyle.

Başını çevirdi ve birkaç adım yürüyerek şöminenin önünde durup tabloyu inceledi. Denizdeki bir fırtınayı gösteren klasik bir Turner resmiydi bu.

"Bu gerçek!"

Başımı
salladım.

"Evinizde *gerçek* bir Turner mı var?"

Yine başımı salladım. Bir adım daha yaklaştım ve imalı bir şekilde "Yatak odamda da bir Klimt tablosu var. Görmek ister misin?"

Güzel ağzı şok içinde açıldı. Çoğu kadın için bu bir mücevherdi, Samara içinse paha biçilmez bir sanat. Görme teklifimin onu cezbedtiğini söyleyebilirdim. Ne de olsa pek çok insan özel olarak bir Klimt tablosuna sahip değildi. Eserlerinin çoğu sadece müzelerde sergileniyordu.

Benden uzaklaştı. Ağzının incelmesini ve omuzlarının dikleşmesini izledim.

"Bay Ivanov-"

O oyunu oynayacaktık, değil mi?

"Gregor," diye düzelttim.

"Bay Ivanov-" diye inatla devam etti.

"Samara, amının tadının neye benzediğini biliyorum," diye alay ettim.
"Belki bana isimle hitap edebilirsin."

Sinirle yutkunurken ince boğazının hareketini görebiliyordum. "Gregor, babama verdiği borç yüzünden seninle evlenmek zorunda olduğum gibi gülünç bir fikir hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır."

Bakışlarımla buluşmayı reddederek odanın bir ucundan diğerine adım atmaya devam etti. "Hayır mı? Öylece hayır diyemezsin. Üç yıl önce naif ve korkak bir gençtim, bu yüzden kaçtım ama işler değişti. Beni buna zorlayamazsın!"

Kollarımı göğsümde kavuşturup masamın önüne yaslanırken başımı salladım. "Samara, ikimiz de biliyoruz ki seni zorlayacak güce sahibim... eğer gerekirse."

"Ne yapacaksın? Beni omzuna atıp koridordan aşağı mı taşıyacaksın, sonra da mihrapta "*evet*" demem için beni zorlayacak mısın?"

Sonunda bana doğru bakmaya cesaret edince tek kaşımı kaldırdım ve ona tam olarak yapacağım şeyin bu olduğunu söyledim.

Çılgın adımlarına ara verdi. Bir kez daha yüzündeki duygu oyunlarını izledim. Bu sefer şaşkınlık ve gerçek korkunun bir karışımıydı. "Böyle saçma sapan bir törenle paçayı kurtarabileceğini gerçekten düşünmüş olamazsın, değil mi?"

"Dil," diye uyardım. Sorusuna cevap vermedim.

Elleri kalçalarında, durakladı. "Tabii ki! Sen Gregor Ivanov'*sun*."

Kimse sana bir şey demeden istediğin her şeyi alabilirsin."

İçimi çektim. "Samara, dilin konusunda seni bir daha uyarmayacağım. Eğer o küçük tatlı ağzından bir daha kötü bir kelime çıkarsa, ona bir ders vereceğim."

Samara kolunu kaldırdı ve beni işaret etti. "Gördün mü? İşte orada! Senin küstah küstahlığın! Bana ne yapıp ne yapamayacağımı dikte etme hakkını sana kim verdi?"

"Kimse bana bir şey vermedi. Ben aldım."

"Peki, geri alıyorum! Seni dinlemek zorunda değilim! Bana sahip değilsin!"

Tanrım, telaş içinde volta atarken kalçalarının sallanışını izlemek eğlenceliydi. Gerçekten de muhteşem bir yürüyüşü vardı. Boyuma göre yükselerek masadan kalktım ve ona doğru yürüdüm. Birkaç adım geri çekildi. Onu uzak duvarımdaki kitaplığa sıkıştırana kadar ilerlemeye devam ettim. Kararlı bir el ile eteklerine uzandım.

"Hayır!" diye bağırdı bileğimi tutmaya ve eteklerini aşağı indirmeye çalışırken.

Hızlı bir hareketle her iki bileğini de başının üzerinde sabitledim ve bir kez daha eteğinin kenarına uzandım. Eteğini yukarı kaldırarak, ağzım onunkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde yakınına eğildim. Klitorisini okşarken parmak uçlarım külotunun yumuşak kumaşını yana kaydırdı.

Kırmızı dudakları bir solukta açıldı.

"İşte burada yanılıyorsun, Malyshka. Sana sahibim ve bunu şimdi kanıtlayacağım."

CHAPTER 16

S *amara*

ONUN ELINDEN KURTULDUM. Kapiya doğru koştum. Tam yaklaştığımda yüksek bir vızıltı sesi duydum. Sürgünün yerine takılma sesini duydum. Yine de düğmeyi denedim. Kımıldamadı.

"Aç şu.... lanet... kapıyı!"

Kasıtlı olarak ayıyı dürttüğümü biliyordum ama umurumda değildi.

Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Adam üzerimdeki tuhaf etkisini hızla güçlendiriyordu ve tavşan deliğinin daha da derinlerine düşmeden oradan ayrılmanam gerekiyordu. Sanatı sevmesi umurumda değildi. Çok yakışıklı olması umurumda değildi. Amıma karşı hırladığında beni o tabu şekilde kıvrandırması umurumda değildi. O tehlikeliydi ve çok geç olmadan ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Kaçacak ve asla arkama bakmayacaktım.

"Çığlık atacağım."

Gregor beni görmezden geldi ve bir kez daha masasına yaslandı. "Beni duydun mu? Çığlık atmaya başlayacağım."

Omuz silkti.

"İyi! İyi! İyi! Bunu sen istedin!" Cep telefonumu çantamdan çıkarırken söyleniyordum. Blöf yapıyordum elbette. Polisleri aramak için deli olmam gerekirdi. İsteyeceğim son şey, sözde bir kurban olarak bile onların radarına girmekti ama belki Gregor bunu bilmiyordu.

Tepki verme zahmetine bile girmedim.

Lanet olsun ona.

Telefonumu etkinleştirmek için düğmeye bastım. Servis yoktu. Kaldırdım. Hala bir şey yoktu.

"Cep telefonu karıştırıcı."

Tabii ki. *Tabii ki!* Gregor gibi bir adam, insanların kendisiyle yaptığı suçlayıcı konuşmaları kaydetmesini engellemek için cep telefonu sinyal bozucusuna sahip olurdu. Siktir et onu ve ne kadar zeki olduğunu.

Kapıya vurmaya başladım. "Yardım edin! Yardım edin!

Çıkarın beni!" "Yelena'nın nerede olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Yumruğum havada durdu. Gregor'a bakmak için döndüm. "Ne dedin sen?"

"Yelena. Onun iyiliği için endişeleniyorsun, değil mi?"

Yavaşça kapıdan uzaklaştım.

Kendi oyunumda yenildiğimi biliyordum.

Başımı eğerek fısıldadım, "Lütfen Gregor. Benim yüzümden ona zarar verme."

Yelena hâlâ bana ulaşmamıştı. Montreal'de beni bekliyor olmasını umuyordum ama içten içe Gregor'un kardeşi Damien'in onu kaçırmış olabileceğini biliyordum. Eğer onun ellerinde acı çekiyorsa, bu benim hatamdı. Yarış pisti entrikalarıyla onları kızdırmış olabilirdi ama onu güçlü Ivanov'ların düşmanı yapan şey kesinlikle kaçmama ve kaçak kalmama yardım etmesiydi.

"Siz ve arkadaşınız büyük bir tehlike içindesiniz. Onun güvenliği Damien'dan koruma almasına bağlı. Seninki de bana bağlı ve bu da senin *işbirliğine* bağlı, Malyshka."

Gözleri sert ve tavizsizdi. Büyük Gregor Ivanov istediğini almak üzereydi... kazanmak üzereydi... yine.

"Ne istiyorsun Gregor?"

"Dizlerinin üzerine çök."

Ciddi olup olmadığını sormamam gerektiğini biliyordum. Ciddiydi. Gregor için her şey kontrolle ilgiliydi. Kontrol ondaydı ve bunu sadece bilmemi değil, bildiğimi ona göstermemi de istiyordu.

Çantamı yakındaki bir masaya atarak toplu ayakkabılarımı çıkardım ve yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm.

"Şimdi bana doğru sürün."

Derin bir nefes aldım. Gregor'a itaatsizlik ettiğim için bu benim cezamdı. Beni tuzağa düşürmüştü. İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

Öne doğru eğilerek avuçlarımı önüme koydum. İtalyan mermer zemin soğuktu. Bir dizimi öne doğru çekerek, pelüş İran halısının üzerine gelene kadar yavaşça birkaç metre süründüm. Gözlerimi aşağıda tutarak sürünmeye devam ettim. Her ileri kayışımda kabarık eteğin uyluklarımın arkasını usulca çizdiğini hissedebiliyordum. Tenim farkındalıkla ve dün geceki deri kemerinin anısıyla uğulduyordu.

Kemerini çıkarıp beni tekrar terbiye edecek miydi? Bu düşünce neden midemi bulandırdı? *Bu çok boktan.*

Görüş alanımda, arkası lake masasının altın varaklı pençe ayaklarını ve bir çift cilalı Oxfords'u görebiliyordum.

"Bana bak."

Vücudum bu emir karşısında titredi.

"Samara, bana tekrar sordurtma."

Başımı geriye doğru eğdim. Yerdeki itaatkâr pozisyonumdan bakıldığında, benden çok daha uzun boylu, taş gibi bir ifadeye sahip bir Roma tanrısı gibi görünüyordu.

Gregor uzandı ve çenemi kavradı. Başparmağı alt dudağımı okşadı.

"Senin bu akıllı ağzına bir ders vermekten zevk alacağım."

Hayır! Hayır!

Ağzımda bir adamın sikinin olması, havamı kesmesi beni korkutuyordu. Kontrolün yoktu. *Kontrol.* Kontrolün gerçekten kimde olduğunu bana öğretmek için bundan daha iyi bir yol olamazdı.

Gregor sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi. Kemerinin tokasına uzanışını dehşet içinde izledim. Müzedeki kemerin aynısı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen, Gregor. İstemiyorum-"

"Bir santim daha geri çekilirsen kıcını kemerle bağlar, sonra da ağzını sikerim," diye homurdandı. Kemerini ilmeklerinden kurtardı ve ikiye katlayarak uğursuz bir şekilde ellerinin arasında tuttu. "Buraya gel."

Başka seçeneğim olmadığından, açılmış bacaklarının önünde yüzükoyun yatana kadar öne doğru kaydım.

Gregor kemerini masanın üzerine, ulaşabileceği bir yere koydu. Elleri pantolonunun düğmelerine gitti.

"Elbisenin üstünü aşağı doğru it. Göğüslerini görmek istiyorum."

Kollarımı kapaklı kolların arasından geçirdim ve korseyi aşağı doğru ittim. Bu elbise için korse en iyisiydi. Siyah dantel korsemi giyme isteğime boyun eğmeyerek, bilinçli bir şekilde düz saten korsemi giydim.

Bir. Kısmen açık göğüslerimi görünce gözlerinde beliren kutsal olmayan parıltıdan, çuval bezi bir korse giyebileceğimi ve bunun hiç önemli olmayacağını anlayabiliyordum.

Gregor kalkmış sikini serbest bıraktı.

Gözlerim büyüdü. Dün gece üç parmağını daracık amıma soktuğu an ikiye bölünmüş gibiydim. Onun sikini nasıl sığdırabilirdim ki? Gregor'un büyük eli bile sikinin ne kadar uzun ve kalın görüldüğünün etkisini azaltmamıştı.

"Ağzını aç."

Yapamadım. İtaatsizliğimin bedelinin ağır olacağını biliyordum ama yine de itaat edemedim. Çok korkmuştum. *Bunu* boğazıma sokmasına izin veremezdim. Bu beni öldürürdü.

Gregor bir engerek yılanı gibi hiç uyarmadan ama ölümcül bir isabetle saldırdı. Kolu başımın arkasındaki saçlarımı yumruklamak için uzandı. Aşağı doğru çekerken bedenimi öne doğru itti, basınç başımı geriye doğru itti.

Geriye doğru çekilirken ellerimle kalçalarını ittim.

"Lütfen! Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Ben iyi değilim-

" "Bana iyi bir kız gibi sonuna kadar aç."

İşte yine oldu. Midem bulandı. Bana iyi kızım diye hitap ederken bana hükmetmesinde beni etkileyen bir şeyler vardı. Bir başkasının sizi zorlamasında kesinlikle ilgi çekici bir şey vardı... bir başkasının kontrolü elinde tutmasında.

Dudaklarımı açtım.

Diğer eli diğer taraftaki başımı kavramak için yukarı çıktı. Ayaklarını daha geniş bir şekilde ayarladıktan sonra sikinin başını alt dudağıma dayadı.

Yavaşça kalçalarını ileri doğru itti. Sikini dilimin üzerine bastırdı. Durmasını bekliyordum ama içeri itmeye devam etti. Öğürdüm ve avuçlarımı kalçalarına daha sert bastırdım. Soğanlı kafasını boğazımın arkasında hissedebiliyordum.

Başımı salladım, ama onun tutuşu herhangi bir gerçek

Hareket.

"Boğazını aç," diye hırladı.

Saçlarımdan tutarak başımı çekti ve beni sikini daha fazla yutmaya zorladı. Burnumdan ağır ağır nefes alarak yükselen paniğimi bastırmaya çalıştım. Tüm odağım onun sikiydi. Misk gibi tadı. Ağzımı nasıl doldurduğuna. Kalın uzunluğunun baskısı. Kendi zor nefes alışım. Tırnaklarımın takım elbise pantolonunun yumuşak kumaşına battığını hissediyordum. Önünde diz çöktüğümde dizlerimdeki acı.

Derinden sokarken omuzlarım çöktü. Ağzımın kenarlarında tükürükler oluştu.

Sonunda geri çekildi. Çabucak, hırıltılı bir nefes çektim. Aşağı baktığımda, parlak kırmızı rujumun şafta bulaştığını görebiliyordum.

Gregor sikini yumrukladı. "Seninle ilk tanıştığım andan beri rujunu sikimde görmek istiyordum."

Bu sefer öne doğru bir adım attı. Bacakları kalçalarımı kavradı. "Başını geriye eğ," diye emretti.

"Lütfen Gregor. Bundan hoşlanmıyorum," diye sızlandım.

Gregor parmak eklemlerinin tersiyle yanağımı okşadı. "Bundan hoşlanmaman gerekiyor, malyshka. Bu bir ceza. Belki bir dahaki sefere bu güzel ağzını çirkin sözler ve küstahlık için kullandığında iki kez düşünürsün."

Bununla birlikte eli çenemi kavramak için döndü. Kör parmak uçları yanaklarımın yumuşak taraflarına battı. Dişlerimin keskin kenarlarının ağzımın içini kestiğini hissedebiliyordum. Bir çılgılla ağzımı sonuna kadar açtım.

Başka bir uyarıda bulunmadan sikini içeri soktu... derinlere.

Başım arkaya eğik ve kalçalarımın üzerinde duruşuyla dengemi kaybetmişim. Beni sabit tutan tek şey başımı kavramasıydı. İtişlerinin şiddeti arttıkça, başımı yukarı ve aşağı çekerek kendi ağzımla sikişmemi sağladı.

Çenem ağrıyordu. Boğazımın arkası morarmış gibiydi. Dudaklarım şişti. Odadaki tek gürültü kendi müstehcen homurtularım ve tıkaçlarımdı. Tekrar serbest bıraktı ve nefes almama izin verdi.

"Bu sefer tamamını yutacaksın." Ağladım.

Aletin başı dudaklarıma bastırdı. Başımı yana çevirdim. Göz ucuyla Gregor'un kemerini almasını izledim. Katlanmış deriyi kavrayan güçlü eline odaklandım. Hem ellerinin hem de derinin verdiği hissi çok iyi hatırladığım için kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Bunu kullanmam gerekiyor mu?"

Kederle başımı salladım. Elimin tersini ağzımda gezdirirken "Hayır," diye fısıldadım. Tenim bulaşmış ruj ve tükürükle lekelenmişti.

"Aferin kızıma. Şimdi ağzını aç."

Bir kez daha iki elini başımın arkasına koydu, ama bu sefer kemeri hâlâ elinde tutuyordu. Aletini benimkinin yanından geçirirken

açık dudaklar ve itme, tokenın soğuk metalinin boynumun arkasına çarptığını hissedebiliyordum.

Bir tehdit ve uyarı.

"Bana bak."

Gözlerim yukarı doğru gerildi ve onun sert bakışlarıyla buluştu. Dudaklarım onun sikinin etrafında gerilmişken nasıl göründüğümü ancak hayal edebiliyordum. Rujum ağzımın etrafına bulaşmıştı. Maskaram kızarmış yanaklarımdan aşağı akıyordu.

"Derinlemesine iteceğim. Burnunun karnıma değmesini istiyorum."

Gözlerim panik içinde açıldı. Başımı sallamaya çalıştım ama yapamadım.

Elleriyle başıma yaptığı baskıyı sıkılaştırdı. Yavaşça, siki boğazımın daha da derinlerine girdi. Boğuldum ve öğürdüm ama o yine de ileri doğru itti. Bir sonsuzluktan sonra burnumun ucu onun düz karnına değdi. Taşaklarının yumuşak derisini çenemin altında hissedebiliyordum. Gregor durakladı. Bir eliyle saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı.

"Aferin kızıma. Sikimin hepsini yuttun."

Bu garip görevi yerine getirdiğim ve onu memnun ettiğim için saçma bir gurur duydum.

"Boşalacağım. Yutmadan önce dilinle bana boşalmamı göstermeni istiyorum."

Bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Artık istekli olan ağzımın içine ve dışına şiddetli ve hızlı bir şekilde sokup çıkarmaya başladığında başı geriye düştü.

Bir kükremeyle boşaldı. Sıcak, tuzlu boşalması ağzımı doldurdu. Dilimde sergilemek için ağzımı usulca açtığımda, yardım edemedim ama boğuldum ve bir kısmı ağzımın köşesinden damladı.

Gregor kalçalarının üzerine çöktü. İşaret parmağını alarak dölleri süpürdü ve dudaklarımın önünde tuttu. Gümüş gözlerinin derinliklerine bakarak ağzımı açtım ve itaatkâr bir şekilde parmağını emerek temizledim.

Sonra üzerime doğru yükseldi. Bir hırıltıyla eğildi ve kolunu savurdu. Çılgılık attım ve eğildim. Kolumun altından dışarı bakarken, kolunu masaüstüne doğru savurup temizlemesini şaşkınlıkla izledim. Kâğıtlar, kalemler ve dizüstü bilgisayar yere düştü.

Eğilerek beni omuzlarımdan kavradı ve yukarı kaldırdı.

Popom masanın sert yüzeyine değdi. "Gregor-"

Göğsümün ortasındaki eliyle beni geriye doğru yatmaya zorlaması tüm itirazları durdurdu.

Bana göz kırptı. "Ziyafet sırası bende."

Eteklerimi yukarı kaldırdı. Kırmızı kabarık eteğim belimin etrafını sararak onu görmemi engelledi, böylece dili tangamın ipeği üzerinden bacaklarımın arasını yaladığında hiçbir uyarı almadım.

Ne kadar tahrik olduğumu saklayamazdım... Artık sikini boğazıma dayamasının beni ne kadar tahrik ettiğini biliyordu.

"Oh Tanrım!" İnledim.

Sıcak parmakları tangamın bel bandına dolandı ve aşağı doğru çekti, sonra kırımın dikişine doğru itilmesi için kumaşı büktü ve çekti. Sonra dili, her bir dokunuş omurgama elektrik şoku gönderirken sırtım masadan fırlayana kadar

hassas **ç ı k ı n t ı m ı** döndürdü ve fiskeledi.

Orgazmımın gücünü kontrol edemeyerek haykırdığımda avuçlarımın düz kısmı sert ahşap yüzeye çarptı.

Elinin tersiyle ağzını silen Gregor ayağa kalkarak üzerime doğru eğildi. Bir elini başımın yanına koyarak bana kurtça bir gülümseme verdi. Eğildi ve açığındaki meme uçlarımdan birini diliyle fiskeledi. "Böyle devam edersen malyshka, benden asla kaçamayabilirsin," diye alay etti.

Korktuğum şey buydu.

CHAPTER 17

S amara

BOKU YEDİM.

Gözlerinin içine bakarken tek düşünebildiğim buydu.

Dürüst olmak gerekirse, bunun ötesinde bir şey düşünmek çok yorucuydu.

Kendi duygularımdan saklanmak istedim. Onun baskınlığına verdiğim tepkiyi düşünmek istemedim. Beni aletini emmeye zorlamasını nasıl sevdiğimi. Hayır. Şu anda bunlardan herhangi birini düşünmek beni tam anlamıyla delirtirdi. Yelena'yı bulana ve bir kaçış planı oluşturana kadar beklemek daha iyiydi.

O ana kadar kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bunların hiçbiri beni etkilemiyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

Uzattığı eli görmezden gelerek masadan kaykıldım. Artık umutsuzca kırışmış elbisemi düzelttikten sonra, ayakkabılarımı attığım yere geri döndüm... ona lanet bir harem kölesi gibi süründüğüm yere geri döndüm.

Ayakkabılarımı toplayıp arkamı dönmeden sordum: "Banyo?"

"Hemen solunuzdaki kapı."

Yine de ona bakmadan sol köşedeki küçük kapıdan içeri girdim. Ofisinin içi gibi banyoyu da abanoz siyahı ve altın rengi İtalyan mermeri ile koyu zümrüt yeşili vurgularla dekore etmişti.

Yansımam karşısında küçük bir nefesi bastıramadım.

Şişmiş dudaklarım kırmızı rujumun bulaşmış kalıntılarıyla kaplıydı. Daha önce dramatik bir kedi gözü yaratmak için kullandığım kalın siyah göz kalemi

Gözlerim hâlâ parlak kiraz kırmızısı olan yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Saçlarım karmakarışık bukleler halindeydi. Gregor boyun eğmemi talep etmek için saçımı bir silah olarak kullanmadan önce düşük bir at kuyruğunu sabitlemek için kullandığım elastik bant, şimdi tek bir kıvrımın etrafında gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

"Bebeğim, içeride iyi misin?" diye seslendi Gregor kapıdan.

"Ben iyiyim. Üzgünüm, mermer... çıplak ayaklarımı üşüttü," diye yalan söyledim. Kulağımı kapıya dayayarak, adımlarının geri çekildiğini duyan kadar dinledim. Sonra sessizce topuzun mandalını çevirip kapıyı kilitledim. Böyle küçük bir kilidin Gregor'u içeri girmek istediğinde uzak tutabileceğini düşündüğümünden değil ama

bana yanlış bir güvenlik hissi verdi.

Pelüş yeşil el havlularından birini kaparak kaynar suyun altına tuttum ve önce yüzümü, sonra da ağzının hissini silmeye çalışarak altımı sildim. Çantamı karıştırarak fırçamı buldum ve bir kez daha sırtımdan aşağı sarkan bir at kuyruğu haline getirene kadar tüm karışıklıklarla acımasızca mücadele ettim. Kompakt pudramı açarak bir kat pudra sürdüm. Yanaklarımdaki derin kızarıklığı maskeleyemese de en azından solgun görünümü ortadan kaldırdı. Yeni bir ruj ve biraz rimel sürdükten sonra neredeyse sakın görünüyordum.

Lavabonun altındaki dolabı karıştırdım ve bir şişe gargara buldum. Kapağını çevirerek dudaklarımı plastik deliğe bastırdım. Gregor'un dudaklarının da muhtemelen aynı ağza değdiği düşüncesi zihnimi işgal etti. Bu düşüncüyü şiddetle kovaladım. Böyle düşünceler daha sonra düşünülürdü. Şaraptan sonra. Bolca şaraptan sonra.

Derin bir nefes alarak banyonun kapısını açtım ve ofisine geri döndüm.

Boştu.

Başımı sola çevirdiğimde ana kapının açık olduğunu gördüm. Bu benim kaçma şansımdı!

Kapıya doğru fırladım.

Tam eşiğe yaklaşmıştım ki Gregor yeniden ortaya çıktı. Elinde küçük bir tepsi vardı. Üzerinde kesilmiş sebzeler, peynir ve krakerler ile bir demlik çay vardı.

Ofise girip tepsiyi şöminenin önündeki sandalyelerin arasındaki küçük masaya yerleştirirken, "Rose'a bunu senin için hazırlattım," dedi.

Arkası dönüktü. Kapı açıktı.

Ben
kaldım.
Lanet olsun
ona.

Teklif edilen ücret karşısında burnumu kırıştırdım. "Hayır. Teşekkür ederim."
Gregor içini çekti. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Bir gün sana yeşil ve sağlıklı bir şeyler yedireceğim."

Sesindeki koruyucu ton beni şaşırttı.

Kimse ne yediğimi umursamıyordu, annem bile. Muhtemelen bu yüzden Çin yemeği ve donmuş pizzayla hayatta kaldım.

Kapıya hafifçe vurulunca cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. Takım elbiseli iri bir adam kafasını içeri uzattı. "Efendim? İsteddiğiniz eşyalar bende." Elinde büyük bir McDonalds kahve fincanı ve küçük bir çanta vardı.

Gregor başıyla onayladı. "Teşekkürler Jim." Jim'den fincanı aldı ve ofisin kapısını kapattı. Bana dönerek ürünleri uzattı. "Yağsız sütlü ve ekstra krem şantili Cafe Mocha ve bir Egg McMuffin."

Koyu, zengin espresso kokusu tatlı krema kokusuna karıştı. Bu jesti reddetme düşüncesini aklımdan bile geçirmeyecektim. En sevdiğim içeceğin rahatlığına daha fazla ihtiyaç duyduğum bir zamanı hatırlayamıyorum.

Ne içmeyi sevdiğimi bildiği için üzülmeli ve alarma geçmeliydim ama nedense geçmedim. Bu koca korkunç adamın nelerden hoşlandığını öğrenmek için zaman ayırdığını ya da ne yediğimi önemsedini düşünmek midemde yumuşak bir pırpırlanma yarattı. Yelena'dan başka kimseye güvenemediğim kaçak yıllarımdan sonra, kimsenin gerçek beni tanınamasına alışmışım.

Kes şunu, Samara! Tanrı aşkına, bu sadece kahve.

Bardağı alıp, "Nereden biliyorsun?" diye sorarken yudumlama tırnağıyla oynadım.

Gregor bir kaşını kaldırdı. "Aynı şekilde Gwen Stevens'ı da biliyordum."

"Nasıl öğrendiğini bana söyleyecek misin?"

Gregor bana bir adım daha yaklaştı. Yanağımı okşamak için uzandı.

Onun dokunuşuna verdiğim tepkiden nefret ediyordum.

Ağzının kenarı nadir görülen bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Hiç şansın yok."

İçimi çektim. Ben de bunu bekliyordum. Beni nasıl bulduğunu anlatırsa, bir dahaki sefere kaçtığımda ne yapmamam gerektiğini öğrenecektim... ve fırsatım olur olmaz bir dahaki sefer olacaktı.

"Onu yiyecek misin?"

Kahverengi McDonald's poşeti yakındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Yumurta, peynir ve jambonun tanıdık kokusu beni çağırıyordu ama Gregor'un yanında yemek yemeyi düşünemeyecek kadar gergin olduğumu biliyordum. Başımı salladım.

"Size evi gezdirmeme ne dersiniz?"

Birine sormak için son derece normal bir şey gibi görünüyordu... bu yüzden hemen şüphelendim. Gregor ve ben normal şeyler yapmazdık.

Daha birkaç dakika önce utanmadan üzerinde süründüğüm İran halısına baktım.

Fildişi Siyah.

Kadmiyum Altın.

Alazarin Crimson.

Gregor bir bukleyi alıp avucunun içinde ve parmaklarının arasında gezdirdi, saçımı sadece hafifçe çekiştirdi. Daha sert çekmesini dilediğimi fark etmek beni şok etti.

Bu adam bana ne yapıyor böyle?

Hayatıma gireli yirmi dört saat bile olmamıştı ve daha şimdiden saçımı çekerken beni becermesi için yalvarıyordum.

Karmakarışık düşüncelerimin arasına girerek, "Asıl sanat yukarıda," dedi.

Kaşlarım kalktı. Sanat bir yemdi, bir tuzaktı ve ben de tuzağa düşecektim.

Konuşmak için kendime güvenmediğimden, sadece başımı sallayarak onayladım.

Artık soğumuş olan mocha'yı ellerimden alarak bir kenara koydu ve avucumu kendi avucunun içine aldı.

Aşağıya baktığımda, benim küçük soluk elime kıyasla onun elinin ne kadar büyük görüldüğüne hayret ettim. Adamın seksi elleri vardı. Güçlü ve bronzdu, parmak eklemlerinin üzerinde şiddet dolu yaşamına işaret eden birkaç silik yara izi vardı. Pahalı görünen bir saat takmıştı. Krom ve siyah deriydi, eski moda Roma rakamlı bir yüzü vardı. Ona yakışıyordu.

Bir anda bunun onun ellerini ilk gözlemleyişim olmadığını fark ettim.

Aman Tanrım.

Benim resmim.

Boston'dan bir tane. Şimdiye kadar sattığım tek şey.

Küçük kız kurtuldu.

Onu kurtaran adamın bileğini kavrayan eli Gregor'un eliydi. Bilinçli bir düşünce olmadan, saatime kadar tuval üzerinde yeniden yaratmışım.

Bu yeni keşfedilen bilgiden elde edilecek derin ve karanlık Freudyen ifşaatlar olduğundan emindim, ancak bu daha sonra, yatağa sıkıştığım da bugünün olaylarını zihnimde gözden geçirdiğimde olacaktı.

Şu anda çatı katındaki tablolardan biri olmadığına seviniyordum. Gregor'un onun varlığından haberdar olmasından nefret ederdim. Kim bilir nasıl yorumlardı?

İsteksiz bir adımla onu koridora kadar takip ettim ve ana merdivene çıktım.

Gerçekten muhteşem bir evdi.

Evanston'da, Michigan Gölü'nün hemen kıyısında yer alan bu bina, dış duvarları sarmaşıklarla kaplı, kıpkırmızı tuğladan devasa bir yapıydı. Aynı sarmaşıkların uzun, duvarla çevrili kapıların ötesindeki parametreyi inceleyen birçok güvenlik kamerasını da kapladığını fark ettim.

Girişteki sanat eseri zevkli ama soğuktu.

Rothko'nun sonraki döneminden iki parça. Mavi ve yeşil renk blokları büyük ve soyuttu, ziyaretçiye sahibinin kişiliği hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Belki de Gregor'un hoşuna giden buydu?

Sanat, parası ve zevki olduğunu gösteriyordu ama adam hakkında başka hiçbir ayrıntı vermiyordu.

Sınırlı karşılaşmalarımızın yoğunluğuna, Nadia ve ailelerimiz aracılığıyla kurduğumuz bağa rağmen, ben onun hakkında çok az şey biliyordum, oysa o benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyor gibiydi, sevdiğim kahve içeceğine kadar.

Sinir bozucuydu.

Kalın *Mısır Menekşesi* koridor halısı ayak seslerimizi bastırıyordu. "Size yatak odanızı göstereyim."

"Yatak odam mı? Ben-" Küfretmeden önce kendimi durdurdum.

Elimi kurtarmaya çalıştım. Sadece elimi daha sıkı kavradı. Ağırlığımı geriye verdim ve daha sert çektim. Sonunda, teslim olmuş bir iç çekişle, vazgeçti.

Kelimelerimi dikkatle ölçtüm, istediğim gibi defalarca f-bombası attığım için onun disiplininden bir doz daha almak istemiyordum. "Ne demek yatak odam?"

"Ne anlama geldiğini düşünüyorsanız o anlama gelir."

Sırtıma kontrol edici bir el koydu ve beni sağdaki ilk kapıdan içeri itti. Geniş odanın bir ucunda, narin krem rengi dantel tenteli bir test yatağı vardı. Kül mavisi halı, odanın çevresine yerleştirilmiş ceviz mobilyaların altın tonlarını vurguluyordu.

Odanın ortasında küçük bir bavul ve kutu yığını vardı.

Eşyalarım.

Ben beni koruyan fedailerle ayrıldıktan sonra her şeyi buraya taşımış olmalı.

Ona doğru döndüm; pençelerimi açmıştım.

CHAPTER 18

S *amara*

... AMA BEN DURDUM.

Elinde tuttuğu şey karşısında ağzım açık kaldı.

Sahte pasaportlarımın ve offshore hesaplarımın erişim kodlarının bulunduğu küçük siyah deri portföyüm.

Ona doğru hamle yaptım ama kolunu kaldırarak onu ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "O benim!"

"Tsk. Tsk. Tsk. Birileri çok kötü bir kız olmuş. Sahte kimlik bulundurmanın *yasadışı* olduğunu biliyorsunuz."

Beni eylemlerimin suç niteliğine göre yargılıyordu. Bu çok zengindi. "Bu tür off-shore hesaplar düşük güvenlikleriyle ünlüdür.

Nişanlın olarak paranı daha güvenli bir yere taşıma cüretini gösterdim."

Sakin ve uzlaşmacı tonu, eylemlerinin şeytani doğasını yalanlıyordu.

Param gitmişti ve kaçma umudum da öyle. "Seni piç,"

diye bağırdım sıkılmış dişlerimin arasından.

Ona tekrar saldırdım, bu sefer yüzüne nişan almıştım. Kolumu havada yakaladı, güçlü parmakları bileğimi sararak beni kendine doğru çekti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı benimkini ele geçirmek için aşağı indi. Dili dudaklarımın arasından geçip tadına baktı ve alay etti. Onu itmesi gereken ellerim, ben onu iterken omuzlarına geldi.

yağmalamasına ve almasına izin verdi. *Bleu de Chanel* kokuyordu ve tadı sade kahve gibiydi... ve *benim*.

Kendimi kaptırdığım için tüm sözlerim eğildi.

Nefes nefese kaldığımda ve kafam karıştığında beni bir kenara bıraktı. Gözlerimi açtığımda göğüs cebinden keten bir mendil çıkardığını gördüm. Ağzındaki kırmızı rujumu sildi. Mendili cebine geri koyduktan sonra bana yavaşça bir değerlendirme yaptı.

"Bana karşı kazanamazsın, Samara. Ne kadar çok savaşırsan... sizin için daha *da* zorlaşacak."

Ne demek istediği anlaşıyordu.

Ondan uzaklaşmanın kaynayan cinsel gerilimi azaltacağını umarak odanın içinde birkaç adım daha atarak geri çekildim.

Sadece kendime ondan nefret ettiğimi hatırlatmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak odayı gözden geçirdim. İşte o zaman yatağın üzerindeki Degas tablosunu gördüm. Degas'ın en sevdiği konulardan biri olan balerinlerin bir tasviriydi. Bu resimde kanatlarda sahneye çıkmaya hazırlanan birkaç balerin görülüyordu.

Kendimden de biraz pay almak isteyerek omzumun üzerinden ona alaycı bir gülümseme fırlattım. "Bunun sahte olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" dedi Gregor beni odaya kadar takip ederken.

Yüzündeki üstün gülümsemenin silindiğini görmekten büyük zevk aldım. "Bu sahte."

Gregor ellerini yatağa dayayarak daha yakından baktı. "Bundan emin olman mümkün değil. Kenarlarına bile bakmadın."

Bir tablonun sahte olup olmadığını hemen anlamanın invazif olmayan bir yolu, tuvalin kenarlarını, çerçeve nedeniyle görülmeyen kısmını, tabloyu sigortalayan sigorta şirketi tarafından dosyada tutulan fotoğraflanmış kenarlarla karşılaştırmaktı. Bu sadece sahtecinin aynı zamanda sigorta şirketi için çalışmadığı durumlarda işe yarıyordu.

"Sanatçıyı tanıyorum. Belçika dışında çalışıyor," dedim takdirle. Çalıştığım galeri neredeyse onun eserlerinden birine kapılacakken bu kötü şöhretli kalpazan hakkında bilgi edinmiştim.

Gregor'un kaşları düştü. Büyük Gregor Ivanov'un onu aralarına aldıklarını fark ettiğini görmek eğlenceliydi.

Gregor başını salladı. "Hayır. Olamaz. Bu tablonun kusursuz bir kaynağı var."

Başımı salladım. "Evet, bu onun Ukrayna'daki bağlantısı olmalı. Okuduğum bir makaleye göre, bir tablo için sahte belge yaratma konusunda kimse onu geçemezmiş."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek yatağın üzerine çıktım. Resmin önünde diz çökerek balerin kostümlerinden birini işaret ettim. Tütünün kenarına gömülmüş, zararsız bir dalgalı çizgi gibi görünen bir şey vardı. "Bunu görüyor musunuz? Bu aslında sahtecinin imzası."

"İmza mı?"

"Birçok kalpazan eserlerini 'imzalamadan' duramaz. Eğer nereye bakacağınızı bilerseniz, onların işaretlerini bulabilirsiniz."

Gregor'a bakmak için döndüm. Yataktaki pozisyonumun beni yine onun önünde diz çöktürdüğünü fark ettim. Ama bu sefer göz hizasıdaydım. Platin gözlerinin yüzümde ve göğüs dekoltemde gezinirken karardığını görebiliyordum.

Ve böylece, tüm cinsel gerilim geri döndü.

Gregor iki parmağını elbisemin korsajına daldırdı ve beni kendine çekti. "Sanırım yakında beni bundan sonra sahtecilikten koruyacak yetenekli bir sanat danışmanıya evlenecek olmam iyi bir şey."

Nefesim kesildi. Nerede olduğumuzu fark ederek hızla yatağın diğer tarafına geçtim. Ayaklarımı tekrar ayakkabılarımın içine sokarak odanın diğer ucuna, onun buyurgan varlığından uzağa doğru yürüdüm.

"Bu kapı nereye çıkıyor?" O cevap vermeden kapıyı açtım.

Odanın içine bir adım attığımda, içgüdüsel olarak onun yatak odasında olduğumu anladım.

Odalar birbirine bağlıydı.

Bağlıydı.

Sadece bir kapı ile ayrılmış gibi.

İnce bir tahta parçası.

Öğrendiğim bilginin midemi alt üst etmesine aldırmadan odaya doğru ilerledim.

Zeminde halı yerine, zengin bir öküz kanına boyanmış geniş ahşap döşeme tahtaları vardı. Ofisinde olduğu gibi, yatak başlığının her iki yanında zengin altın kadife perdeler bulunan büyük poster yatağın yanında iki yüksek siyah lake dolap vardı. Dolaplardan birine yaslanmış olan Gustav Klimt'in Block-Bauer serisinden bir tablosu, parıldayan altın tonları ve benzersiz tarzıyla dikkat çekiyordu.

Yatağın üzerinde *Küçük Kızım Kayıp*'ın tablosu duruyordu. Seri. Daha önce çatı katımdan aldığı.

İşaret ederek, "Bu benim resmim" diye fısıldadım.

Yatağının üzerinde bu kadar belirgin bir yere asmış olmasının, üstelik bunu yapmak için paha biçilmez bir Klimt'in yerini değiştirmiş olmasının ne anlama gelebileceğini düşündüm.

Gregor yatak odasına girip kollarını göğsünde kavuşturarak kapı pervazına yaslanırken omzumun üzerinden, "Artık benim," dedi.

Döndüm, ellerim kalçalarımdaydı. "Her zaman senin olmayanı mı alırsın?"

Bana doğru yaklaşan Gregor çenemi tuttu ve bakışlarımı kendi bakışlarına doğru kaldırdı. Alçak sesle ve eşit bir şekilde konuşarak, kelimeleri kırılmış ve anlam dolu bir şekilde, "Her zaman istediğimi alırım ve benim olanı *asla* bırakmam." dedi.

O anda daha çok korktum mu yoksa gururlandım mı karar veremedim.

Tüm odaya hükmeden devasa yatağa endişeli bir bakış atarak yatak odama geri kaçtım.

Gregor peşimden geldi.

Etrafindan dolanarak kapıyı çarparak kapattığımı gösterdim. Kapı koluna bakarak, "Kilit yok. Bir-" Gregor sözümü kesti. "Hayır."

"Senden nefret ediyorum! İstedğin zaman buraya gelip beni almana izin vereceğimi sanıyorsan-"

Eli beni boynumdan kavradı ve tehdidimi keserek beni kendine çekti.

Eğilerek dudakları neredeyse benimkilere değecekti. Şiddetli bir hırıltıyla, "Rüyalarındaki canavarın ben olduğumu biliyorum, Samara. Son üç yıldır seni kaçırmak için bekleyen, gölgelerde gizlenen canavar, ama bunun bir önemi yok, malyshka. İstedğin kadar benden nefret ettiğini söyleyebilirsiniz. Dokunduğumda vücudunun titrediğini hissediyorum."

Sözlerindeki çığ dürüstlüğü reddederek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Boştaki eliyle belimi iterek beni daha da yakınlaşmaya zorladı. Aletinin karnıma bastırıldığını hissedebiliyordum.

"Bu doğru değil," diye tükürdüm, başımı başka yöne çevirmeye çalıştım ama boynumdaki tutuşu buna engel oldu.

Gregor alçak sesle küfrederek beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı.

Beni yatağın ortasına fırlattı ve vücudunun ağırlığıyla hızla beni yere yapıştırdı. Bileklerimden tutup kollarımı başımın üzerine doğru uzatırken çırpınışlarım işe yaramadı.

"Kendine yalan söylüyorsun. İkimiz de biliyoruz ki bu etekleri yukarı kaldırırsam seni ıslak ve sikim için hazır bulacağım... tıpkı daha önce olduğu gibi." Her kelimeyi vurgulayarak kalçalarını benimkilere bastırdı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Kalçalarımın arasındaki kanıtı şimdiden hissedebiliyordum.

Serbest eliyle göğsümü kavradı ve kalçalarım yataktan fırlayıp ona sürtünene kadar sıktı. "Bekaretin şimdilik benim için güvende. O tatlı, daracık amcığına sikimi sokmadan önce seni bunun için yalvartacağım."

Başımı bir o yana bir bu yana savururken "Asla," diye mırıldandım.

Kulağıma karanlık bir şekilde fısıldamadan önce eğildi ve kulak mememi ısırdı, "Sözlerimi bir kenara yaz, aşkım. Adımı haykıracaksın."

Beni bırakmadan önce kalçalarını bacaklarımın arasında bir kez daha döndürdü. O üzerimde durmak için ayağa kalkarken ben yatakta cenin pozisyonuna kıvrıldım,

Kelepçelerini düzeltiyor.

Dönüp kapıya yöneldi ve omzunun üzerinden, "Eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakayım," dedi.

Ellerimin üzerine eğilerek, artık birbirine karışmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve "Yani senin tutsağın mı olacağım?" diye sordum.

"Kendinizi yan faydaları olan isteksiz, onurlu bir misafir olarak düşünün," d i y e alay etti.

Ağzım açık kaldı ve ona sert bir karşılık vermeye niyetlenmişim ki omuzları gerildi ve kaşları düştü.

Dövüş bekleyen bir canavar.

Ona bu zevki tattırmazdım.

Kapıyı kapattığında tekrar yatağa yığıldım ve hayal kırıklığı ve korku dolu gözyaşları döktüm.

Değişken ruh hallerini, öfkesini ve onu neyin tahrik ettiğini öğreniyordum. Aynı zamanda, onun hiç beklemediğim bir yönünü görüyordum. Eğer tetikte olmasaydım, onun manipülatif davranışlarını koruyucu ve neredeyse şefkatli, garip, zorba, kibirli bir şekilde sanırdım.

Kesin olarak bildiğim tek şey Gregor'un artık benim için her zamankinden daha tehlikeli olduğuydu.

CHAPTER 19

G^{regor}

BEN LANET BİR VAHŞİYDİM.

Ofisime dönmek yerine yatak odama girdim ve doğruca bağlantı kapısına yöneldim.

Ağlıyordu.

Bunu

yapmıştım.

Avucumu pürüzsüz ahşabın üzerinde düzleştirerek başımı eğdim ve alnımı kapıya yasladım.

Sikeyim.

İçeri girip onu kollarıma almak ve bana güvenirse her şeyin yoluna gireceğine söz vermek için içimdeki dürtüyle savaştım. Bana güvenmesini nasıl bekleyebilirdim ki? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Şu anda oraya gidip ona babasının ne planladığını söylesem, onu güvende tuttuğumu açıklasam bile, bana inanması için hiçbir neden yoktu. Neden inansın ki? Kendi ailesi ona ihanet etmişti. Ona emir vermekten ve zorbalık etmekten başka bir şey yapmamıştım. Kızın kimseye güvenmemesine şaşmamalı.

Öfkemi savunmasız bir kızıdan çıkarıyordum, peki ne için? Benden kaçarak gururumu incittiği için mi? Ivanov adını utandırdığı için mi?

Gerçekten babamın oğlu olmuştum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Babasıyla yaptığım sözleşme artık umurumda değildi. Bu artık işle ilgili değildi. Kendime karşı dürüst olsaydım, uzun zamandır işle ilgili değildi. *Dracula*'da altını çizdiği bölümleri okumak, Cafe Mocha bağımlılığına gülümsemek ve resimlerini takdir etmek arasında bir yerde, onu arayışım kişisel hale gelmişti. Onu dönüştüğü kadın olarak tanımak için yanıp tutuşuyordum. O artık sadece bir Federov'un kızı değildi.

Sonunda onu bulduğuma göre, hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Onun ruhunu, benden korktuğunda bile bana meydan okumasını ve kızdığında, heyecanlandığında ya da her ikisini de yaptığında -ki bu çoğu zaman benim yanımdayken oluyordu- gözlerinin şaşırtıcı bir yeşil-altına dönüşmesini seviyordum.

Döndüm ve omuzlarımı kapiya yasladım. Yatağımın üzerindeki tablo gözüme çarptı. Çalışmalarını gerçekten beğenmişim. Her tuvalde beni içine çeken ve Samara'nın özünü mükemmel bir şekilde yakalayan bir masumiyet ve karanlık vardı. Etrafindakilerin şeytani eylemleriyle bozulmuş güzel, masum bir ruh. Benim tarafımdan bozulmuş.

Bunu sevdiğim kadar, Boston'daki galeriden aldığım *Küçük Kız Kurtarıldı*'yı daha çok sevmiştim. Küçük kızı kurtaran eli kendi elim olarak tanımışım. O an Samara'nın benim düşüncelerimde olduğu kadar benim de onun düşüncelerinde olduğumu anlamışım. Ve o resimde onu kurtaran bendim... onu kıran değil.

O zaman neredeyse onu tekrar kollarıma alacaktım. Çok yaklaşmışım. Kızların dairesinin kapısını kırdığımı ve boş bulduğumu hatırladım, parfümü hala havada duruyordu.

O anda neredeyse aramaktan vazgeçiyordum ama beni ona götüren, görmeden satın aldığım tabloyu almaya gittim. Gördüğümde beni şaşkına çevirdi. Şimdi Washington D.C.'deki evimde yatağımın üzerinde asılı duruyor.

Gitmesine izin vermeliydim... hayatını yaşamasına izin vermeliydim. Artık çok geçti.

Onu babasından ve Novikoff'lardan korumanın tek yolu, başlangıçta planladığım gibi onu kendime mal etmektir.

Bunun için benden nefret edeceği anlamına gelse bile.

Şeytan olabilirdim ama en azından onun tanıdığı bir şeytandım.

CHAPTER 20

S *amara*

Karnım tekrar guruldarken kollarımı sıkıca göbeğime doladım.

Rose'un yatak odama getirdiği kahvaltı tepsisi aklıma geldi.

Ben, tabii ki, inadına reddetmişim.

Sağlıklı yiyecekler ve sebzelerle doluydu. Sebzeler! Kim kahvaltıda sebze yer ki?

Gregor'un ona muhtemelen haftalardır taze ve yeşil bir şey yemediğimi söylediğini anlattı. Bunun doğru olması ona ne yiyeceğimi dikte etme hakkını vermiyordu. Yine de yediklerimi düşünecek kadar önemseddiğini bilmek bile içten içe bana sıcak bir his veriyordu. Annem ben on iki yaşındayken beni büyütmeyi bıraktığından beri evde pişmiş bir yemeğin tadını bile unutmuştum.

Şimdi yemek yemediğim için pişmanlık duymanın ötesinde, kafese kapatılmış bir hayvan gibi yatak odamın sınırları içinde volta atıyordum.

Bitkin bir halde şakaklarıma masaj yaptım; neredeyse hiç uyumamıştım. Zihnim bütün gece bir hayalden diğerine koştu.

Bağlantı kapısına *bakmaya* devam ettim, diğer tarafta olduğunu biliyordum. Yatakta mıydı? Anlarımı mı dinliyordu? Kapı kolu az önce döndü mü? Dönmedi mi? Hayal kırıklığına mı uğramıştım yoksa rahatlamış mıydım? Pijamayla mı uyudu yoksa çıplak mı? O

muhtemelen bir mağara adamı gibi çıplak uyurdu. Onu takım elbisesini çıkarırken hayal edebiliyordum, sanki toplumun süslerinden sıyrılıyormuş gibi. Bronzlaşmış bir teni, dövme mürekkebi ve kasları olurdu. Dövmelerinin neye benzediğini merak ettim. Elindeki kırlangıç siyahtı. Diğerleri de siyah mı yoksa renkli miydi? Boynunda sadece birkaç belirsiz çizgi vardı, bir görüntüyü deşifre etmeye yetecek kadar değil. Gregor gibi bir adam vücuduna ne tür resimler çizdirirdi? Benim gibi sevimli kalpleri ve çizgi film karakterlerini tercih ettiğinden şüpheliyim.

Birkaç saat önce ayağa kalktığını duymuştum.

Yine kapımı çalmasını isteyip istemediğimi bilmeden bekledim.

O yapmadı.

Rose'u kahvaltı tepsisiyle birlikte göndereli en az bir saat olmuştu.

Azarlanmış bir çocuk gibi yatak odamda saklanırken bir saat boyunca volta attım ve kararsızlık içindeydim.

Ne yapmam gerekiyordu?

Ne yapmak *istediğimi* biliyordum. Koridordan aşağı yürüyüp doğruca ön kapıdan çıkmak *istiyordum* ama bunun gerçekleşmesine imkân yoktu. Gregor dün bu gerçeği açıkça ortaya koymuştu.

Bu çok saçmaydı. Öfkeyle döndüm ve kapıya yöneldim, tam elim kapı kolunun üzerindeyken durdum. Soğuk kapı tokmağını sanki beni yakmış gibi bıraktım. Geriye doğru birkaç adım attıktan sonra yatağın üzerine düştüm.

Ben bir korkaktım.

Başka yolu yok.

Ben yine otel odasından çıkmayı reddeden o korkmuş genç kızdım. Ayrıldıktan sonra aylar boyunca Yelena'nın yaptığı hiçbir şey beni odalarımızın güvenliğinden çıkmaya ikna edemedi. Her gölgede canavarlar görüyordum. Sonunda, karşı koyamadığım müze koleksiyonları olan şehirleri seçmeye başladı. İronik bir şekilde, hayranı olduğum çoktan ölmüş sanatçıların büyük tabloları arasında yürümek, benim yaşayanların dünyasına geri dönüşüm oldu. Çok geçmeden bana tekrar resim yaptırmaya başladı. Boya döküldüğü için birden fazla otelde birden fazla ceza ödemek zorunda kaldık ama buna değdi.

Son birkaç yılda ne kadar bağımsız olduğumla gurur duyuyordum.

En azından prensip olarak. Elbette, yemeklerimin çoğunu karton bir konteynirden yiyordum ve bir yatak dışında herhangi bir mobilyaya sahip değildim ve

ikinci el bir kibir. Ve evet, sanatçı olma planlarım tam olarak gerçekleşmediği için paramın çoğunu hala Yelena'nın yarış pisti planına bağlıyordum. Teknik olarak, belki istediğim kadar bağımsız değildim ama yine de bir şekilde kendi kendime yetiyordum ve hayatımdan memnundum.

Dürüst olmak gerekirse, biraz sıkıcıydı. Son zamanlarda, resim yapmak için motive olmak bile giderek daha zor hale gelmişti. Chicago'ya yerleştikten sonra, hayatım galeri vardıyaları, Çin yemekleri ve Turner Classic Movies'de kara film izlemekten oluşan oldukça tahmin edilebilir bir rutine girdi. Durağan ve biraz cansızdı ama benim için sorun değildi.

Son iki gündür hissettiğim en büyük heyecanın... şey... hiç... Gregor'la hiçbir ilgisi yoktu.

Kesinlikle olmaz.

O bir canavardı ve ondan nefret ediyordum. Hayatımı mahvetmişti.

Hâlâ hayatımı mahvediyordu.

Evet, ondan nefret ederdim.

Takım elbise içinde tehlikeli derecede seksi görünmesinden nefret ediyordu. Mürekkeple kaplı bir adamın pahalı bir ısmarlama takım elbise giymesi ve kolunda muhtemelen yüz bin dolarlık bir saat olmasının çok seksi bir yanı vardı. Tam milyarder gangsterlere göre idi.

Ve sanata değer vermesinden gerçekten nefret ederdim. Evinin etrafında sergilenen tablolardan belli oluyordu. Poz verenler ya da sadece vergi indirimleri için yatırım yapanlar, sıkı ve uyumlu koleksiyonlara sahip olma eğilimindeydi. Aynı zaman diliminden sanatçılar ya da aynı renk paletinde veya ortamda çalışmayı sevenler.

Gregor'un koleksiyonu paha biçilmez olsa da, bir mantığı ya da nedeni yoktu. Satın alınan eserlerin çoğunda Empresyonizm'in küçük bir izi vardı, ancak genel olarak, çoğunu sevdiği için satın aldığını söyleyebilirdiniz. Gerçek bir sanatseverin işareti. Lanet olsun ona.

Cinsel olarak onun kontrolü altında olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüğümde tüm bunlar önemsiz şeylerdi. Tüm bunları hatırladıkça yanaklarım yanıyordu. Hayatımda hiçbir zaman bir erkeğin bana hükmedecek kadar güçlü ve efendi olmasına ihtiyaç duymamıştım. Serseri bir çocuk gibi kemerle kırbaçlanacağımı ve ardından sertçe becerileceğimi duymak baş döndürücü, ezici bir deneyimdi. Acıdan ağlasam mı yoksa vücudumu tamamen bir başkasının ellerine teslim etmenin getirdiği her şeyi tüketen orgazmın tadını mı çıkarsam bilemedim.

Daha önce hiç böyle bir kontrolü birine vermemiştim.

Teknik olarak *hala* yapmamıştım. Gregor bunu kendi hakkı olarak gördü. Sanki asla evet diyemeyeceğimi biliyor gibiydi. Gururum böyle bir şeye asla izin vermezdi. Bu yüzden kararımı zorla elimden aldı.

Ve tüm bu zevk-acı sapkınlığı? Bu sadece tepedeki kirazdı.

Kahretsin, ona merhamet etmem için yalvarmamı söylerken kemerini çözmesini izlemek çok seksiydi.

Bunu o da dahil olmak üzere hiçbir canlıya itiraf etmezdim ama *lanet* olsun.

Burada ne kadar uzun süre kalırsam, tavşan deliğinden o kadar aşağı düşecektim, en azından bundan emindim.

Buradan çıkmalı ve Yelena'yı bulmalıyım. Gregor beni karanlıkta bıraksa da, Damien'in ona gerçekten zarar vermeyeceğine inanmak zorundaydım. Gregor gibi Damien'la aramızda büyük bir yaş farkı olsa da, biz daha küçük bir kızken o da yanımızdaydı. Bunu unutacak kadar kalpsiz olamazdı, değil mi? Yelena'nın benden bile daha hayatta kalmayı başarmış biri olduğunu unutmamalıyım. Muhtemelen şu anda Damien'a parasının karşılığını veriyordu. Umarım, ona ikimizi hiç bulmamış olmayı diletliyordur.

Her iki durumda da kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve ben odamdan çıkamayacak kadar korkarken bu mümkün değildi.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Kararlı bir adımla kapıya doğru ilerledim. Parmaklarım tokmağın pürüzsüz metal yüzeyine henüz dokunmuştu ki, birinin yumruğunun yankılanan vuruşuyla tüm kapı sarsıldı.

"Samara?"

Elimi kalbime götürerek geri sıçradım.

Gregor.

"Samara, orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

İstifa eden iç çekişini ağır ahşabın arasından duyabiliyordum.

Kapıdan uzaklaşırken ayağım geri kaydı. Omzumun üzerinden bakarak bağlantı kapısının hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Tabii ki kilidi yoktu. Belki önüne bir şey itebilirdim?

Gregor sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Kapıyı nezaketen çalışıyorum Samara. İkimiz de odana girmek için başka yollarım olduğunu biliyoruz."

Başka çarem olmadığı için tekrar düğmeye uzandım. Çevirdiğimde, küçük kilit uğursuz bir klik sesiyle dışarı fırladı.

Kapı açıldı.

Tamamen siyah giyinmişti. Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek eşikten geçti.

İçimdeki düşünce ve arzularla beslenmeye hazır bir vampir erkek.

Körü körüne kolumu arkama uzattığımda, o ilerlerken geriye doğru tökezledim. Tek umudum mesafemi korumaktı. Gregor'un başka planları vardı.

Elim masanın kenarına dolandı. Etrafında dolaşmak için yer değiştirdiğimde Gregor öne fırladı ve beni büro ile yatak arasındaki duvara sıkıştırdı.

Ellerini başımın iki yanına koyarak derin bir nefes aldı.

Lanet olsun. Parfümümü ne kadar sevdiğini biliyordum. Bu sabah alışkanlıktan sürmüştüm. Şimdi bunu onun için yaptığımı düşünecekti. Kolonyasının sıcak ve baharatlı kokusunu alabilmem de işe yaramadı. Fırtına sonrası kamp ateşi gibi kokan bir adamın çileden çıkaracak kadar seksi bir yanı vardı.

Sert bakışları ağızma odaklandı. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve sonra dişlerimin keskin kenarı alttakine battı. Hırıltısının titreşimleri karnımda ve göğüslerimde uğuladı.

"Rose bana kahvaltıyı reddettiğini söyledi. Bu kabul edilemez."

Çenemi kaldırdım. "Aç değildim."

"Yalancı."

Gözlerim kısıldı. "İyi. Sadece *senin* yemeğini yemek istemedim."

Ağızının köşesi kalktı. Kandırılmamıştım. Eğleniyordu, ama sadece bir kedinin topallayan bir fareyle oynamayı eğlenceli bulması gibi.

Kolunu indirerek tek parmağının ucuyla sade beyaz tişörtümün V yakasının dış hatlarını çizdi. Tepki vermemek için karnımı sıktım ama hiçbir şey sütyenimin ince ipek kumaşından kolayca görülebilen meme uçlarımdan ihanet edercesine sertleşmesini engelleyemedi.

"Senin iyiliğin benim için önemli, Malyshka."

Homurdandım. "Soyadım sizin için önemli Bay Ivanov."

İşkencemi görmezden gelerek parmağıyla yakamın alt kısmından tuttu ve sütyenimin üst kısmı ortaya çıkana kadar çekti. "Dün gece rüyada beni mi gördün?"

Ağızım bir solukta açıldı ama yanıt vermeyi reddettim.

"Rüyamda seni gördüm," diye devam etti.

Omzunun hemen üstündeki küçük, yaldızlı çerçeveli, sakın bir göl resmine odaklanmaya çalışırken nefesim kesildi. Renkleri yağlı boya isimleriyle eşleştirmeye çalıştım ama zihnim sadece Gregor'u ve onun büyüleyici çelik bakışlarını düşünmekle doluydu.

"Yatakta çırılçıplak uzanmış, o muhteşem kalçalarını açıp seni becermem için bana yalvaracağın anı düşünüyordum."

Başımı yana çevirerek sıkılmış dişlerimin arasından hırladım: "Bu *asla* olmayacak."

Gregor hafifçe kıpırdandı, kalçalarını benimkilere sürttü, böylece sert aletin karnımı okşama tehdidini hissedebildim. Eğilip kulağıma fısıldamak için hamle yaparken dudakları çenemi sıyırdı. "O an için hangi pozisyonu istediğime karar veremedim."

Sözleri bedenimde ve zihnimde gezinen eller gibiydi. "Ne düşünüyorsun, Malyshka? Dizlerinin üzerinde olmayı mı tercih edersin? O güzel kıçın kalçalarını itiyor, ben de saçlarını avuçlarken, tenin o şirin kalp dövme uyaçak şekilde kiraz kırmızısı gibi parlayana kadar sana şaplak atıyorum."

Umutsuzca bir iniltiyi bastırmaya çalışırken dişlerim alt dudağıma o kadar sert battı ki kan tadı alabiliyordum.

Acımasızca devam etti. "Yoksa sırt üstü mü yatmak istersin? O daracık amcığına sikimi sokarken beni izleyebileceğin bir yerde." Parmağı sol meme ucunun etrafında dönerek benimle alay etti. "İtiraf etmeliyim ki, sanırım bu benim seçimim. Kızlığını bozduğumu hissettiğin an zümrüt gözlerindeki altın beneklerin parıldayıp alev almasını izlemek istiyorum. O an ikimiz de gerçekten benim olduğumu anlayacağız."

"Ty mozhesh' trakhnut' moye telo, no ya nikogda ne stanu tvoim." Bu tehdidi sanki zehirmiş gibi tükürdüm.

Eli çenemin üzerine kapandı ve başımı öne doğru itti. Kendi ana dilimizde, bedenimi becerebileceğini ama asla gerçekten onun olamayacağını söyleyerek onunla alay etmem onu kızdırmış, kendini gizlediği o buz gibi, sahte nezaket kaplamasını kırmıştı.

Boştaki eliyle deri kemerinin tokasını sıkmak için aşağı uzandı. "Eto vash sposob prosit' menya nakazat' vas?"

Gözlerim yaşardı. "Hayır, cezalandırılmak istemiyorum."

"O zaman iyi bir kız olmaya başlamanı öneririm. Beni bu şekilde kızdırmak tehlikeli, Malyshka."

Elini kemerinden çekti ve dudaklarımı okşamak için kaldırdı. "Şimdi bu güzel ağzını özür dilemek için kullan."

Bedenim onun varlığının yarattığı fiziksel tehdide tepki olarak sarsıldı. "Ben..." Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkundum. "Özür dilerim Gregor."

"Aferin kızıma." Geri adım attı ve gömleğinin manşetlerini düzeltti. "Şimdi seni sürprizinle ödüllendireceğim."

Titreyerek kollarımı sıkıca karnıma doladım. Genelde hoş olan bir cümle bu karanlık ve değişken adam tarafından söylendiğinde kulağa bu kadar uğursuz gelmesi dehşet vericiydi. "Teşekkür ederim ama sürpriz istemiyorum."

Kıkırdadı. "Bundan sonraki hayatında çok az şeyin ne istediğinle ilgili olduğunu ne zaman öğreneceksin...." Tek kaşı yukarı kalktı. "Ben olmadığım sürece."

Kolunu uzatarak avuç içini bana doğru uzattı. Ellerine baktım. Çoğunlukla görünmeyen bir dövmenin koyu mürekkep çizgileri bileğini sarıyor, saat kordonunun altında ve kolunda kayboluyordu.

"Benimle gel, Samara."

CHAPTER 21

S *amara*

GREGOR, daha az bilinen sanatçıların manzaralarıyla dolu bir koridordan aşağıya doğru ilerledi, ta ki devasa bir cam Fransız kapısına gelene kadar.

Eşiği geçtiğimizde, bir çatı konservatuarının içinde olduğumuzu anladım. Duvarlar ve tavan tamamen camdı. Tüm bitkiler yakın zamanda sökülmiş ve çimento zemin temizlenmiş gibi görünüyordu. Çabalarına rağmen, eskiden büyük saksıların durduğu sulu kahverengi daireler hâlâ görülebiliyordu. Bitkilerin yerinde rulo haline getirilmiş tuval yığınları, birkaç şövale ve akla gelebilecek her türlü boya fırçası, boya, çizim kağıdı ve kalemle dolu dört uzun çalışma tezgahı vardı.

Gregor'un yanından geçerken odayı inceledim.

"Çatıda ısı ve ışıkla yeniden aktif hale gelen otomatik panjurlar var. Işığın içeri girmesini istiyorsanız onları yeniden programlayabilirsiniz."

Parlak sabah güneşi açık ve havadar odanın cam tavanından aşağı süzülüyordu. Uzun pencereleri içeri daha da fazla ışık girmesini sağlarken Michigan Gölü'nün savaş gemisi grisi sularının çarpıcı manzarasını sunuyordu.

İnanılmazdı.

Gregor sanki hayallerindeki stüdyonun nasıl görüneceğini öğrenmek için bir ressamla danışmış ve en küçük ayrıntısına kadar her tavsiyeye uymuş gibiydi.

Hatta benim dairemde taşıdığı, tamamlanmış tüm resimleri çalışanlarına astırmıştı. Açık tuğla duvara karşı çok güzel görünüyordular. Pembe firfirli elbiseler giymiş güzel kızların şiddetli fırtınalara ya da gölgeli canavarlara baktığı çeşitli tuvallere baktım. Kayıp Kız serim.

Hayranlık içinde parmaklarımı güzel paslanmaz çelik tezgahın üzerinde gezdirdim. Tüm fırçalarım özenle temizlenmiş ve şeffaf kavanozlarda sergilenmişti.

Gittiğini bile duymadım.

Arkasından kapıyı kapatırken kapının mandalının sessiz sesini duyduğumda döndüm. Alınmak yerine daha da duygulandım. Beni süründürmemiş ya da teşekkür ettirmemişti. Böylesine inanılmaz bir ressamın stüdyosuna girebilmiş olmaktan duyduğum bariz memnuniyeti gelecekteki cinsel iyilikleri için kullanmamıştı bile. Karşılıksız bir şey yapacak kimseye güvenmezdim. Gregor'un tüm bunları sadece bana karşı nazik olmak için yapmış olması mümkün olamazdı. Olabilir miydi?

Kafa karıştırıcı duyguları zihninden silkeleyerek parlak beyaz bir tuval rulosu aldım ve yakındaki açık bir masanın üzerine serdim. İhtiyacım olan şey buydu. Kaotik dünyanın anlam kazanmasına yardımcı olan şey buydu. Bir kavanoz Gesso alarak kapağını açtım ve plastik bir kâseye bol miktarda koydum. Kırmızı bandana atkımı at kuyruğuma dolayarak tuvalimi hazırlamaya koyuldum.

* * *

Astarlamak için sürdüğüm Gesso tabakasının kuruyup kurumadığını görmek için tuvali TEST ettim. Kuru olduğunu görünce tuvali çerçevenin üzerine gerdim ve tutturdum. Çekicin tanıdık ritmik vuruşu beni rahatlattı. Yeni gerilmiş tuvali kaldırarak şövalenin üzerine yerleştirdim ve çalışmamı inceledim.

Gregor'un beni evinde ne kadar süre tutsak tutacağını ya da ne zaman kaçma fırsatı bulacağımı bilmediğimden, umduğum dar zaman diliminin her zamanki yağlı boyalarımı kullanmayı son derece sorunlu hale getireceğine karar verdim. Kurumaları çok uzun sürüyordu. Onun yerine akrilik kullanacaktım.

En sevdiğim ahşap paletime uzanarak, arka planı başlatmak için ihtiyaç duyacağım farklı renkleri hazırladım ve karıştırdım. Boya topağını yavaşça bir yöne doğru çekip farklı pigmentleri karıştırarak yavaşça açıktan koyuya doğru renkleri oluşturdum.

Sonra resim yaptım.

Bir anda kendi küçük dünyamın rahatlatıcı kucağına kaydım. Her şeyin kontrolünün bende olduğu bir yere. Her fırça darbesi, her renk dokunuşu benim kararımdı.

* * *

Saatlerdir resim yapıyordum ve Gregor atölyeye girdiğinde fark etmemiştim bile. Daha fazla boya karıştırmak için şövaleden uzaklaştığımda, onun kapıya yaslandığını fark ettim.

"Ne zamandır oradasın?"

"Resim yaparken dudağınızı ısırdığınızı bilecek kadar uzun zamandır," diye yanıtladı koridora gidip küçük bir tepsiyle dönerken. "Hediyelerle geldim."

"McDonalds mı?"

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. Tepsiyi göl manzaralı pencerelerin önünde duran küçük bir masaya yerleştirirken, "Hayır. Adaçayı fondan patatesli kızarmış tavuk ve kış yeşili salatası," diye cevap verdi. Ardından iki sandığı masanın iki yanına sürükledi.

Kulağa çok süslü gelen bu yemek karşısında burnumu kırıstırdım. "Çizburger ve patates kızartmasını tercih ederim."

"Biliyorum ama Rose bütün sabah senin için bu özel öğle yemeği üzerinde çalıştı ve yemezsen duyguları incinir, özellikle de kahvaltı tepsisine burun kıvırdıktan sonra."

İyi huylu bir şekilde ofladım. "Şantaj."

Gregor resme doğru yürüdü. "Hızlı ilerleme kaydediyorsun. Empresyonist bir çalışma mı?"

Mor ve yeşilin çeşitli tonlarındaki telaşlı fırça darbelerini, ışık yanılsaması yaratmak için gri ve beyaz gölgelerle inceledi. Garipti. Çalışmalarına baktığı için kendimi gergin hissetmeliydim. Çoğu sanatçı gibi benim de eleştiri konusunda oldukça ince bir derim vardı, bu yüzden nadiren kimsenin çalışmalarımı bitmemiş halde görmesine izin verirdim. Pek çok kişi de bunu istemezdi. Ailem *hobimi* hiç umursamazdı. Yelena ve Nadia her zaman hevesli ve destekleyici olmuşlardı, ama Gregor'la durum... farklıydı. Bir kere, adam gerçekten sanattan anlıyordu. Bütün bunlar tabloyu bir muşambanın altına saklamak için çırpınmama neden olmalıydı ama yine de kendimi onun fikrini duymaya hevesli buldum.

Ben de çalışmamı değerlendirirken başımı salladım. "Gerçek empresyonistlerin kullandığı gibi yağlı boya yerine akrilikle çalışmaya karar verdim. Kalınlaştırıcı bir maddenin üzerine kurutucu bir madde ekleyerek aynı dokulu görünümü elde edeceğim. Ayrıca, neredeyse hiç kuruma süresi yok."

"Akıllıca. Bu Washington'daki çalışma odamızda çok güzel duracak. Tam yerini biliyorum. Pencerenin yanında, böylece sabah ışığını alacak ve ben de masamdan onu görebileceğim."

İşte yine tavşan deliğinden aşağı yuvarlanırken içimi bir gurur duygusu kapladı. *Tablomun* diğer evinde de asılı olacağına dair varsayımsal ifadesine odaklanmam gerekiyordu. Benim basit bir resmimi kendi evinde onurlu bir yere asmayı planladığı düşüncesiyle yükselen tüm o sevecen, sıcak duygulara değil. Kendi ailem bana bu onuru hiç yaşatmamıştı.

Omuz silkerek gerçek hislerimi bastırdım. "Her neyse. Bu sadece kullan-at bir alıştırma parçası."

Savunmacı yorumumu görmezden gelen Gregor, oturup yememi işaret etti. "Her zaman böyle mi yaparsın?" diye sordu ben yemeğimin kapağını kaldırırken.

Öğle yemeği tabağı.

"Neyi?" Peçetemi açmaya gereğinden fazla dikkatimi verirken kaçamak bir şekilde sordum.

"Yeteneğini küçümse," dedi, sesi karanlık ve ciddiydi. "Seni zorlamayacağım... şimdilik. Ama şunu bil ki yalan söylediğini biliyorum. Sen yetenekli bir sanatçısın Samara. Resimlerinin her biri senin için bir anlam ifade ediyor. Sen kabul etmesen de ben bunu biliyorum."

Yanaklarım alev alev yandı. Birçok açıdan, şu anda söyledikleri, benimle seks yapmakla ilgili önceki skandal yorumlarından çok daha samimi ve ruhu gören şeylerdi, bu da söylediği her kelimeyi çok daha tehlikeli hale getiriyordu.

Rose'un benim için hazırladığı kızarmış tavuğu keserken huzursuz bir ateşkese girdik.

Tabağımdaki çeri domatesi birkaç dakika yuvarladıktan sonra nihayet cesaretimi toplayıp ona "Sanat hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Neden? Yüksek kültürü takdir edebilecek biri gibi görünmüyor muyum?" Aynı domatesi tabağımdan kaptı ve göz kırparak yedi.

"Ben ciddiylim."

Tabağıma doğru başıyla işaret etti. "Salatadan bir ısırık al, ben cevap vereceğim."

Çatalımın ucuyla tek bir yeşil yaprak koparıp ağzıma götürdüm ve arsız bir gülümsemeyle afiyetle yedim.

"Hileci."

"Ne kadar büyük bir ısıruk olduğunu söylemedin. Şimdi soruma cevap ver."

Tam olarak farkına varmadan, cevabı için nefesimi tuttum. Bilmek istiyordum. Sanata olan ilgisi, onun kontrolü altında gardımı düşürmemi sağlamak için yaptığı bir oyun muydu, yoksa gerçek yüzüne bir bakış mıydı?

Gregor lokmasını çiğnemeyi bitirirken bir an düşündü. "Hayatım karanlık ve yıkımla dolu. Her gün insan doğasının en kötü yanlarını tüm iğrenç ihtişamıyla görüyorum. Sanat bana insanların güzellik yaratabileceklerini hatırlatıyor. Bana dışarıda, teraziyi dengelemeye çalışan daha yüce bir güç olduğunu gösteriyor. Bir parça tuval ya da tahta ve birkaç parça boya alıp insan zihnine ve ruhuna bir bakış sunan bir şey yaratabilen herkese hayranlık duyuyorum."

Verdiği yanıtın saf dürüstlüğü ve yoğunluğu karşısında nutkum tutuldu. Her nasılsa, inkar ettiği maço bir konuşma bekliyordum. Bu adam kafamı karıştırmaya ve ilgimi çekmeye devam etti.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi onunkilere diktim, o soğuk, hipnotik bakışlara derinlemesine bakmanın tehlikesini biliyordum. "Dünyayı güzellik kurtaracak."

Başını salladı. "Dostoyevski'nin *Budala*'sı. En sevdiğim kitaplardan biri."

"Benimki *Drakula*." Bunu neden teklif ettiğimden emin değildim. İkimizin de yapabileceğine inandığım kadar normal bir konuşma yapıyorduk ve bunu mahvetmek istemedim.

"Biliyorum."

Kolum, çatalımın ucuna takılı bir parça kızarmış tavukla ağzımın yarısında durdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Aynı şekilde senin de yemek yapamadığını biliyorum."

"Ne? Kesinlikle yemek yapabilirim-"

"Yapamazsın. Su kaynatabileceğinden bile şüpheliyim." "Yani? Ne-"

"Son üç yıldır geride bıraktığın kopyalardaki altı çizili bölümlerden en sevdiğin kitabın *Drakula* olduğunu da biliyorum çünkü vampirin karanlık ruhu seni cezbediyor. Onun tarafından baştan çıkarılıyorsun." Sesi alçak ve müstehcendi.

Göz kırptım. Bu, kemiğe biraz fazla yakın kesiyordu.

"Kırmızı dudaklarınız ve elbiseleriniz kara film sevginizden geliyor. En sevdiğiniz film Humphrey Bogart'ın oynadığı *In a Lonely Place*."

Çatalımı bırakarak kucığımdaki peçeteyi küçük bir kare şeklinde katladım. "Yani, hakkımda birkaç rastgele şey öğrendin, bu kanıtlamaz-"

Gümüş rengi bakışları bana odaklandı. Uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımlı okşadıktan sonra uzun bir bukleyi kulağımlın arkasına sıkıştırdı.

"Bu benim için sadece bir aile ismi olmadığını kanıtlıyor. Bir zamanlar böyle olduğunu kabul ediyorum ama seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren böyle olmadı."

Başımı iki yana salladım. İkimiz de onun Rus ruleti numarasını hatırlarken, "O zaman da şimdi olduğu gibi benimle oyun oynuyordun," diye suçladım.

Tüm bu koruma rahatsız edici bir hal almıştı. Sahte kimliklerle ve rol yaparak geçen yıllardan sonra, birilerinin beni tanıdığına inanmak sarhoş ediciydi... gerçek beni.

"Oyun oynamıyorum Samara. Bu benim için çok önemli." "Sana inanmıyorum."

Saçımlın bir tutamıyla oynamaya devam ederken, "Bana biraz inanç göstermen gerekecek," diye fısıldadı.

Dracula'dan alıntı yaparak, "İnanç, doğru olmadığını bildiğimiz şeylere inanmamızı sağlayan yeti," diye yanıtladım.

"Hayatta karanlıklar vardır ve ışıklar vardır ve siz ışıklardan birisiniz, tüm ışıkların ışığısınız."

Karşılığında o da alıntı yapınca kalbim küt küt attı. Ve kitaptaki en sevdiğim bölümlerden birini alıntıladığı için ona lanet olsun.

"Kabul etmek istesen de istemesen de tehlikedesin Samara. Seni kimin kurtaracağını seçemezsin. Kahraman değil, canavar olacaksın. Benim gözetimimdeyken hiçbir şey ve hiç kimse sana zarar veremeyecek. Artık benimsin, bu da sorunlarını benim çözeceğim anlamına geliyor."

Çılgınca olan şey, bunu kastetmesiydi. Tek yapmam gereken tek bir kelime söylemekti ve o sanki dizimdeki bir sıyrıktan daha fazlası değilmiş gibi her şeyi düzeltecekti.

Yüzüne baktım ama ciddi bir yardım teklifinin ötesinde ifadesini okuyamadım.

Bir kez daha onun yanındayken aynı baş döndürücü dengesizlik hissine kapıldım.

Sorunlarımı çözmenin kontrolün bir başka unsuru olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım. Kontrolün onda olmasını istediğimden emin değildim - bu fikir ne kadar sarhoş edici olursa olsun. Sürekli bir tür tehlikeden söz ediyordu. Yemi yutmayı reddettim. Bu sadece bir hile, bir oyun, bir tehditti.

Geceleri bir şeyler oluyordu ve ben de korunmak için onun kollarına koşuyordum.

Parmaklarımı fırçalayarak ayağa kalktım ve tablonun önüne döndüm. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Tek kelime etmese de hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Pekâlâ. Gitmeden önce son bir sürpriz."

Tekrar koridora çıktı ve elinde bir McCafe fincanıyla geri döndü.

"Bir mocha!"

Elimi uzattığım anda, elimi uzanamayacağım kadar yükseğe

kaldırdı. "Ne diyorsun?" diye sordu şakacı bir şekilde.

Ona cilveli bir bakış atarak, "Teşekkür ederim" diye şarkı söyledim. Ve yanağına ikimizi de şaşırtan spontane bir öpücük kondurdum.

Bana hâlâ sıcak olan mochamı uzattı ve ben resmime geri dönerken kıcıma bir tokat attı.

Gregor'la bir kez daha Rus ruleti oynamıştım. Sorun şuydu ki, olasılık teorisi yasalarına göre... Şansım tükeniyordu.

CHAPTER 22

G^{regor}

BANA KARŞI BİR ŞEYLER HISSEDİYOR. Bunun için kendinden nefret ediyor olabilir ama hissediyor.

Kemerime uzanıp onu en yakın sandalyeye yatırsaydım, muhtemelen ondan bir itiraf alabilirdim ama bu oyunu böyle oynamak istemiyordum. Samara'yla uzun vadeli bir ilişki içindeydim ve bunun işe yaraması için bana güvenmeye başlaması gerekiyordu. Onu koruyacak adamın ben olduğumu kendi başına anlamasını istiyordum.

Bu bir gecede olmayacaktı. Samara gibi biri kolay kolay güvenmezdi. Ayrıca dizginleri isteyerek başkasına devredemeyecek kadar bağımsızdı.

Sabırlı bir adam değildim ama Samara gibi bir ödül için sabırlı olurdum. Ben de kolay kolay güvenmezdim ama onu gördüğüm andan itibaren onun benim için doğru kadın olduğunu anlamıştım. Ve bana tam olarak güvenmeyi öğrenememiş olsa bile onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Onun yanıldığını kanıtlamaya devam etmeliydim.

* * *

Resim yaparken gerçekten çok sevimli görünüyordu. Solmuş kot pantolonu, boya sıçramış küçük V yakalı tişörtü, dağınık topuz yaptığı saçları ve konsantre olurken alt dudaklarını ısırarak sevimli şekli.

Geç olmuştu. Akşam yemeği boyunca ve gecenin büyük bölümünde çalışmıştı. Onu izlediğimden gece geç saatlere kadar çalışmayı sevdiğini biliyordum ama bu değişecekti. Günün büyük bir kısmını ondan uzakta, babası ve Novikoff'larla ilgili tırmanan durumla uğraşarak geçirmiştım ve şimdi onun dokunuşunu arzuluyordum.

"Zaman doldu, Malyshka. Yarın tekrar başlayabilirsin."

"Sadece kolyesini bitirmek istedim. Sadece birkaç saat daha," dedi başını işinden kaldırmadan.

"Hayır."

Bu onun dikkatini çekti.

"Dinleyin, evinizde tutsak olmam size bu hakkı vermez-"

Hışımın yanına gittim, takım elbisemi değiştirdiğim ve artık bol bir kot pantolon ve uzun kollu eski bir tişört giydiğim için çıplak ayaklarıma boya sıçramamasına dikkat ediyordum.

Başka bir şey söylemeden elimi boynunun arkasına uzattım ve onu öpmek için kendime çektim. Ağzını tamamen ele geçirdim ve vücudunu kendime doğru çektim. Bu, gerçekte kimin yetkili olduğunu hatırlatan bir şeydi.

Onu nefessiz bıraktıktan sonra geri çektim. "Evet, öyle."

Onu kollarıma aldım ve stüdyodan çıkarıp koridordan geçerek süitindeki ana banyoya götürdüm.

Onu yere bırakıp duşun akışını başlatmak için döndüm. Şimdiye kadar harcadığım en iyi paranın bir kısmını, farklı yüksekliklerde birden fazla fıskiyesi olan büyük bir mermer duşa harcamıştım. Suyu sıcak ama onun narin cildi için çok sıcak olmayacak şekilde ayarlayarak dikkatimi tekrar sevimli küçük sanatçıma çevirdim.

"Kollar yukarı," diye emrettim.

Kollarını sıkıca ortasına dolamıştı. "Seninle o duşa gireceğimi sanıyorsan delirmişsin!"

Bir elimi sırtının alt kısmına koyarak, vücutlarımız birleşene kadar onu öne doğru çektim. Dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirerek alay ettim, "Yalvarana kadar seni sikmeyeceğimi söylemiştim. Sorun nedir, Malyshka? Sikimi gördüğün anda adımı haykırmaya başlayacağından mı korkuyorsun?"

"Sen öyle san," diye tükürdü, meydan okumaya kalkışarak.

Gözlerinin içine bakarak tişörtü başının üzerinden kaldırdım. Gözlerini seviyordum.

Sonra, saçındaki kırmızı bandanayı çıkardım. Yumuşak kahverengi bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu. Mükemmel uzunluktaydı, yumruğumu içine sokabileceğim kadar uzundu.

Kot pantolonunun düğmelerine uzanırken parmak uçlarım karnını sıyırdı. Dokunuşumla aldığı hızlı nefes müzik gibiydi.

"Çık onlardan."

Converse spor ayakkabılarını tekmeledikten sonra kot pantolonunu ve külotunu çıkardı. İpek ve dantel sütyeninin kancasını açmak için uzandım. Dayanamayıp eğildim ve dilimle koyu pembe bir meme ucunu okşadım. Ellerimi kollarının altına yerleştirerek onu duşa kaldırdım. Soyunurken suyun vücudunu okşamasını, kaygan ve sıcak hale getirmesini izledim. Ona katılmak için içeri girdiğimde, sikim zaten uzun ve sertti.

Güzel gözleri göğsümün ve kollarımın üzerinde geziniyor, aşağıya kaymamaya dikkat ediyordu. Köprücük kemiğimden omuzlarıma ve her iki koluma kadar uzanan rengârenk dövmelemin kaotik patlamasına baktığını biliyordum. İnsanlar giydiğim takım elbiseler sayesinde sahip olduğum mürekkep miktarının sadece bir kısmını görebiliyordu.

Bakışlarındaki arzu ve korkunun savaşıyan duygularını gizleyemiyordu.

"Gregor...." diye başladı.

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Fazla düşünmeyi bırak. Sadece seninle ilgilenmeme izin ver. Sana söz veriyorum; bunu sadece senin istediğin kadar ileri götüreceğim."

Sabunu ellerimin arasına aldım ve iyice köpürene kadar ovaladım. "Gözlerini kapat."

Yapmak istediğim ilk şey makyajını temizlemektir. Likit siyah göz kalemi ve kırmızı rujuyla çok güzel görünüyordu ama ben onu taze bir yüzle görmek istiyordum. Parmaklarımın uçlarını nazikçe yanaklarında ve gözlerinde gezdirdim, her bir narin özelliğinin hissini ezberledim. İşim bittiğinde, köpükleri temizlemek için başını tekrar akıntıya doğru eğdim. Gözlerini tekrar açtığında gözleri açık bir ihtiyaçla parlıyordu.

Sabunu elime alarak ellerimi tekrar köpürttüm ve omuzlarının yumuşak eğiminden başlayıp kollarına, ardından düz karnına ve kalçasının hafif kabarıklığına doğru ilerledim. Elimini sırtının alt kısmına götürdüğümde bakışları benimkinde kaldı. Elim kışının kıvrımına daldı. Orta parmağım dikiş boyunca kayarak hafif bir baskı uyguladı. Ucu göt deliğinin büzüşmüş çıkıntısını çevreledi. Onu izledim.

Gözlerinde farkındalık parladı. Güzel ağzı bir nefesle açıldı. Sadece ilk boğuma kadar ittim, ona hala ne yapmak istediğimi ince bir şekilde hatırlattım.

Küçük eli karnına bastırılmış olan sikimi kavramak için yukarı uzandı. Gırtlaktan bir inilti çıkarırken başım geriye düştü.

İlk defa bana isteyerek dokunuyor.

Elinin ipeksi kavrayışı ağır şaftımda yukarı ve aşağı hareket etti. Omuzlarına yapıştım. O zaman yer değiştirdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ağzını açtığında tatlı, masum yüzü bana bakıyordu. Sikimin geniş başı dudaklarının arasında kayboldu.

"Kahretsin, malyshka," diye inledim.

Sikimi bıraktı ve muzip bir gülümsemeyle bana baktı. "Küfür yok."

Sonra ağzını tekrar sikimin etrafına daldırmadan önce ucunu yaladı. Başının arkasını kavrarken elimi saçlarının ıslak tellerinin arasından geçirdim. İleri doğru hareket ettikçe onu daha da yakınımaya çektim ve beni daha uzun süre yutması için ona meydan okudum. Kalın şaftımın dar boğazında kaybolmasını izlerken elleri kalçalarımı kavradı.

Bir hırıltıyla onu omuzlarından tutup kaldırdım ve düşün artık sıcak olan mermer duvarına doğru ittim.

Ellerimi dar belinin etrafına yerleştirerek onu yukarı kaldırdım. "Bacaklarını bana dola," diye homurdandım, sesim ihtiyaçtan sert çıkıyordu.

Kalçalarımı oynatarak sikimin başını onun sıcaklığına bastırdım. Sahip olduğum tüm kısıtlamaları kullanarak kendimi ona girmemeye zorladım. Yumuşak kıvrımlarına doğru eğildiğimde sıcak su sırtıma çarpıyordu. İki bedenimizin arasına uzanarak şaftımı yumrukladım. Başını klitorisini kızdırmak için kullanarak, elimi sikimin ağır uzunluğu boyunca aşağı yukarı pompaladım, sıkı kavrayışımın tatlı amının tokası olduğunu hayal ettim.

Şiddetli bir hamleyle içine girme ihtiyacı içimi pençeledi ama onu acımasızca bastırdım.

Başı bir o yana bir bu yana dönerken tırnaklarının omuzlarıma battığını hissedebiliyordum.

Açık ağzımı boğazının ince sütunu boyunca gezdirdim, nabzını tatmak istiyordum.

Sikimin ucu klitorisinin üzerinde tekrar tekrar gezinirken güzel ağzı inledi. Kızdırmak için yeterli basınç uyguluyordum ama onu boşaltmak için yeterli değildi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek, taşaklarımın gerildiğini hissedene kadar elimi daha sert pompaladım. Başımı geriye attım, tohumumu onun ıslak karnına bıraktığım anda damarlarımda dolaşan zevk dalgasının tadını çıkardım. Yakında bunu onun vücudunun derinliklerinde yapacağımı biliyordum.

Bacaklarını açarak yavaşça yere değmesine izin verdim, ama sadece bir anlığına. Onu hemen kollarıma aldım ve duştan çıkardım. Islak bedenlerimizi umursamadan yatak odasına girdim ve onu yatağımın ortasına yerleştirdim.

Hafif formunun üzerinde dururken, sevimli yüzündeki her duyguyu okuyabiliyordum.

"Ne istediğini biliyorum ama bunu benden istemen gerekecek."

Samara yüzünü yastıklara gömdü. "Yapamam," diye boğuk bir yanıt verdi.

"O zaman ben de giyineyim," diye takıldım.

Bana ters ters bakarken alt dudağı dışarı fırladı.

Başımı salladım. "Bana sorman gerekecek." İnatla başını başka yöne çevirdi.

"Bir dakika daha beklersen, istemek yerine yalvartırım seni," diye uyardım onu.

Gözlerinin altın yeşili derinliklerinde gururun arzuyla savaşını izledim.

Diz çöktü, bacaklarını hafifçe açtı, böylece amını saklayan yumuşak buklelere bakabildim, "Seni istiyorum-" diye fısıldadı. Durdu. Kendisiyle, bedeniyle savaştığını biliyordum. "-beni boşalt," diye bitirdi aceleyle.

İkimiz de gerçekten istediği şeyin bu olmadığını biliyorduk.

"Sadece kışın havada olacak şekilde yüzünü yere koyarsan," diye emrettim.

Ona söyleneni yapması beni şaşırttı.

Yatağın üzerinde arkasında diz çökerek elimi kaldırdım ve bir an için omurgasında bir ürperti oluşmasını bekledim. Sonra elim yankılanan bir şaplakla sağ yanağına indi. Samara irkildi ve öne doğru eğildi ama hemen kendini topladı. Sol yanağına geçmeden önce aynı yanağa tekrar tekrar vurdu.

Kıçı pembeleşene kadar tenim defalarca onunkiyle birleşti.

Acı hissinin vücuduna ve dokunuşuma dair farkındalığını artırmasına izin vermek için duraklayarak, sevimli kalp dövmesinin ana hatlarını izledim. Şakacı şaplaklarım tenine aynı pembe kızarıklığı vermemişti ama yakındı.

Eğilerek ellerimi iç kalçalarına koydum ve bacaklarını daha geniş açmaya zorladım. Pozisyonunu aldıktan sonra, açıkta kalan amını yalamaya ve yağlamaya başladım. Ellerim sıcak teninin üzerinde geziniyor, zevk veren acıyı devam ettirmek için sıkıyor ve masaj yapıyordu. Samara ciyakladı ve inledi. Tam yaklaştığını anladığım anda, başparmağımı minik büzülmüş girişine yerleştirdim ve ittim. Başı bir iniltiyle geriye doğru uçarken vücudu kamburlaştı. Başparmağımı derinlere iterek dişlerimin kenarını klitorisine doğru usulca sıyırdım.

Samara ileri atılmadan önce serbest bırakıldığını haykırdı.

Yanına uzanarak sırtını uzun, yatıştırıcı okşamalarla okşadım, arada bir poposuna şakacı bir şaplak attım.

Eğilerek kulağına fısıldadım, "İtiraf et, Malyshka. *Tek* istediğin bu değildi."

CHAPTER 23

S amara

Kaçmanın bir yolunu bulmuş olabilirim.

Dün geceden sonra... Başka seçeneğim yoktu.

Beni daha fazla içine çekmeden Gregor Ivanov'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

Onun sikini isteyerek emdiğime inanamıyordum.

Dizlerimin üzerine çökmüş, ayaklarına kapanıp yalvarıyordum.

Adam gerçekten Drakula'nın vücut bulmuş haliydi. Beni manipüle edip hipnotize ederek karakterime en aykırı şeyleri yaptırabilen şeytani ve baştan çıkarıcı bir efendi.

Dizlerimin

üstünde.

Sikini emiyor.

Hatırladıkça yanaklarım yanıyor.

Bana ne oldu bilmiyorum. Orada öylece duruyordu, tüm o kasları ve dövmeleriyle çok seksi görünüyordu. Ellerini belime koymuş, o güçlü haliyle beni öpüyordu. Bir de bana bakış şekli vardı. O sert çelik bakışları ruhumu delip geçiyor, sanki bu dünyada tek istediği beni yutmakmış gibi hissettiriyordu.

Kıyafetlerimi bile almadım. Onun odasından çırlıçıplak kendi odama koştum.

Onun bilmiş kahkahası dün gece rüyalarımın girdi.

İrade savaşımızda Gregor kazanıyordu ve daha da kötüsü... bunu biliyordu.

Gerçekten çok geç olmadan buradan çıkmam gerekiyordu.

Rose bana evi gezdirmeden önce günün büyük bir bölümünde toplantılar nedeniyle evde olmayacağını söyledi. Fark ettiğim iki şey vardı. Birincisi, evde ve arazide devriye gezen hiçbir fiziksel koruma yoktu. İkincisi, bağlantı garajında bulunan birden fazla arabanın anahtarlarını kapının yanındaki kilitli olmayan bir dolapta bırakmıştı.

Gerçek niyetimi belli etmemeye özen göstererek Rose'a tek personelin kendisi olup olmadığını sordum.

"Genelde güvenlik görevlileri ve asistanlar ortalıkta dolaşır ama bu planlı bir gezi değildi. Bay Ivanov bir şekilde habersiz geldi, bu yüzden Jim şimdi diğer görevlerden gelen korumaları geri getirmek için uğraşıyor. Dün eşyalarınıza yardım eden o iki kişi ne yazık ki burada kalamadılar," diye bir odadan diğerine koşuşturmaya devam etti.

Neden sorduğumu anlayamayınca, yardımsever bir şekilde tüm güvenlik kameralarının yerlerini göstererek tamamen güvende olduğuma dair beni temin etti. İnsansız güvenlik kameraları.

Çantamda hâlâ biraz para ve Gwen kimliklerim vardı. Gregor'un arabalarından birini ödünç alırsam, o daha gittiğimi anlamadan Kanada sınırına giden yolu yarılarmış olabilirdim. Şansım yaver giderse Yelena orada beni bekliyordu. Gece boyunca telefonumu kontrol ettim ama ondan hâlâ haber alamamıştım.

Odama döndüğümde yatağın üzerinde kalın pembe bir kurdeleye sarılmış büyük bir kutu vardı.

Hızla bağlantı kapısına baktım ve hâlâ kapalı olduğundan emin oldum.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim, kulağımı yüzeye dayadım ve dinledim. Her şey sessizdi.

Dudağımı ısırarak yatağa geri döndüm.

Kutunun üstünde bir not vardı. Gregor'un eğik el yazısını hemen tanıdım.

Bu akşam saat 7'de benimle yemek yeme şerefine nail ol.

G -

Ağır kart stoğunu ters çevirdim ama arkasında hiçbir Şey yoktu. Bana yemek sipariŐi vermiyordu ama yine de...

Dün geceki gibi odama bir tepsi gönderilmesini istemek için yarım aklım vardı.

Gregor'la yaşadığım utanç verici deneyimden sonra, bir kez daha aç kalmaya kararlıydım.

Neyse ki, aramızdaki konuşmadan bir saat sonra kapım gizlice çalındı.

Kapıyı açtığımda, yan taraftaki küçük masanın üzerinde bir yemek tepsi duruyordu. Kafamı dışarı uzatıp iki tarafa da baktım ama koridor ıssızdı. Pilav ve brokoli ile limonlu tavuktan oluşan basit bir yemektir ama tadı bana cennet gibi gelmişti. Karton bir kaptan değil de bir tabaktan yemeye alışmaya başlamıştım.

Pembe kurdeleyi çekerek fiyongu gevşettim ve kapağı kaydırarak açtım. Krem rengi kâğıt mendili kenara ittim ve nefes nefese kaldım. Tıpkı geçen seferki gibi, ellili yıllardan esinlenilmiş bir başka vintage elbiseydi. Bu da omuzları açık, A kesim, güzel, sıcak altın rengindeydi. Kutunun içinde elbisenin altına yerleştirilmiş uyumlu ayakkabılar ve iç çamaşırları vardı.

Şey... bir kızın yemek yemesi gerekiyordu.

CHAPTER 24

S *amara*

Elbiseyi belime kadar çekerken ayaklarımı topuklu ayakkabıların içine sokuyordum ki yan kapı çalındı. Yanıtımı beklemeden kapı açıldı.

Elbiseyi göğüslerimin üzerinde tutarak etrafımda döndüm.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onu gördüğüm anda, küstahça güzel hapisane hücreme dalmasına duyduğum öfkeyi unuttum.

Geniş omuzlarını öne çıkaran, ustalıkla dikilmiş bir smokin giymişti. Simsiyah saçları hafif nemliydi, bu da uçlarının normalden daha fazla kıvrılmasına neden oluyordu. Koyu gri gözleri yatak odasının yumuşak ışığında adeta gümüş gibi parlıyordu. Muhteşem derecede tehlikeli bir Bond kötü adamına benziyordu.

Tek kelime etmeden parmağıyla arkamı dönmemi işaret etti.

Aklını kaybetmiş bir bebek gibi itaat ettim.

Sıcak parmakları sırtımı okşadığında nefesimi içime çektim. Elbisenin fermuarını yavaşça kapatırken vücudumu bir titreme sardı. Eğilip çıplak omzuma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldadı: "Ty vyglyadish' prekrasno."

Bana güzel dediğinde yanaklarım kızardı.

Geri dönmeye çalıştım ama sıcak elleri beni durdurdu. Soğuk ve ağır bir şey köprücük kemiğime dokunduktan sonra yukarı doğru kayarak boğazımı sıktı. Parmak uçlarım metal ve taş üzerinde gezindi.

Arkamı dönerek saçlarımı ittim ve kopçaya uzandım. Kolyeyi görmek bile istemiyordum. Ne anlama geldiğini biliyordum ve bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Gregor bileklerimi yakaladı ve aşağı doğru kaydırды, belime bastırırken onları büyük bir elinin içine hapsetti.

Parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğdi. "Ciddiyim ve bunu daha önce söylemediğim için piçin tekiyim. Sen hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Samara."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama gerçekler hayalimi yıktı.

Bakışlarımı daralttım.

Gregor kıkırdadı. "O gözlerin seni her seferinde ele veriyor, Malyshka. Söylediklerime güvenmediğini görebiliyorum. Bunu sana kanıtlamam gerekecek."

"Bunun için yeterince uzun kalmayacağım. Senden mücevher istemiyorum. Senden *hiçbir şey* istemiyorum."

Kollarımı salladım ama o beni sıkıca tuttu. Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Vücudunun sıcaklığını hissetmek, sert kasların fırçalanması, kolonyasının tanıdık kokusu... Gerçekte kim olduğuna değil de adama odaklanmak çok kolaydı - bir Ivanov, özgürlüğüm için bir tehdit.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Dikkatli ol, Malyshka. Ben sabırlı ya da bağışlayıcı bir adam değilim. Kaderine alışman için sana zaman tanımak adına özgürlükler veriyorum ama beni fazla zorlarsan aptallık etmiş olursun."

Yutkundum. Kolyenin ağır baskısı boğazımı sıkan bir tasma gibi hissettirdi.

Elinin tersini yanağımda gezdirdi. Karşılık olarak titredim. Korkudan mı yoksa dokunuşuna tepki olarak mı, bilemiyordum. Her iki tepki de her zaman iç içe geçmiş, çarpık, ürkütücü bir dansa kilitlenmiş gibi görünüyordu.

"Şimdi iyi bir kız ol ve hediyen için bana düzgünce teşekkür et." *Düzgün* derken ne demek istedi?

Kalçalarımı birbirine kenetledim, beni yatağa atıp üzerime çıkma ihtimaline karşı vücudumun verdiği tepkiden nefret ediyordum. Onun ağır dövme ve kaslı kollarını hayal etmenin beni ne kadar tahrik ettiğinden nefret ediyordum.

Bacaklarımı zorla açarken beni tutuyordu. Akla gelebilecek her açıdan yanlıştı.

Bu adam benim düşmanımdı.

Hayatımı mahvetmeye kararlı bir vahşiydi. Peki neden onun dokunuşunu arzuluyordum?

Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordum. Gözlerim yine birkaç adım ötede duran yatağa kaydı. Ağzının köşesi kalktı. Lanet olsun ona. Düşüncelerimin yönünü sanki yüksek sesle söylemişim gibi biliyordu.

Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. Sert bakışları ağzıma odaklandı.

Beni öpecek miydi? Karın kaslarımı sıkarak kendimi destekledim. Zihnim onu isteyip istemediğimi bile ayırt edemeyecek kadar karmakarışık - öperse bunun nereye varacağını biliyordum.

Felç olmuş bir halde, hızlı kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken onun kucağında sıkışıp kaldım.

Bakışlarımı aşağıya doğru çevirerek, "Hediyem için teşekkür ederim Gregor," dedim.

"Rica ederim, Samara. Gidelim mi?" Kolunu uzatmadan önce bana göz kırptı.

Bir anlık tereddütten sonra titreyen elimi kolundan geçirerek dirseğinin hemen altından kavradım.

Kendimi yanımdaki tehlikeli adam yerine nefes almaya ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya konsantre olmaya zorladım. Koridorda yürürken, yaldızlı çerçeveli bir aynada kendimize baktım. Platin içine yerleştirilmiş büyük zümrüt kesim pırlantalar boynumu çevreliyordu. Mücevher, annemin bana öğrettiği birkaç şeyden biriydi. Şu anda üzerimde bir milyon doların üzerinde elmas taşıdığımı dair en ufak bir şüphe yoktu.

Ne yazık ki bunun bir hediye olmadığını biliyordum. Aslında bir kolye bile değildi... Bir tasmaydı.

Girişe vardığımızda, ön kapıyı açmasını bekliyordum.

Onun yerine, beni yemek odasına götürmek için sağa döndü.

Şaşkın bakışlarım karşısında omuz silkti ve cevap verdi, "Daha güvenli. Ayrıca, bu şekilde seni tamamen kendime alıyorum."

Daha güvenli mi?

Hâlâ her an kaçabileceğimden endişeleniyordu.

Olmalı... çünkü ben olurdum.

Beni büyük, cilalı maun masanın etrafından dolaştırıp yerime oturturken, boş şarap bardağımın yanında duran küçük bir zarfı fark ettim. Sandalyemi çekip zarfı dizlerimin arkasına sıkıştırdığında zar zor fark ettim. Yerime oturur oturmaz kartı kaptım. Ön yüzündeki Yelena'nın el yazısını tanıdım. Kartı yırtarak içindekileri okudum, sonra tekrar okudum.

SAMARA,

*Koşmayı bırakma zamanı.
Kanada'ya gitmek beklemek
zorunda. Şu an Damien ile
birlikteyim.
Çok yakında görüşürüz.
Gregor'a iyi olduğunu umduğumu söyle.
- Yelena*

Notu kapattıktan sonra beni dikkatle izleyen Gregor'a baktım. Dirseğindeki kırmızı şarap şişesini kaldırdı ve bana bir bardak doldurdu.

"Bir mesaja güvenmeyeceğinizi ama el yazısıyla yazılmış bir nota güveneceğinizi düşündüm."

O haklıydı. Bir mesaja güvenmezdim.

Notu ikiye katlayıp kuruyan ağzımı ıslatmak için şaraptan bir yudum aldım. "Çoktan okuduğunu varsayıyorum."

Bu durumdan utanmış gibi bile görünmüyordu. Bardağını eline alıp bir yudum almadan önce başını salladı.

Birbirimizi yakından izledik. İki rakip karşı karşıya geldi.

Yine de notun tamamen saçmalık olduğunu fark edip etmediğini anlayamadım. Yelena, Nadia ve benim bir şifremiz vardı. İlkokuldan beri sınıfta verdiğimiz notları korumak için kullanırdık. Eğer ilk satır sessiz harfle başlıyorsa, bu tam tersi anlamına geliyordu. Aslında bana söylediği şey, kaçış planımızın hâlâ yürürlükte olduğuydu. Montreal'e gidiyordu, hem de yakında.

Sevinmeliydim. Yelena

güvendeydi.

Bir kaçış planım vardı.

Ve henüz....

Kirpiklerimin altından Gregor'a baktım. Adam beni hem çileden çıkarıyor hem de korkutuyordu ama orada başka bir şey daha vardı. O kadar büyük, güçlü ve yakışıklıydı ki. Beni kollarına aldığı anda tüm dünya yok oldu. Onun karanlık enerjisine kapılmamak, iradesine boyun eğmemek çok zordu. Üç yıl önce kaçmadan önce korktuğum her şey buydu. Onun yanındayken tüm kimlik ve benlik duygularımı kaybetme hissi. Şimdi bu gerçekleştiğine göre, onun baştan çıkarıcı ağına umursamayacak kadar kapılmıştım.

Onun ilgisini, dokunuşunu arzulamaya başlamıştım. Uyuşturucu gibiydi. O karanlık bakışlarını bana çevirdiğinde ve beni kollarına çektiğinde nefes almayı unuttum. İkimizin arasındaki elektrik yükünü inkâr etmek mümkün değildi. Hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi bu, ona olan bu zorlayıcı bağ. Sanki tüm husumet ve öfkeye rağmen, kaderinde beni sahiplenmek varmış gibi. Her şeye rağmen, kaderimde onun gelini olmak vardı.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. *Kes şunu.* Düşünmemi ve inanmamı istediği şey buydu. *Onun cazibesine kapılma.* O hâlâ rüyalarımın giren ve son üç yıldır her gölgede pusuya yatan canavardı.

Sen onun için sadece bir araçsın. Bir kredinin teminatı.

Bir aile adı.

Daha fazlası değil.

Rose içeri girdi ve sessizce çıkmadan önce önümüze iki tabak koydu. Yemek çok lezzetli görünüyordu: Oscar Filet Mignon. Filetonun üzerindeki yengeç eti tereyağlı béarnaise sosla kaplanmıştı ve bir kısmı da buharda pişirilmiş kuşkonmazın üzerine dökülmüştü. Çatalımı ve bıçağımı elime alarak filetodan küçük bir parça kestim. Dudaklarımın arasına yerleştirdim ama sonra onu y ı k a m a k için şarap kadehime uzanmak zorunda kaldım. Tadı ağzımda talaş gibi kaldı.

Aşırı sinirler insana bunu yapar.

Gregor sessizliği bozarak, "Elinizde büyük bir karar var," dedi.

Ben başladım.

Adam aklımı mı okumuştun?

Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Daha ben kendi aklımdan geçeni bilmeden onun benim ne düşündüğümü biliyor gibi görünmesi beni çileden çıkarıyordu. Defalarca inkâr etmeye çalışmama rağmen vücudumun ne istediğini kesinlikle bildiğini kanıtlamıştı.

Ellerim öylesine titriyordu ki onları kucağıma gömmek zorunda kaldım. Bakışlarına karşılık vermeyi reddederek dudaklarımı yaladım ve önümdeki tabağa odaklandım. "Ne demek istiyorsun?"

Vücudumun titremesini engellemek için kollarımı yan tarafıma bastırdım. "Georgetown sağlam bir seçim olurdu ve ülkedeki ilk elli okul arasında yer alıyor, ancak araştırmalarım ve senin eşsiz tarzına dayanarak dürüst olmak zorundayım,

Bence George Washington'ın programı size daha uygun olur."

Gözlerimi kıptım. Zihnim ne dediğini tam olarak algılayamıyordu. "Ben... ben... anlamıyorum."

Gregor cevap vermeden önce biftek lokmasını çiğnemeyi bitirdi. "Sanat programları. Washington'a döndüğümüzde, bahar dönemi için kayıt yaptırmak isteyeceğinizi varsayıyorum."

Bir akşam yemeği ekmeğine uzandı. Kocaman elleriyle narin ekmeği ortadan ikiye ayırmasını izledim. Yemek odası rahatlatıcı, sıcak ve mayalı bir kokuyla dolarken küçük bir buhar pufu yükseldi.

Bıçağımı aldım, yumruğumu sapına kapattım.

Gregor bir parça ekmeği ağzına götürürken durakladı. Bakışları elimden yüzüme kaydı.

"Seninle evlenmeyi kabul edersem sanat diploması almama izin vereceğini düşünecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

Gregor kendi bıçağını aldı. Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Sanırım aradığın kelime "eğer" değil "ne zaman". Ve haklısın, sanat eğitimi almanı istemiyorum."

Sırıttım. Biliyordum.

O da sıritti. "Bir gün kendi galerini işletmeye daha hazır olman için *hem* sanat hem de işletme diploması almanı beklerdim."

Ağzım açık kaldı.

Kendimi toparlayarak meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Yalan söylüyorsun."

Gregor yaklaştı. "Dene beni, Malyshka. Ben yalan söylemem. Bu korkaklar ve güçsüzler içindir, ki ben ikisi de değilim. Seninle bir anlaşmaya varmaya ne dersin? *Kabul ediyorum* demeden önce, D.C. bölgesinde seçeceğin üniversiteyi desteklemekle kalmayacağım, dört yıllık eğitim ücretini de peşin ödeyeceğim."

Bıçağı bıraktım. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Bakışları göğüslerimden dudaklarıma, oradan da gözlerime kaydı. "Çünkü bu *karımın* istediği bir şey ve ben de ona istediği *her şeyi* vermeyi planlıyorum."

Yutkundum. İkili anlamı açıktı. Masanın altında kalçalarımı sıktım.

Tanrım, bu adamın bir bakışı bile beni ıslatabilir.

Başımı salladım. "Hayır. Bu çok pahalıya patlar. Kabul etmem mümkün değil, özellikle de babama borç para verdikten sonra."

Bakışları sertleşti ve çenesini sıktı. Görünüşe göre babamla araları pek iyi değildi. Şaşırmamıştım, babam insanları sık sık terslerdi, muhtemelen paranın tamamını henüz geri ödemediği içindi. Para zaten Gregor'un elinde olduğuna göre, belki de offshore hesabımdaki para geri kalanını karşılayabilirdi?

Yelena'nın yarış pistindeki numarası korkutucu derecede etkiliydi, ancak bunu kötüye kullanmamaya ve yakalanma şansımızı azaltmak için bahislerimizi canlı yarış pistleri ile çevrimiçi bahisler arasında yaymaya dikkat ettik. Öyle bile olsa, yaklaşık elli bin dolar biriktirmiştım.

Sessizlik uzadı.

"Babama verdiğin borçtan bahsetmişken, ne kadardı?" Kendimi bir ısırık daha almaya zorlarken gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

Gregor elindeki kapları bıraktı ve keten bir peçeteyle ağzının kenarını sildi. Masadan kalkarak kristal sürahilerle dolu gümüş bir tepsinin bulunduğu uzun büfeye doğru ilerledi. Bir duble eski moda kadeh alarak kendine iki parmak votka doldurdu ve bana döndü.

"Birlikte ilk akşam yemeğimizi gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun?"

"Ne de olsa teminat olarak gösterildim. Bence bunu sormak makul bir şey."

Gregor'un hâlâ o teminatı ele geçireceğini düşündüğünü kabul etmeyi reddettim. Her seferinde bir savaş.

Gregor koltuğuna geri döndü. Votkadan bir yudum aldı, sonra cevap verdi. "On beş milyon."

Düşürdüğümde çatalım altın çerçeveli porselen tabağa korkunç bir şangırtı çıkardı.

"On beş milyon mu?" İnanamayarak tekrarladım. *On beş milyon.*

Gregor sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. "Ve... peki şimdiye kadar ne kadar geri ödeme yaptı?"

Midem bulandı. İnkâr e t m e k istesem de cevabı zaten bildiğimden korkuyordum.

Gregor nefes aldı, bu konuda konuşmak istemediği belliydi. "Samara...."

"Ne kadar?"

"Hiçbiri."

"Hiçbiri mi?"

Başını iki yana salladı.

Yutkundum, tüm zehirli ifşaatları boğazımdan aşağı atmaya çalıştım.

"Tehlikede olduğumu söyleyip duruyorsun. Babam mı neden?"

Yavaşça başını salladı, sert bakışları hiçbir şeyi kaçırmadan beni izliyordu. "Bana ne tür bir tehlike olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Bilmeye hakkım var!"

"Bunu benim hallettiğimi bilmeye hakkınız var, başka bir şey değil."

"Belki de gerçek bir tehlike yoktur? Belki de yalan söylüyorsun ve tehlike sadece sensin?"

Dudakları köşeden kalktı. "Senin için de tehlikeli olmadığımı hiç söylemedim." Oda dönmeye başladı.

Önümdeki tabağa odaklanmaya çalıştım.

Krom Oksit - kuşkonmazın rengi. Nikel Sarısı -

béarnaise sosunun rengi. Quinacridone Magenta -

şarabın rengi.

Gregor o değişken gözleriyle beni dikkatle izlerken başını salladı.

Şarap kadehime uzandım ve onu boşalttım.

Gregor şişeyi aldı ve bana ikinci bir bardak doldurdu, ama sadece yarısına kadar.

Yüce Tanrım.

Ben kaçtıktan sonra babamın onurlu bir davranışta bulunup parayı iade ettiğini sanmıştım. Bu adamın son üç yıldır intikam hırsıyla beni takip etmesine şaşmamalı. Bu saf ve basit bir intikamdı. Babam onu aldatmıştı ve bunu bana öyle ya da böyle ödetecekti.

Yelena'nın yarış pisti dolandırıcılığıyla bile ona geri ödeme yapmayı ve özgürlüğümü ondan satın almayı asla umut edemezdim.

Boğazımdaki elmas kolyeyi pençeleyerek, sandalyemden tökezleyerek kalkarken ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalıştım.

Gregor ayağa kalktı ve kolunu bana doğru kaldırdı. "Samara...."

Ondan uzaklaşırken başımı şiddetle salladım. "Benden nefret etmene şaşmamalı! Babam seni mahvetti."

Kaşları çatıldı. "Senden nefret ettiğimi hiç söylemedim Samara ve konuşmana dikkat et."

"Dilimi sikeyim! Benden nefret ediyorsun! Tabii ki ediyorsun! Etmelisin!"

Gregor'la arama mesafe koyarak uzun yemek masasının etrafında döndüm.

Takip etti.

"Bu babanla, ailelerimizle ya da lanet olası parayla ilgili değil. Para umurumda bile değil. Bu bizimle ilgili," diye bağırdı adımlarını hızlandırırken.

Panikleyerek sandalyelerden birini çektim ve ona doğru ittim. "Biz diye bir şey yok! Aramızda hiçbir şey yok. Biz sadece kan parasıyla bağlıyız."

Gregor uzandı ve sandalyeyi yan çevirerek parke zemin üzerinde kaymaya gönderdi.

Çığlık attım ve kaçmak için döndüm.

Eli üst koluma dolandı. Duvara çarpına kadar geriye doğru itildim. Gregor hemen peşimden geldi ve kollarını başımın iki yanına yerleştirerek beni hapsedti.

"Bunu söylediğini bir daha asla duymak istemiyorum. Beni anlıyor musun, Malyshka?"

Ağır ağır nefes alıyordum. Her nefes alışımında göğüslerim onun göğsüne değiyordu. Straplez sütyenimin ipek kumaşına karşı meme uçlarımın gerildiğini hissedebiliyordum.

Yine de ona meydan okumaya cüret ettim. Neden olmasın? Lanetlilerin kaybedecek bir şeyi yoktur.

"Neyi söyleyeyim? Gerçeği mi?" Acımasızca tükürdüm. "Sen sadece beni kovalayan bir canavarsın. Başka bir şey değilsin."

Aşağı uzanarak elbisemin eteğini kaldırdı. Eli kalçamda ateşli bir damgaya dönüştü.

"Hayır! Dur!"

İtirazımı görmezden geldi. Dizini kalçalarımın arasına sıkıştırarak bacaklarımı zorla açtı. Parmakları iç çamaşırlarımın ince kumaşı arasından beni okşayarak göbeğimi aradı. Kulağımın hemen altından boynumu okşamak için eğildi.

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Kalçalarını kaydırды, böylece sikiinin iç uyluğuma yaptığı sert baskıyı hissedebildim. "Kendine ve bana yalan söylüyorsun. Bu sana *bir şey* hissettirmiyor mu?"

Başımı bir o yana bir bu yana döndürdüm. "Nefret ve intikamla beslenen *şehvet*. Her öpücük zorla alınır."

Kolunu kaldırdı ve yumruğunu duvara vurarak beni çığlık attırdı. Sonra ellerini çenemin üzerinde birleştirerek yüzümü kavradı. Bakışları ağzıma gitmeden önce benimkileri delip geçti. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine hayvani bir hırıltıyla arkasını döndü.

Kıpırdamaya korkarak duvara yapışıp kaldım.

Gregor bana döndü, gözleri çelik gibi karanlık ve soğuktu. "Öyle olsun Samara. Sana nasıl bir canavar olabileceğimi göstereceğim."

Beni omzuna atıp karanlık merdivenlerden yatak odasına taşırken dehşet dolu bir çığlık bedenimi yırttı.

CHAPTER 25

G*regor*

Beyefendiyi OYNAMAKTAN BIKTIM.

Doğama karşı gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Ne de olsa babamın oğluydum.

Onun kıvranan bedenini omzumda taşıyarak yatak odasının kapısını şiddetle tekmeleyerek açtım.

"Bırakın beni!" Samara çığlık attı.

Yatağa doğru fırladım ve onu yatağa yatırdım. Dizlerinin üzerine çökmeden önce vücudu iki kez zıpladı.

Karmakarışık buklelerini yüzünden uzaklaştırdı, yanakları öfke ve korkuyla kızarıırken, "Bu ne cüret?" diye öfkелendi.

Akşam yemeği ceketimi çıkarırken kıkırdadım. "Bebeğim, çok daha fazlasına cesaret etmek üzereyim."

Yüksek topuklu ayakkabılarından birini ayağından çıkararak bana fırlattı. Kolayca eğildim, platin ve siyah elmas kol düğmesini sol manşetinden çıkarıp masanın üstüne fırlattım.

"Cehenneme kadar yolun var!" Diğer ayakkabısını bana fırlattı ama kısa düştü ve yatağın kenarından yuvarlandı.

İkinci kelepçeyi çevirerek ayakkabılarımı çıkardım. "Sadece seni yanımda götürebilirim."

Geriye doğru kayarak devasa yatağımdan indi ve zümrüt bakışlarını sabitleyerek yatak ile kapı arasındaki mesafeyi inceledi.

Kravatımın düğümünü gevşeterek yakamdan çektim. "Asla başaramayacaksın," diye homurdandım.

Harekete geçmeden saniyeler önce vücudunun gerilmesini izledim. Kendini bağlantı kapısına doğru fırlattı. Hamle yaparak onu ince orta kısmından yakaladım. Tırnakları gömleğimin ince keten kumaşından ön kolumu tırmaladı.

"Dur!" diye bağırdı.

Onu tekrar ayağa kaldırarak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve acımasızca çekerek başını geriye attım.

"Asla," diye vahşice yemin ettim onun isteksiz ağzına sahip olmadan önce.

Keskin dişleri alt dudağıma battığı anda başım yana doğru döndü. Dilimin ucunu yaranın üzerinde gezdirdim; kanın tınısı beni sadece teşvik etti.

Büyük elimi çenesinin altına yerleştirerek, küçük bir inilti çıkarana kadar sıktım. "Beni bir daha ısırırsan seni kemerimle kanayana kadar kırbaçlarım."

"Lütfen Gregor. Bırak gideyim," diye yalvardı.

Cevap olarak onu saçlarından tutup yatağa doğru sürükledim, ancak onu yatakla duvar arasına hapsedtiğimde elimi bıraktım.

"Snimay odezhdu," diye emrettim.

Kıyafetlerini çıkarmasını emrettiğimde zaten korkudan irileşmiş olan gözleri yaşardı. Vücudu titredi ama itaat etmek için hareket etmedi.

"A teper', prezhde chem ya sdernu s tebya odezhdu." Sesim her şeyden çok hırçın bir havlamaydı.

Onları vücudundan koparmakla tehdit ettiğimde, sonunda itaat etti.

Kolları geriye uzanıyordu ama fermuarı çekemeyecek kadar titrediğini görebiliyordum. Omuzlarından tutarak onu döndürdüm ve fermuarı indirdim. Bu gecenin nasıl başladığını hatırlayınca, gerçekten başka türlü biteceğini düşünmüş müydüm?

Ona fırsat vermeden, giysiyi ayaklarının dibinde birikene kadar aşağı çektim. Korse tarzı askısız sütyene uzandım, küçük metal kancaları kopardım ve vücudundan yırttım, sonra parmak uçlarımla sırtının ortasını okşadım.

Sırtını dikleştirirken omuzları yükseldi. Samara kollarını göğüslerine siper ederek döndü ve gözleri kısıldı. "Bekâretimi zorla almayacağına söz vermişin."

"Güven bana, Malyshka, güç kullanmak zorunda kalmayacağım."

Bana vurmak için kolunu uzattı. O temas edemedi parmaklarımı minik bileğine dolayarak, vücudu benimkine çarpana kadar çekti. Eğilerek kulağının hemen altındaki sıcak teninin narenciye ve yasemin parfümü kokusunu içime çekti. "Benimle istediğin kadar savaş Samara. Bu gerçekleşiyor."

Onu yatağa sürükleyerek, kollarını başının üzerine kaldırıp ipek kravatımı bileklerine düğümledikten sonra yatak başlığının ortasındaki direğe sabitlerken kıvranan formuna bindim.

Yataktan kalkarak gömleğimin düğmelerini yavaşça açtım ve şimdi sergilenen güzel vücudunu inceledim. Kalçalarının kabarıklığı, göğüslerinin yumuşak kıvrımı, teninin kremi fildişi rengi, boğazının etrafında parlayan elmaslarım... her şey mükemmeldi.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandı, bakışları tişörtümün açıklığına ve ortaya çıkan dövmelere takılı kalsa bile.

"Hayır. Bilmiyorsun. Ve bunu ikimiz de biliyoruz." Gömleği omuzlarımdan sıyırdım ve yakındaki bir sandalyenin üzerine attım.

Bakışlarımı onun üzerinde sabit tutarak kemerimi açmak için uzandım. Uzun siyah deri kayışı kemer halkalarından geçirirken, kalçaları birbirine kenetlendi. Kemerini ikiye katlayarak, düz uçları birbirine çarpana kadar çekti ve sessizliği sert bir şangırtıyla kiraladı.

Samara inerken kalçaları yataktan fırladı.

Böylesine inanılmaz derecede şehvetli bir kadını hak etmek için tüm sefil hayatım boyunca yaptığım hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - iyi değildi, ama umurumda değildi. Benden başka hiçbir erkeğin ona dokunmamış olması, zaten zonklamakta olan sikime ilkel bir beyaz-sıcak ihtiyaç atışı gönderdi.

O benim malımdı... El değmemiş ve saf.

Boktan hayatımdaki tek masum şey.

O benimdi ve hiç kimse, ne babası, ne Novikofflar, *ne de başkası*. onu benden alıyordu.

Deri kemeri yumruğumun etrafına sararak son uzunluğunu sarkıttım. Formunun üzerinden uzanarak, yumuşak deriyi dikleşmiş bir meme ucunun üzerinde gezdirdim. Keskin bir nefes aldı. Kemerin ucuyla düz karnını okşadım. Tatlı amına yaklaştığımda kalçaları yana doğru bükülerek beni reddetti. Kolumu kaldırarak kemeri yumruğumun etrafından biraz daha çözdüm ve kışına vurdum.

Samara haykırdı.

Solgun teninde büyük, koyu pembe bir iz belirdiğinde, "Bacaklarını aç" diye emrettim.

İnledi. "Lütfen Gregor. Yapma bunu." "Aç.

Bacaklarını. Bacaklarını."

Dizleri açıldı, ama sadece hafifçe.

"Daha geniş. Onca yıl önce ne için para ödediğimi görmek istiyorum." "Canın cehenneme," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"İyi seçilmiş bir cümle, bebeğim."

Elimi dizine dayayarak, kemerimin ucunu uyluğunun iç kısmına vurmadan önce bacaklarını iyice açmaya zorladım. Çığlık attı ve bileklerinin etrafındaki bağlara karşı gerildi. Kısıtlayıcı elime karşı koyarak kalçalarını bükmeye ve bacaklarını kapatmaya çalıştı ama nafile. Deriyi diğer uyluğuna doğru savurdum.

"Bunu tek uyarınız olarak kabul edin. İzin almadan bir daha bacaklarınızı kapatırsanız, cezanız çok daha ağır olacaktır."

Gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzüldü. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Sözleri içime saplanmış bir bıçak gibiydi ama hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Onu kendime mal etme zamanı çoktan gelmişti. Bu bencilce ve acımasızcaydı ama kendi ihtiyaçlarımın ötesinde nedenlerim vardı. Onu güvende tutabilmemin tek yolu buydu. Evlenmemiş bir bakire olarak kaldığı her an tehlikedeydi.

"İstediğim senin affetmen değil."

Şimdi açık olan dizlerinin arasından yatağa süründüm. Kalçalarımı göbeğine doğru bastırarak, ağırlığımın geri kalanını başının yanındaki sağ ön kolumun üzerinde dengeledim.

Pencereden süzülen ay ışığı yatağın üzerinden geçerek onun güzel zümrüt gözlerini aydınlattı. Bir gün belki o gözler bana aşkla bakacaktı ama bu gece değil. Şimdilik şehvetle yetineceğim.

Sol kolumu kaldırarak, iki orta parmağımın ucunu boynunu çevreleyen soğuk elmasların üzerinde gezdirdim ve boğazının dibinde durdum. Tenini nazıkçe okşadım ve hızlı nabzının çırpınışlarını hissettim. Eğilerek dudaklarımı çenesinde gezdirdim, keskin nefesini ve vücudunun nasıl gerildiğini zevkle izledim. Bana verdiği tepkiyle savaşıyordu.

Dilimi kulak memesine değdirerek, "Bana teslim ol, malyshka," diye fısıldadım.

Gözyaşları kirpiklerini ıslattı ve onları koyu isli bir siyaha dönüştürdü. Tek bir damla gözyaşı kaçtı ve elmacık kemiğinin yüksek tepesinden aşağı kaydı. Dudaklarımı tuzlu iz boyunca bastırdım, bunun onu ağlatacağım ilk ya da son sefer olmadığını biliyordum.

Dudakları titredi. "Yapamam."

Göğsünün yumuşak ağırlığını avucumun içine alarak ağzımı açtım ve çakıllı meme ucunun üzerine ılık hava üfledim. "Soznatel'nym vkusom togo, ot chego otkazyvayesh'sya. YA proshchayu grabezh tvoy, vor nezhnyy, Khotya ty ukral vsyu moyu bednost'," diye mırıldandım alçak, karanlık bir tonda, her cümleyi dilimi kiraz memesinin üzerinde gezdirerek noktaladım.

Kalçaları benimkilere sürtündü. Leğen kemiğinin acı verici sertlikteki sikime yaptığı baskı neredeyse kararlılığımı kaybetmeme neden oluyordu. Bir hırıltıyla dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdirdim, sonra sağ meme ucuna geçerek korkularını yatıştırdığını umduğum tatlı sözlerle devam ettim. "I vse zhe, lyubov' znayet, eto bol'shaya pechal'. Snosit' lyubov' - zlo, chem izvestnuyu ranu nenavisti. Pokhotlivaya blagodat', v kotoroy vse plokho proyavlyayetsya, Ubey menya zlost'yu; no my ne dolzhny byt' vragami."

Samara başı bir o yana bir bu yana savrulurken inledi.

Elimi düz karnının üzerinde gezdirdikten sonra sıcak avucumu seksine bastırdım. Rusçasının benimki kadar iyi olmadığını bildiğimden, parmağımın ucuyla girişini okşarken Shakespeare'in Kırk Numaralı Sonesi'ni İngilizce olarak tekrarlardım. "Kendinin reddettiği şeyi isteyerek tadarak. Hırsızlığını affediyorum, nazik hırsız, Bütün yoksulluğumu çalsan da."

O ana kadar şiiri hiç anlamamıştım. Kollarınızda en olağanüstü yaratığa sahip olmanın gündelik dili aciz ve tamamen yetersiz kılan bir yanı vardı. Samara gibi eşsiz kadınlar, erkeklerin yıldızlara bakmasının, kâğıtlara kelimeler çiziktirmesinin ve evrenin gizemlerini merak etmesinin sebebiydi.

İlk parmağımı tabana doğru ittim ve vücudunun sıkı ıslak kenetlenmesini hissettim. Zihni hazır olmasa da vücudu hazır ve istekliydi. Dışarı kayarak, meme ucunu ağzımın derinliklerine çektim, aynı anda iki parmağımı denenmemiş amcığının içine soktum.

Samara bileklerindeki bağları çekerken inledi. Neredeyse gelmişti.

Yer değiştirerek, omuzlarım kalçalarının arasına girene kadar vücudunun üzerinde ilerledim. Vücudunun tatlı kokusu beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu.

Tanrı'ya şükür, zayıf bir bariyer olarak takım elbisemin pantolonu hâlâ üzerimdeydi. Eğer çıplak sikim şu anda ona doğru bastırılmış olsaydı, beni kimse durduramazdı. Kalçasının alt kısmındaki renkli Betty Boop dövmesine bakarken, dilimi hızlıca gezdirmekten kendimi alamadım.

Bakışlarımı vücudunda gezdirerek, hafif bir ter pırlıtsıyla parıldayan fildişi teninin her bir santimini inceledim.

"Bana bak Samara," diye homurdandım.

Başını arkaya yatırdı, yastıklara daha da gömüldü ve bakışlarımdan kaçtı.

Kolumu kalçasının üzerinden geçirerek başparmağımla işaret parmağım arasında göğüs ucunu yakaladım ve sıktım.

"Ah! Dur! Acıyor!" Acıdan kaçmaya çalıştı ama bacaklarının arasındaki omuzlarım buna engel oldu.

"Bana itaat et, ben de durayım."

Göğsü hızlı ve korkmuş nefesiyle inip kalkarken geniş bakışlarını bana dikti.

"Aferin kızıma."

Bakışlarını tutarak ağzımı açtım ve dilimi uzattım. Nefesini tutarken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum, bu şehvet dolu hareketten büyülenmişti ve niyetimi biliyordu. Ona hiç meydan vermeden, dilimin ucunu şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdim.

"Oh Tanrım," diye inledi.

"Ve yine de aşk bilir ki, bu daha büyük bir kederdir," diye fısıldadım soneyi okumaya devam ederken, bir kez daha sıkı sinir demetini fiskelemeden önce sıcak nefesimin onu okşamasına izin verdim. "Aşkın yanlışına katlanmak, nefretin bilinen zararından daha büyüktür. Şehvet düşkününü zarafet, içinde tüm kötülükleri barındıran." Dudaklarımı dişlerimin üzerine sardım ve o acıdan haykırana kadar hafifçe ısırdım. "*Beni kinle öldür; yine de düşman olmamalıyız.*"

Dilimi klitorisinin etrafında döndürürken, üçüncü bir parmağımı dar geçidine soktum. Bileğimi bükürken onları içeri ve dışarı pompalayarak, onu horozumun çevresi için hazırladım.

"Benim için gel, bebeğim."

Vücudu, bağlarının ve benim vücudumun izin verdiği ölçüde çırpınıp duruyordu.

Dilimin baskısını artırarak, başparmağımın pediyle karanlık büzülmüş deliğini süpürdüğüm gibi parmaklarımı derinlere zorladım. Samara serbest kaldığını haykırdı. O muhteşem sesin tadını çıkarırken tatlı kremini yaladım.

teslim olmasının. Muharebeyi kazanmıştım ama savaşı değil. Zafer onun tamamen teslim olmasından sonra gelecekti.

"Söyle. Benim için söyle, Malyshka," diye emrettim, ağırlığımı onun üzerine yerleştirirken.

Gözleri kapandı ve bileklerini sıktı.

Eğilerek ipek kravatımın ucunu çektim ve bileklerini serbest bıraktım.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama nefesimi tutmuş, ne yapacağını görmek için bekliyor ve izliyordum.

Pençe gibi kıvrılan parmakları saçlarıma gömüldü, bacakları kalçalarımın dolanırken kısa dalgalı uzunluğu yumrukladı. Pantolonumun fermuarını indirmek ve kalçalarımın aşağı indirmek için aramıza uzandığımda hava vücudumu aceleyle terk etti. Ağır bir şekilde şişmiş sikim serbest kaldı. Uzunluğunu yumrukladım ve elimi birkaç kez yukarı aşağı gezdirerek artan gerginliği hafiflettim, tasma bırakılırsa onu bir hayvan gibi acımadan becereceğimi biliyordum.

Kalçalarımı yukarı doğru eğerek, sikimin başını şimdi hassas olan klitorisine sürttüm. "Söyle," diye homurdandım, kısıtlamalarım kayıyordu.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Loş ay ışığında bile, zümrüt derinliklerinde yuvalanmış altın parçacıklarının parıltısını görebiliyordum. "Al beni Gregor."

"Daha yüksek sesle," diye emrettim, sikimi bıraktım ve komodinden küçük siyah kadife bir çanta kapmak için bedenlerimizin üzerinden uzandım. Bir elimle kapağını açtım ve platin, pırlanta ve zümrüt bir nişan yüzüğü çıkardım. Bu yüzüğü üç yıldır yanımda taşıyordum. Bu gece, nihayet ait olduğu yere, onun parmağına takacaktım. Pırlanta nişan yüzükleri benim kültürümde bir gelenek olmasa da, Amerika'da bir sahiplik göstergesiydi ve onu gören her erkeğin bilmesini istiyordum... o alınmıştı. Her ne kadar yeni ülkemize verdiğim taviz bir yere kadar olsa da; nişan yüzüğünü sol değil sağ eline takacaktı.

Güçlü parmaklarımı sağ bileğine doladığımda, "Al beni," diye haykırdı.

"Sen kime aitsin, Malyshka?"

Bakışları düştü.

Boştaki elimle çenesini kavradım ve bakışlarını tekrar benimkine çevirmeye zorladım. "Söyle. Sen kime aitsin?"

"Sen, Gregor. Her zaman sendin."

Yüzüğü parmağına geçirdim. İki elimle kalçalarını ayırarak, sikimi dar girişine yerleştirdim ve acımasızca kabzasına doğru ittim, kızlık kafasının zayıf direncini hissettim ve onu sahiplenirken teslim oldum.

Samara çığlık attı. Küçük ellerini yumruk yaparak etkisiz bir şekilde göğsüme vurdu. Ben yılmamıştım. Acımasızca derinlere doğru iterken, kanla karışık uyarılmışlığının kaygan kaplamasının her vuruşta sikimi hafiflettiğini hissedebiliyordum.

"Dur! Acıyor!" diye yalvardı.

Kalçalarım vücuduna girerken, "Artık çok geç bebeğim," diye yanağına doğru hışırdadım.

İhtiyacımın şiddetiyle onu incitmemek için tüm vücudum gerildi. Onu aradığım üç yıl boyunca, başka bir kadına dokunmak şöyle dursun, ona neredeyse hiç bakmamıştım. Başka birinin kollarında bulabileceğim hiçbir tatmin yoktu. O benim her şeyi tüketen saplantım, karanlık dinim haline gelmişti. Sonunda onun dar geçidine gömülmek Tanrı'yı bulmak gibiydi.

Elleri omuzlarımı itti. İnanılmaz derecede dar amcığı sikimin etrafında kasıldığı anda inlerken sırtım eğildi. Sağ kolunu genişçe sallayan Samara yüzüme bir tokat attı.

Parmak uçlarımı yanağımın üzerinde gezdirirken kanın acısını hissedebiliyordum. Yüzük avuç içine bakacak şekilde parmağında dönmüştü, bu yüzden çoklu elmas ayarlarının keskin kenarı cildimi yırtmıştı.

Gülümsedim. "Kana kan."

Her iki bileğini de yakalayarak başının üzerine doğru gerdim. Vücudumun baskıcı ağırlığıyla onu bastırarak yumuşak etine vurdum. Karyola gıcırdayıp inlerken bedenlerimiz ipek örtünün üzerinde ileri geri sallanıyordu.

"Oh Tanrım! Oh Tanrım! Gregor!"

Adımı tekrar tekrar haykırmaya devam etti.

İç kasları şaftımın üzerinde dalgalanıyordu. İticilerimin ritminin onu başka bir orgazma götürdüğünü biliyordum. Vücudu gerilene kadar kendimi tuttum. Sırtı eğildiği ve dudakları uzun bir iniltiyle açıldığı anda dizginleri bıraktım.

"Siktir!" diye bağırdı bacakları kalçalarıma sıkıca sarılırken.

Tohumumu vücudunun derinliklerine bırakmadan önce birkaç kez daha ittim. Eğer bir Tanrı varsa, kök salar ve bu muhteşem yarattığı sonsuza dek bana bağlardı.

Hırıltılı bir küfür savurarak onun yanına çöktüm ve bedenini yanıma çektim. Elim dizinin arkasına uzandı ve bacağını kalçalarımın üzerine uzattı, amının ıslak sıcaklığını tenimde hissetmek istiyordum. Hâlâ ağır ağır nefes alırken alnından öptüm.

"Artık benimsin, Samara. Geri dönüş yok."

Vücudunu bir titreme kapladı. Bunun bir ürperti mi yoksa korku mu olduğunu sorgulamadım.

Örtünün bir köşesini çekerek, çıplak bedenlerimizi örtmek için yukarı doğru süpürdüm.

Kolumu omzuna sımsıkı dolayarak göğsümde duran sağ elini kaldırdım. Parmağındaki yüzük ay ışığını yakalayana kadar yukarı kaldırdım. Elmas, yetersiz ışığı yakaladığında parıldadı ve ilkel bir sahiplenme dalgası keskin pençelerini ruhuma batırdı.

"Benim."

CHAPTER 26

S *amara*

Başımı göğsüne yasladım. Sabit kalp atışlarının titreşimlerini hissedebiliyordum ama duyamıyordum. Kulaklarımda sanki suyun altındaymışım gibi acayip bir sestен başka bir şey yoktu. Vücudum aynı anda hem uyuşmuş hem de ağrıyordu.

Kıpırdamaya korkarak doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldım ve bilmediğim bir şeyi bekledim.

Sonunda Gregor hareket etti. Bükülmüş bacağımın altından kayarak buruşuk takım elbisesinin pantolonunu tekmeledi ve çıplak bir şekilde odanın öbür ucuna, banyoya bitişik gömme dolabına doğru yürüdü. Göğsü ve kolları gibi sırtı da biri diğerine karışan renkli dövmelerle kaplıydı. Dini semboller ve ürkütücü imgelerden oluşan çarpık bir kaleydoskop. Tüm bu renklerin altında sert kaslardan başka bir şey yoktu. Gözlerimi kapatarak, ağır bedeninin beni yatağa bastırmasının ezici hatırasını engellemeye çalıştım.

Kalçalarına kadar inen yıpranmış gri bir eşofman altı giyerek döndü. Yatağa doğru ilerleyerek bir tutam saçı yanağımdan uzaklaştırdı. Elinde ıslak bir bez vardı.

"Arkana yaslan."

Yanaklarım kızardı. El bezine uzanarak itiraz ettim, "Yapabilirim. o."

Kolunu kavrayışından çekti ve bir kaşını kaldırdı.

Boyun eğerek yastıkların üzerine uzandım. Altın saten örtüyü çekerken serin bir hava sıcak tenimi öptü. Kollarım göğüslerimin üzerinde kavuşturuldu ve dizlerim yukarı doğru büküldü.

İri eli kalçamdan aşağı kaydı, sonra bacaklarımı açana kadar baskı uyguladı. Başımı yana çevirerek dudağımı ısırdım ve utanç dalgaları üzerimden geçerken gözlerimi sıkıca kapattım. Yumuşak el bezini kullanarak bacaklarımın arasını ve iç uyluklarımın üzerini okşadı. Tüm kan izlerini ve karşılıklı uyarılmamızı sildi. Banyoya döndüğünde el bezini attı ve bir kez daha yatağa geçti.

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirerek, "Hemen döneceğim. Sakın kıpırdama."

Yutkundum ama bir şey söylemedim.

Koridorda geri çekilen adımlarını duyana kadar bekledim, kolumu kaldırdım ve sağ elimdeki yüzüğe baktım. Çok büyüktü. Ortadaki prenses kesim pırlanta en az on karat olmalıydı. Platin ayarının her iki yanında beşer karatlık, kademeli kesilmiş iki zümrüt onu çevreliyordu. Yüzük, güçlü ve zengin bir adamın karısına yakışıyordu.

Müstakbel Bayan Gregor Ivanova.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Panikleyerek yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştım. Kımıldamadı. Ben boş yere çevirip çekerken elmas ayar parmaklarımın her iki tarafını da çizdi. Soluk tenim parlak kırmızıya döndü ve morardı ama yüzük kaymıyordu.

Yatak odasının dışında Gregor'un adımlarını duyunca durmak zorunda kaldım.

Bir elinde yarısı berrak bir sıvıyla dolu iki bardak ve kolunun altına sıkıştırılmış bir şişe taşıyordu. Diğer elinde ise narin pembe kıvrımlarla dolu küçük, altın çerçeveli bir tabak vardı - en sevdiğim Rus hamur işi olan kefir böreği.

Kolunu uzattı, ben de gözlüklerden birini aldım.

"Bir içki iyi gelir diye düşündüm," dedi dudaklarımı bükerek.

Duraksamadan votkayı geri fırlattım. Sert likör boğazımda bir yol açarak boş mideme rahatsız edici bir şekilde yerleşti. Dudaklarımı sıkıp öksürüklerimi yutarken gözlerim yaşardı, ona bu zevki tattırmak istemiyordum.

"Dikkatli ol ufaklık, böyle votka içmek için yeterince yemek yemedin."

Meydan okurcasına ikinci bardağı elinden kaptım ve itiraz edemedim mideye indirdim.

Bezeli kurabiyelerden birini alarak, "Ye," diye emretti.

Kurabiye elinden alıp, tatlılığın votkadan çıkan benzin dumanını hafifleteceğini umarak minnetle ısırdım. Çiğnerken gözlerim kalçalarının üzerinde, eşofmanının pamuğuna bastıran, hâlâ yarı dik duran sikinin dış hatlarında gezindi.

Tanrım. O şeyin içime sığdığına inanamıyordum.

"Ve tekrar, tekrar ve tekrar sığacak."

Yasak düşüncelerimi okuduğunu bildiğim için endişeli bakışlarımı kaldırdığımda çenem düştü.

Piç herif göz kırptı.

Örtüyü yırtarak omuzlarıma attım ve yataktan kaydım. "Ben... Ben... tuvaleti kullanmalıyım."

Gregor başıyla dolabını işaret etti. "Sol taraftaki dolaptan." "Hayır!"

Bir kaşını kaldırdı.

"Uh... hayır... kendiminkini kullanmayı tercih ederim," diye kekeleyerek battaniyeye takıldım ve ondan uzaklaştım.

"İki dakikanız var."

Başımı salladım ve dönerek bağlantı kapısının tokmağına doğru hamle yaptım. Kapıyı açarken Gregor tekrarladi: "İki dakika Samara. Gelip seni almak zorunda bırakma beni."

Dönmeden başımı salladım ve eşiği geçerek karanlık yatak odama girdim.

Ağır örtüyü sürükleyerek çalışma masasının yanından geçtim ve karanlığın içinde banyo kapısının beyaz, pervazlı dış hatlarını aradım. Elimi uzatıp ışık düğmesini yukarı kaydurdım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, büyük bir el boğazıma dolandı ve beni geriye doğru çekti.

Korku dolu çılgılığım ikinci bir elin ağzıma vurmasıyla kesildi.

"Kapa çeneni, sürtük."

Votka dolu midem adamın kokuşmuş nefesinden gelen pis kokuyla sıkışınca geri çekildim.

Gregor hışımla odaya girdi.

Burnundan ağır ağır nefes alıyor, yumrukları iki yanında sıkılı, şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Onu sadece geçmişte öfkeli gördüğümü sanmışım. Şimdiki gibi değildi. Beni esir alan kişinin kol ve bacaklarını koparmaya hazır görünüyordu.

Boğazıma sarılan eli pençeleyerek tekmelemeye çalıştım ama battaniye ayak bileklerime dolandı. Boğazıma saplanan keskin bir acı tüm çırpınışlarımı durdurdu.

Bakışları boynuma odaklandığında Gregor'un yüzü soldu.

Taze yaradan damlayan bir damla kan kaşındırdı.

Gregor'un sert bakışları beni esir alanınkilere döndü. "Seni öldürecektim ama aileni bağışlayacaktım. Şimdi sevdiğin herkes ölecek."

Haliya tükürürken adamın başının döndüğünü hissedebiliyordum. "Siktir git, Ivanov."

Bildiğin şeytan. Bildiğin şeytan. Bildiğin şeytan.

Çılgın zihnim bu cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Gregor tanıdığım şeytandı ve şimdi umutsuzca onunla kalmak istiyordum. Bakışlarımı kaldırarak sessizce ona yalvardım.

Beni almasına izin verme.

Bir kez daha, bir büyücü gibi, Gregor zihnimi okudu. "Kimse seni benden alamaz, Malyshka."

Alt katta bir yerlerden kıymıklanan tahta ve kırılan cam sesleri geliyordu. Tanrım, daha fazlası olmalı. Beni esir alan kişi güldü, sıcak nefesi kusma isteği uyandırdı.

"Biz dört kişiyiz ve senden sadece bir kişi var, Ivanov. Kaltağı alıyoruz."

Gregor bize doğru bir adım attı.

Boğazımdaki bıçak kaydı. Keskin bir acı daha omurgamda bir şok etkisi yaratırken tısladım.

Adam kıkırdadı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok-

" "Bölüyor muyum?"

Beni esir alan kişi ağzımı açarken, ağzımı kapatan kirli el çığlığını bastırdı.

Kapının girişinde müze galasında tanıştığım adam duruyordu. Dimitri, adı buydu. Kapı pervazına yaslanmış pembe Zefir kurabiyelerinden birini yiyordu. Beyaz düğmeli gömleğine ve kravatına sıçrayan kandan tamamen habersizdi. "Düzeltiyorum. Dört kişiydiniz. Şimdi sadece sen varsın."

Gregor onu saçlarından yakaladı ve kafasını geriye attı. Adam aniden beni bıraktı. Yere düştüm ve ayaklarımın dibindeki atılmış battaniyeyle çıplaklığımı örtmeye çalıştım. Döndüğümde, Gregor'un adamın boğazına yumruk atmadan önce bükülmüş kolunu geriye doğru eğdiğini gördüm.

Tutsağımın gözleri büyüdü ve boynunu kavradı. Geriye doğru tökezlediğinde Dimitri bacağını kaldırdı ve onu odanın ortasına doğru tekmeledi. Gregor elini adamın gömleğinin ön kısmına soktu ve onu sabit tutarak tekrar yumrukladı. Bu sefer ağzına. Yardım için çığlık atmaya çalışan adamın ağzından koyu kırmızı kan fişkırdı.

Kimse gelmedi.

Gregor ona tekrar tekrar vurdu.

Adamın çenesi gevşemeden önce müstehcen bir açığa kayarken mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu.

Yerde yan yatmış halde kıvrılan adamın yüzü kanlar içindeydi. Ağzının kenarında kanla lekelenmiş hava kabarcıkları köpürmeden önce vücudu seğirdi. Garip bir guruldama sesi duyuldu, ardından cansız beden öne doğru eğildi.

Gregor onun üzerinde durmuş, kolları havada, yumrukları sıkılı bir şekilde dururken ağır ağır nefes alıyordu.

Dimitri gergin sessizliği bozdu. "Vaska diğer üçünü minibüse bindiriyor. Onları her zamanki yere götüreceğiz."

Gregor başıyla onayladı. "Seninle orada buluşuruz."

Dimitri'nin bakışları, ben yerde karyolaya yaslanırken yüzüstü yatan halime kaydı.

"Acele etmeyin. Başlamak için bekleyeceğiz."

Dönüp gitti ve beni Gregor'la yalnız bıraktı.

Gregor önümde kalçalarının üzerine eğildi. Kolunu uzattı. Bir çığlık attım ve sırtım duvara çarpana kadar kığımın üzerinde geriye doğru sıçradım. Dehşete kapılmış bakışlarım onun çatık kaşlarından kan lekeli ellerine kaydı.

Aslında her tarafı kan içindeydi. Göğsünde çizgiler halinde kan vardı ve hatta eşofmanının üzerinde, beni yakalayanın dayağı durdurmak için umutsuzca uzandığı kanlı bir el izi bile vardı.

"Bunu bir daha yapma," diye uyardı.

Bu kez bana uzandığında olduğum yerde donup kaldım. Az önce tanık olduğum vahşeti yalanlayan bir nezaketle, elini

saçımı kenara çekti ve boynumdaki kesiği inceledi. Hafif dokunuşu bile acı verici, keskin bir sızıya neden olunca dudağımı ısırdım.

Gregor nefesinin altında küfrederek beni kollarının arasına aldı. O ayağa kalkarken ben de battaniyenin kenarını göğsümün üzerinde daha sıkı kavradım. Jim ortaya çıktığında Gregor bağlantı kapısına doğru iki adım atmıştı. Darmadağınık ve nefes nefese görünüyordu. Gömleği yırtılmıştı ve sol gözü şişmişti.

"Patron, ben-"

Gregor gözlerini benden ayırmadı. "Bunu duymak istemiyorum. O bok parçasını Range Rover'ın arkasına koyun ve diğer talimatları bekleyin."

"Evet, patron."

Gregor beni yatak odasına ve dolaptan geçirerek banyoya götürdü, burada beni çift lavabonun arasındaki yeşil mermer tezgâha yerleştirdi. Az önce tanık olduğum şeyin şoku üzerime çökmeye başladığında battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım. Gregor daha sonra battaniyeyi göğüslerimi zar zor örtecek kadar aşağı itti. Tekrar yukarı çekmek için uzandığımda, uyarı dolu bakışları beni durdurdu.

Parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye yatırdı. Kurumuş kan yarayı çekip acı ve kaşıntıya neden olurken tısladım.

Yeni bir bez aldı ve ılık suyun altına tuttu. "Bu sadece bir çizik. İz bırakmaz." Bezi kesiğin üzerine yerleştirdi ve sıcaklık kurumuş kana nüfuz ettikten sonra silerek temizledi.

Lavaboya dönerek ellerini musluğun altında gezdirdi. Kırmızıya çalan su girdapları giderden aşağı kaymadan önce lavabonun etrafında dönüyordu. Az önce bu vahşete tanık olmasaydım, bana boya fırçalarımı temizlediğimi hatırlatırdı.

"Bir dahaki sefere dizlerini bük. Saldırgan bunu beklemeyecektir. Sonra dön ve böbreklerine vur" -yanındaki bir noktayı işaret etti- "dirseklerinle tam buraya. Eğer bunu doğru yaparsanız, saldırganınız kendini bırakacak ve acı içinde eğilecektir. İşte o zaman onu başının arkasından tutup yüzünü kaldırdığınız dizinize çarparsınız. Bu onların burnunu kıracak ve size kaçma şansı verecektir."

Bir dahaki

sefere mi?

BİR

SONRAKİ

ZAMAN!

Hayatıma ne olmuştu böyle?

Ben bir sanatçıydım ya da en azından öyle olmaya çalışıyordum. Yıkım ve şiddetin bir parçası olmak değil, güzellik yaratmak istiyordum. Gregor'a olan isteksiz çekimim ve

Onun daha kültürlü tarafına duyduğum şaşkınlık, en başta kaçma nedenlerimi görmemi engellemişti.

Onun dünyasına ait değildim.

Cevap vermeyince sıcak ellerini çeneme koydu ve gözlerimin içine baktı. "Güvendesin. Bir daha kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım. Beni anlıyor musun, Samara?"

Göğsünü kaplayan kana bakarak şiddetle titredim. Gregor bakışlarımı takip etti ve küfretti. Islak bezi kaptığı gibi banyodan çıkarken göğsünün üzerinde gezdirdi.

Tezgahın üzerinde kaldım.

Hareket etmeye korkuyordum.

Konuşmaya

korkuyorum.

Düşünmekten

korkuyorum.

Hışırdayan kumaş seslerinin ardından Gregor bir kot pantolon ve koyu gri bir kazak giymiş olarak banyoya girdi. Ellerini kalçalarımın iki yanındaki tezgâha dayamadan önce kollarını ön kollarına doğru itti. "Birkaç şeyi halletmem gerekiyor. İyi bir kız olmanı ve odamızda kalmanı istiyorum. Jim nöbet tutacak."

Sesinde öylesine rahat bir ton vardı ki, sanki bana dört ceset gömmek üzere olduğunu söylemek yerine, sadece ekmek ve süt almak için markete uğradığını söylüyordu.

Yüzüğü göğsümde tutmaya devam ederken parmak eklemlerim yatak örtüsünün altın rengi kumaşında bembeyaz olmuştu. Yüzüğü banyonun loş ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu.

Bayan Gregor Ivanova, mafya karısı.

Bu artık benim hayatım mıydı?

Tüm varlığım bu ihtimal karşısında isyan etti.

"Samara?"

Kuru dudaklarımı yalarken boğazım düğümlendi. Bakışlarına karşılık veremedim. "Her şey yoluna girecek, Malyshka."

Her şey yoluna girmeyecekti.

Boğazımdaki iğrenç yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve sonunda konuştum. "Kimdi o adam?"

"Endişelenmeniz gereken kimse yok."

Gözlerimi kırptım. Ciddi miydi? "Nasıl endişelenmem? Az önce beni öldürmeye çalıştı!"

Gregor bilgece başını salladı. "Ve bunun bedelini ödedi, tıpkı ailesi ve yandaşları gibi."

"Gregor, neler oluyor?" "Dil."

"Dil! Gerçekten mi? Böyle bir zamanda bana dilimle ilgili ders mi vereceksin? Ne var biliyor musun? Gidebilirsin-"

Elini enseme götürerek ağzıma sahip olmak için beni kendine çekti. Diğer eli göğsümü avuçlayabilmek için battaniyeyi acımasızca kenara iterken, dili sahip olmak için içeri girdi. Kalçalarını kaydırarak kendini bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Sert siki hâlâ ağrıyan amıma bastırıyordu. İnleyerek geri çekilmeye çalıştım ama parmaklarını saçlarıma geçirip bükerek beni hareketsiz ve kontrolü altında tuttu.

Ağzının tadı votka ve şiddet kokuyordu.

Beni bıraktığı anda çaresiz bir nefes çektim. Onunla mücadele etmeye fırsat bulamadan beni tekrar kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. Beni yatağa yatırdıktan sonra hışımla dolaba gitti ve yeni bir battaniyeyle geri döndü. Eski, kirli battaniyeyi çekip çıkarırken vücudum dönüp duruyordu. Yumuşak battaniyeyi üzerime örttü ve sanki bir kâbustan sonra yatırılan küçük bir kızmışım gibi yanlarımdan içeri soktu.

"Samara, bu evliliğin yürümesinin tek yolu daha az sorgulamayı ve daha çok itaat etmeyi öğrenmendir."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

Parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. "İnkâr etmeye kalkışmadan önce seni temin ederim ki... mümkün olan en kısa sürede evleneceğiz. Hiçbir şey değişmedi, özellikle de bu geceden sonra ve hayır, davetsiz misafirden bahsetmiyorum." Yanaklarım alev alev yanıyordu. Sonunda beni becermesi için ona yalvaracağıma söz vermişti ve lanet olsun ki haklıydı, ama sırf ona teslim oldum diye hayatımın geri kalanını teslim etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Gregor eğildi ve beni alnımdan öptü. "Biraz uyumaya çalış."

Kapının diğer tarafından gelen kısık sesleri dinledim. Daha derin ve öfkeli olan kesinlikle Gregor'du. Diğeri de Jim olmalıydı, güvenlik ihmali için tekrar özür dilemeye çalışıyordu. Kısa bir hararetle konuşmadan sonra ağır ayak sesleri koridorda ilerlemeye başladı.

Yine de nefesimi tutarak bekledim.

Birkaç dakika sonra, bir araba dairesel sürücünün etrafından dolanıp hızla uzaklaşırken, tüllü yatak odası penceresi perdelerinin arasından farlar parladı.

Gregor'un gittiğinden emin olana kadar birkaç gergin dakika daha bekledim, sonra yorganı bir kenara atıp ayağı kalktım.

CHAPTER 27

S *amara*

YATAK ODAMA GİRERKEN halının üzerindeki kan lekesinden kaçtım ve dolaba koştum.

Üzerime siyah bir tişört, yoga pantolonu ve siyah spor ayakkabılarımı giydim ve çantamda hâlâ ne kadar nakit param ve Gwen Stevens kimliklerim olduğunu kontrol ettim. Elbette onların izini sürebilirdi ama umarım o beni yakalamadan sınırı geçmiş, yeni bir kimliğe sahip olmuş ve rüzgâra kapılmış olurdum.

Kulağımı dış kapıya dayayarak herhangi bir hareket sesi olup olmadığını dinledim. Hiç kimse yoktu. Yine de Jim'in orada olması gerektiğini biliyordum.

Lambayı masanın üzerinden aldım, fişini çektim ve ağır cam ve metal tabanı başımın üzerine kaldırmadan önce gölgesini söktüm. Kapının hemen sağında durarak, yüksek sesle bir çığlık atmadan önce derin bir nefes aldım.

Jim kapıdan içeri daldı.

Bunu yaptığı anda lambayı kafatasının üzerine indirdim. Hiç sızlanmadan yere yığıldı. Lambayı bir kenara fırlatarak, yüzüstü yatan bedenine hızlıca bir özür fisıldadım.

Sürünerek yatak odamın kapısına yaklaştım, başımı dışarı çıkardım ve koridoru inceledim.

Sessiz ve hareketsizdi.

Daha önce gezerken fark ettiğim döşeme tahtalarındaki gıcırtilardan kaçınmaya dikkat ederek ana kata ve mutfığa doğru ilerledim.

garaja açılan bir kapı vardı. Rose daha önce bana burayı göstermiş ve patronunun lüks araba zevkiyle övünmüştü.

Seçeneklerimi gözden
geçirdim. Escalade
Porsche 911
Audi A4
Cadillac CTS
BMW 3 Serisi

Audi'de karar kıldım. Diğerlerinden daha az gösterişliydi. Yolda göze batmak istemedim. Anahtar kutusuna giderek Audi anahtar zincirli olanı seçtim. Arabanın kapısını açtıktan sonra arabayı boşa aldım ve yan duvara gidip otomatik garaj kapısı düğmesine bastım. Hemen Audi'nin arka koltuğuna daldım ve biri araştırmaya gelirse diye saklandım. Gergin bir şekilde beklerken kürek kemiklerimin arasından belime doğru bir ter damlası süzüldü.

Akşam hareketsiz ve sakin kaldı. Alarm çığığı yoktu.

Arabadan inip arkaya doğru dolandım ve ittim. En zor kısım onu hareket ettirmektir. Kıpırdamadı. Arkamı döndüm ve tüm ağırlığımı kullanmak için dizlerimi bükerek sırtımla ittim. Sonunda araba ileri doğru hareket etti. Sonra yuvarlandı. Tanrı'ya şükür ki araba yolu çakıl değil de pürüzsüz bir asfalttı.

Arabayı yolun sonundaki kapıdan birkaç metre uzaklaşana kadar ittim.

Direksiyona geçip kapının kumandasını buldum ve düğmeye bastım. Kapı yağlanmış raylar üzerinde sessizce açıldı. Bir kez daha arabayı itmek için dışarı çıktım. Kapıdan geçtiğinde terlemiş ve bitkin düşmüştüm. Bu iş düşündüğümünden çok daha uzun sürmüştü ve Gregor'un her an eve dönebileceğı düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu.

Kontağı çevirdim ve araba mırıldanarak çalıştı, sonra klimayı çalıştırmak için uğraşırken çıkmaz sokaktan çıktım.

Sonunda kendime nefes alma izni verdim.

CHAPTER 28

G^{regor}

Loş ışıklı depo yükleme alanına girdikten sonra torpido gözünü açtım ve bir çift muştamı çıkardım. Aslında ağır bir demirden yapılmışlardı. Başparmağımı defne çelenkli bir armanın üzerine yerleştirilmiş soluk Lenin resminin üzerinde gezdirirken babamı düşündüm. 1927 yılında dökülen bu silah, uzun zamandır unutulmuş bir aile üyesi tarafından Rusya'dan Amerika'ya kaçırılmıştı. Ailem, özellikle de babam, Bolşevik devriminin bir aracını şiddet uygulamak, hükmetmek, saygı duymak ve kendi servetimizi geri kazanmak için kullanmanın eğlenceli bir ironi olduğunu düşünüyordu.

Onları bana on üçüncü doğum günümde vermişti. Bir BMX bisikleti istemiştim.

Dört parmak deliğinin her iki yanındaki 1917 ve 1927 yıllarına ait derin, siyah oymalara bakarak başımı salladım. Baba gibi, oğul gibi.

Belki de tamamen değil.

O onları korku salmak için kullanırken, ben ellerimi kurtarmak için en az yumrukla en fazla acıyı vermek için kullandım.

Bir suçlu olabilirdim ama bir haydut değildim.

İşimin şiddetini göstermek için etrafta morarmış ve kesilmiş eklemlerle dolaşmaktan gurur duymuyordum. Böyle yüzeysel bir şeye ihtiyacım yoktu.

görüntü. Eğer kendimi doğru bir şekilde idare ediyorsa olsaydım, yumruk atıp atamayacağıma bakılmaksızın bir adamın dehşete düşmesi gerekirdi. Kendi isteğimin aksine, aile şirketinin yönetimini üstlenerek babamı ve Ivanov adını onurlandırdım ama bundan hiç zevk almadım. Muhtemelen bu yüzden sık sık sanat eserleri edinerek ya da Shakespeare'in trajedilerinden birini okuyarak kaçış yolu aradım. Ruhumun dünyada kültür ve güzellik olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı vardı, her ne kadar günlük eylemlerim yok et.

Belki de bu yüzden Samara'ya bu kadar sıkı sarılmıştım. Eşit itibar ve mevkide soyadları olan başka evlenilebilir kadınlar da vardı ama onunla kıyaslanamazlardı. Samara'nın yaratıcı bir sanatçı ruhu vardı ama karanlık bir yanı da vardı. Güzelliği gerçekten takdir etmenin tek yolunun acı ve çirkinliği deneyimlemek olduğunu biliyordu. Seçtiği sanat konularında, fırçasının her darbesinde bu açıkça görülüyordu.

Onu benim dünyama getirmenin onu daha da derin bir karanlığa maruz bırakacağını biliyordum ve aptalca bir şekilde bunun onu daha iyi bir sanatçı yapacağını söyleyerek tedirginliğimi giderdim ve buna gerçekten inandım. Yine de bu, onun o karanlığı ilk elden deneyimlemesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Adı dışında her şeyiyle kocası olarak onu korumak benim görevimdi. Bu gece onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bir daha asla.

Samara'nın gömleğindeki kanı gördüğünde gözlerinde beliren tiksinti ve dehşet dolu bakıştan etkilenerek kazağımı başımdan geçirdim ve arabadan inmeden önce yolcu koltuğuna geri attım. Muştayı arka cebime sokup kapıyı kapattım ve karanlıkta Vaska ve Dimitri'yi bulacağımı bildiğim arka depoya doğru ilerledim.

İkisi de bir sandık dolusu silahın üzerinde duruyordu. Yıpranmışlıktan daha kötü görünen üç adam soğuk, çimento zeminde koli bandıyla bağlanmış ve ağızları bantlanmıştı.

Selamlamak için Vaska'nın omzuna bir tokat attım.

"Nedir bu?" Silahların olduğu yöne doğru başımı sallayarak sordum.

Dimitri Rus keskin nişancı tüfeğini kaldırdı. "Petrov kardeşlerin bize yutturmaya çalıştığı o boktan şeyler."

Dimitri işe yaramaz metal ve plastik parçasını sandığa geri fırlattı. Hepimiz dönüp bağlı adamlara baktık.

Hazırlık için omuzlarımı yuvarlayarak, "Sadece şunu söylemek istiyorum-" dedim.

Vaska bana bir matara uzatırken sözümü kesti. "Bize teşekkür etmene gerek yok Gregor."

Bir yudum aldım ve boğuldum. Elimin tersiyle ağzımı silerek şişeyi Vaska'ya geri verirken başımı salladım. "Hâlâ o Moskovskaya bokunu mu içiyorsun?"

Bu içkiye votka demek yasadışı olmalıydı. Tadı kirli bir çorabın içine dökülmüş benzin gibiydi.

Vaska güldü, sonra bir yudum aldı ve paltosunun cebine koydu. "Sen ve Dimitri süslü zevklerinle çok yumuşaksınız."

Tanıdık şakayı görmezden gelerek, "Nasıl oldu?" diye sordum.

Vaska omuz silkti. "Kızıl Meydan'da bir şeyler içiyordum." Esirin şişmiş sağ gözüne doğru başıyla işaret etti. "O salak, büyük Gregor Ivanov'u becermekle övünüyordu. Seni uyarmak için aramaya çalıştım..."

"Meşguldüm." Hayat tercihlerimin Samara'yı tehlikeye atmış olabileceğinin her zaman farkında olsam da, ona olan saplantımın *ikimizi* de tehlikeye atacağı hiç aklıma gelmemişti. Kadının dikkat dağıtıcı bir unsur olduğu inkâr edilemezdi... şimdi de tehlikeli bir unsur. Ona o kadar odaklanmışım ki evin güvenliğini gerektiği gibi sağlamayı ihmal etmiş, devriye gezmeleri ve güvenlik kameralarını izlemeleri için fazladan adam getirmiştim. Dimitri ve Vaska araya girmeseydi, onu kaybedebilirdim. "Teşekkür ederim dostum."

Vaska tekrar omuz silkti. "Bu bir sorun değildi. Yine de yan kapınızdaki hasar için üzgünüm... ve yemek masanız... ve sizin-"

Sırıttım. "Ödenecek küçük bir bedel."

Hoşbeş bittiğine göre artık işe koyulma vakti gelmişti. Dimitri zaten kanla lekelenmiş kravatını gevşetirken Vaska ceketini silkti. Arka cebime uzanarak muştalarımı çıkardım ve parmaklarımı dört delikten geçirerek tanıdık ağırlığı test ettim.

Tutsaklar yerde debelenip dururken ağızlarındaki tıkaçların arasından çığlık atmaya çalıştılar.

Bunun onlara bir faydası olmaz. Gelinimi kaçırma işini kabul ettikleri anda ölmüşlerdi.

Yumruğumu sıkarak onlara yaklaştım. İlk adamı tanıdım. Novikoff'ların uşağı Pavel Rasskovich'ti. "Yoldaşınız çoktan öldü. Ne kadar acı çekerek öleceğiniz ve sevdiklerinizin de ölüp ölmeyeceği size bağlı."

En yakın failin ağızındaki koli bandını yırttım. "Seni kim gönderdi? Egor mu Boris mi?"

Devam etmeden önce, bunu harekete geçirenin babası mı, Egor Novikoff mu yoksa her ikisi mi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Adam alay etti. "Siktir git. Sana söylemiyorum-"

Dizimi kaldırarak botumun topuğuyla adamın ağızına tekme attım. Başı geriye düştü ve dudaklarından kan aktı. Birkaç dişi betonun üzerine düşerken boğuldu ve ögürdü.

Adama bir tekme daha attım ve kendi kanında yavaşça boğularak ölmeye devam ederken yana doğru düştü.

Sol elimi ikinci adamın gömleğinin içine sokarak onu ayağa kaldırdım. Ağızındaki tıkaçı çıkarmadan önce kolumu geri çektim, muştalar yüzünden sarsıcı etkiyi azaltmak için kolumu kıvırdım. Vurdum ve tek yumrukta burnunu kırdım. Vücudunun darbemin etkisini emerek düşmesine izin verdim, üzerine eğildim ve burun delikleri kanla dolarken nefes almak için çırpınışını izledim. Gözleri kafasının içine doğru döndüğünde nihayet koli bandını çıkardım. Kesik kesik bir nefes çekti.

Kalçalarımın üzerine eğilerek kot pantolonumdaki parmaklarımın etrafındaki demir bantların üzerindeki kanı sildim. "Şimdi dikkatinizi çektiğime göre. Sizi kimin gönderdiğini bilmek istiyorum. Federov mu yoksa Novikoff mu?"

Başını yana çeviren adam burnundan hava üfledi ve cevap vermeden önce yere kıpkırmızı lekeler sıçrattı. Rus aksanı, tıpkı Samara'ya bıçak çeken adam gibi, yeni gelmiş bir Moskovalının kalın ve belirgin tınısına sahipti. "Bizi kimin kiraladığını bilmiyoruz."

Başımı salladım. "Yanlış cevap."

Ayağa kalkarak birkaç adım geri gittim. Ben uzaklaşır uzaklaşmaz, Dimitri tek bir kurşun sıktı. Onu öldürdü.

Üçüncü ve son adam başını öfkeyle sallayarak kışının üzerinde geriye doğru kaçmaya çalıştı.

"Bu çok üzücü," diye espri yaptı Vaska.

"Bir Moskovalıdan ne bekliyorsunuz ki?" diye cevap verdi

Dimitri. "Petrovlar Moskovalı değil mi?" Vaska sordu.

"Aynen öyle." Dimitri tabancasını, olduğu yerde donup kalan adama doğrulttu.

Adama yaklaşarak eğildim ve koli bandını yırttım. Adam hemen ağlamaya ve Rusça olarak Amerika Birleşik Devletleri'ne yeni geldiklerini ve sokakta birinin Samara Federova'yı yakalayana büyük para teklif ettiğini duyduğunu anlatmaya başladı. O

onu güvence altına aldıktan sonra parayı kimden ya da nasıl tahsil edeceklerini bilmiyordu.

Muhtemelen bu üç salak asla tahsilat yapamayacak ve Samara'ya kim bilir neler yaptıktan sonra onu öldüreceklerdi.

Hıçkırmaya ve yalvarmaya devam etti. "Pozhaluysta! Ne ubivay menya! Benim ne znali, chto ona tvoy zhenikh. My by nikogda ne proyavili neuvazheniye k imeni Ivanov."

Onun benim nişanlım olduğunu bilmediklerini ve bana saygısızlık etmeye asla cesaret edemeyeceklerini iddia etmesi benim için pek önemli değildi. Olan olmuştu. Benim gibi bir adam anlayışlı ya da affedici davranarak böyle bir üne sahip olamazdı. Dimitri'den silahı alarak adamı başından vurdum, sonra arkamı döndüm ve cesedi daha yere düşmeden onu unuttum.

"Görünüşe göre bir sorunun var dostum," dedi Dimitri.

Başımı salladım. Hiç mantıklı değildi. Hem Boris'i hem de Egor'u gözetim altında tutuyordum. Her ikisinin de ofisleri, telefonları ve arabaları dinleniyordu. İki adam da Samara konusunda konuşmadı. Henüz adı bile anılmamıştı. Kuşkusuz, bu beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemişti. Samara'yı benimle kendi isteğiyle evlenmeye ikna etmek için biraz daha zamanım olduğunu düşündürmüştü. Belki de bu seferlik babamın mirasının gölgesinde yaşamak zorunda kalmayacağıma inanmamı sağlamıştı.

Belli ki o iş artık bitmişti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Dimitri, Vaska'nın uzattığı şişeyi bir kez daha isteksizce kabul edip bir yudum alırken.

"Burada hiçbir cevap alamayacağım. Derhal Washington'a dönmem gerekiyor." Telefonumu çıkardım ve pilotuma uçağı hazırlaması için mesaj attım, saatin gece 1:30 olmasına aldırmadan. Her saat müsait olması için çok iyi para alıyordu. Ardından Damien'a mesaj atarak plan değişikliğimi bildirdim.

"Peki ya Samara?"

"Yarın bu saatlerde her şey planlandığı gibi giderse, o Bayan Gregor Ivanova olacak... istese de istemese de." diye cevap vermeden önce D.C.'de cebimde sıkı sıkıya tuttuğum bir yargıca mesaj atmayı bitirdim.

CHAPTER 29

S *amara*

Saat ikiyi biraz geçe Lake Shore Drive neredeyse terk edilmişti.

Dikiz aynasından arkamdaki ışıklı Chicago siluetini ve sağımda Michigan Gölü'nün dalgalarını gördüm. Bunu yaparken, onu düşünmekten kaçınmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, kaotik düşüncelerim Gregor'a kaydı.

Parmağımdaki elmas ve zümrüt nişan yüzüğünün suçlayıcı bir şekilde parladığı siyah deri direksiyon simidini tutuşuma baktım. Acelemden onu ve boğazıma geçirdiğı elmas bileziğı çıkarmayı unutmuştum.

Yokluğumu fark etmiş miydi?

Gregor'un beni evinden gizlice çıkarken yakalaması durumunda nasıl bir ceza tasarlayacağını düşününce iç bacaklarım gerildi.

Cezaları çok yaratıcıydı, hem zihnimle hem de bedenimle dalga geçiyordu.

Bunu neden yaptığını biliyordum; kontrolün onda olmasını seviyordu. Vahşi bir yaratığı evcilleştirmenin zorluğundan zevk alan erkekler gibiydi.

Görev ustası.

Disiplinci.

Koruyucu.

Hala anlayamadığım şey ise neden hoşlandığımı. Doğru, güçlü bir adamın ortaya çıkıp her şeyi omuzlarımdan almasının sarhoş edici bir yanı vardı. Onun koruması fikrinin beni nasıl güvende ve yalnız hissettirmedini düşünmek korkutucuydu.

Sadece korkutucu değildi.

Tehlikeliydi.

Ve neredeyse ona aşık

oluyordum. Neredeyse *ona*

aşık oluyordum.

Seksi, çakıllı sesinin *Drakula* ve Shakespeare'den alıntı yapma şekline aşık oldum. Empresyonist sanattan sanki o da en az benim kadar seviyormuş gibi bahsettiği için. Birlikte olduğumuzda gözlerinin beni yutuyor gibi görünmesi için. Bana ve ihtiyaçlarıma yoğun bir şekilde odaklanması için... hatta sahip olduğumu bilmediğim sapkın ihtiyaçlarıma bile. Kontrolü güçlü bir şekilde ele geçirdiği için.

Aslında neredeyse onunla evlenmeye evet diyecektim. Her şeye evet.

Ailem gibi sevgisiz bir evliliğe hapsedilmiş olurdum.

Şiddet, kan ve yıkım dolu dünyasına kapılmış... tamamen onun kontrolü altında.

Gregor'un o adamın kanına bulanmış görüntüsünü hâlâ aklımdan çıkaramıyordum.

Çok yüksek bir hızla yaklaşan bir araba fark ettiğimde düşüncelerimde kaybolmuştum. Muhtemelen sarhoş bir sürücüyü. Gecenin bu saatinde, yoldaki başlıca insanlar sarhoşlar ve polisler olduğu için dikkatli olmam gerekiyordu. Önlem olarak, arabaya biraz daha fazla yer açmak için sağ şeride geçtim.

İlk bakışta siyah bir Range Rover olduğunu görebiliyordum ama camlar renkli olduğu için sürücüyü göremiyordum. Dikiz aynamdan, SUV'un daha yavaş hareket eden bir arabayı geçmesini izledim. Şimdi bana doğru hızla geliyordu.

Yüksek bahisli bir satranç oyunu gibi, bir anda olasılıkları analiz ettim.

Birincisi, sarhoşun tekiydi ve ben sinirlerime hakim olamıyordum.

İki, Gregor'du.

SUV hızla yer kazandı.

Nefesimi tuttum, gittikçe yaklaşmasına izin verdim. Plakayı görene kadar bekledim. O anki tüm detayları hatırlamıyordum.

Gregor'un Range Rover'ı, ama bir A3 ve bir ... ile başladığını hatırladım.
Siktir!

Ayağımı gaza bastım. Audi ileri fırladı.

Gregor'du.

Direksiyonu sıkıca tutarak, yol Michigan Gölü kıyı şeridini takip ederken farklı viraj ve dönemeçlerde manevra yaptım.

Hiçbir planım yoktu. Tek düşüncem kaçmaktı.

Range Rover hızlandı.

Yavaş giden bir arabanın etrafından dolandım ve hızımı artırdım. Dikiz aynamdan bir bakış atarak Gregor'un da aynı hızlı manevrayı yapmasını izledim.

Arabadan inmek zorundaydım. Beni yoldan çıkarıp güzergâh boyunca farklı parkların sıralandığı ıssız otoparklardan birine sokması çok kolay olacaktı. Irving Park Yolu'na çıkıyordum. Hayır. O çıkış iyi değildi. Gecenin hangi saatinde olursa olsun, yolun hemen çıkışındaki kavşak her zaman tıkanırdı. Bölge bar ve restoranlarla doluydu.

Yan aynamdan Gregor'un arkamdan benim şeridimin yanındaki şeride manevra yaptığını görebiliyordum. Beni yoldan çıkarmaya hazırlanıyordu.

Onu şaşırtmak için arabayı yavaşlattım. O kendi hızını ayarlarken ben tekrar gaza bastım ve onu geçtim. Arabası tekrar vitese taktı ve Wilson çıkışının yaklaştığını görebiliyordum. Mükemmeldi. Wilson Park'a doğru daha az popüler, biraz karanlık bir çıkış. Rampada araba olması pek olası değildi.

Mümkün olan son dakikada arabayı sağa çektim ve yüksek bir hızla çıktım. Frenlerinin sesini duyabiliyordum ama bakmaya cesaret edemedim. Direksiyonu tutmaya devam ederek, arabayı sağa dönmeye zorlarken kontrolü elimde tutmak için mücadele ettim. Araba toparlanır toparlanmaz sola döndüm. Doğruca parkın içine.

Sonunda bakmaya cesaret edebildim.

Arkamdaki yol boştu.

Wilson'a döndüğümü gördüğüne şüphe yoktu ama belki de şansım yaver gitmişti ve Simonds'a keskin dönüşü zamanında yapamayacağımı düşünmüştü. Eğer stratejim işe yaraysaydı, belki de şehir merkezinin güvenli anonimliğine geri dönmek için sağa gittiğimi düşünecekti.

Tam Lawrence'a döndüğümde Range Rover'ının Simonds'a dönen kendine özgü dar farlarını görebiliyordum.

Lanet olsun.

Lawrence çıkışı doğrudan Uptown'a çıkıyordu. Barlar kapanıp herkesi dışarı attığı için insanlarla dolu olan bir başka popüler bölge. Polisler de olacaktı.

Bu almam gereken bir riskti.

Gregor hızla yaklaşırken, onu kaybetmek için tek yönlü dar sokaklarda zikzaklar çizerek birbiri ardına dönüşler yaptım.

Sonunda ara sokaktan bir araba çıktı ve yolunu kesti.

Birkaç hızlı dönüş yaptım ve gitmişim.

Otoyola çıkmam ve mümkün olduğunca çabuk O'Hare'e ulaşmam gerekiyordu. Kanada'ya gitmek artık bir seçenek değildi çünkü Gregor onu kaybettiğimi anladığında muhtemelen arabanın çalındığını bildirecekti.

Variş noktası ne olursa olsun, şehirden kalkan ilk uçağa atlardım. Havalandıktan sonra Gregor'a bir mesaj gönderip arabasını hangi havaalanının otoparkında bulabileceğini söyleyecektim. Belki bu sefer peşimden gelme ihtimalini azaltmaya yardımcı olurdu.

Yavaşlayamayacak kadar gergin bir şekilde Uptown'ın küçük sokaklarında yarışmaya devam ederken onu gördüm.

Mavi ışıklar.

Bir polisten kaçmaya çalışmak aptallığın da ötesinde olurdu çünkü kolayca destek çağırıp beni sıkıştırabilirdi.

Başka seçeneğim olmadığı için kenara çektim.

Polisin aracından çıkmasını beklerken eğilip torpido gözünde ruhsatı aradım. Umarım sadece cezayı yazar ve Gwen Stevens'ı sistemden geçirmeye çalışmaz.

Bazı takma isimlerim çok derindi. Sosyal güvenlik numaraları, lise transkriptleri, maaş bordroları, sosyal medya hesapları. Diğerleri çok yüzeyseldi, takip edilmeden şehri terk etmek için hızlı bir sahte kimlik.

Gwen Stevens takma adım çok ama çok sığıdı. Polis bu ismi araştırdığında hiçbir şey bulamaz ve hemen şüphelenirdi.

Derin bir nefes alarak içimden tekrarladım.

Ben Gwen Stevens. Gwen Stevens. Gwen.

Camı indirerek memuru gülümseyerek selamladım. "İyi akşamlar memur bey. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ehliyet ve ruhsat, hanımefendi."

"Kesinlikle. İkisi de burada."

"Hanımefendi. Hızınızın ilan edilen sınırı saatte 20 mil aştığının farkında mısınız? Son kavşakta aracınızı tam ve eksiksiz olarak durduramadınız."

Kalın bir bukleyi sağ omzumun üzerinde döndürdüm ve ona masum, hafif ağlamaklı bir bakış attım. "Biliyorum memur bey. Çok özür dilerim. Bu erkek arkadaşımın arabası ve biraz gerginim-"

"Hanımefendi, daha bitirmedim. Sözümü kesmeyin."

Sanırım flört etmenin bana bir faydası olmayacak.

"Ara sokağı geçiş yolu olarak kullandınız ve geçiş hakkı olan bir araca yol vermediniz."

Sessiz kaldım. "Burada

kalın hanımefendi."

Memur aracına doğru yürüdü.

Sakin olun. Çoğunlukla küçük ihlalleri sıraladı. En azından dikkatsiz sürüş hakkında bir şey söylemedi. Farlar yaklaşırken koltuğumda kamburlaştım. Küçük mavi bir Camry yavaşça geçti. Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Gregor'un arabasını gözledim. Küçük bir ara sokakta durmuştum, bu yüzden beni bulamama ihtimali yüksekti.

Polis çok uzun sürdü.

Beklerken telefonumdan O'Hare'deki giden uçuşları kontrol ettim. En erken uçuş sabah dört buçukta Los Angeles'a idi. İşimi görecekti. Los Angeles'a uçacak, sonra da Montreal'e geri dönecektim.

Sonunda polisin arabasının kapısının kapandığını ve ardından yaklaştığını duydum. "Hanımefendi, araçtan inmenizi rica edeceğim." "Sorun nedir, memur bey?"

"Hanımefendi, lütfen araçtan inin," diye tekrarladı polis benim için sürücü kapısını açarken.

Olay çıkarmak istemediğim için arabadan indim.

"Lütfen ellerinizi aracın kaputunun üzerine koyun. Ceplerinizde herhangi bir kesici alet ya da yasadışı madde var mı?"

"Hiç cebim yok. Bunlar yoga pantolonu. Beni tutukluyor musunuz?" Ellerimi sıcak metal kapüşonun üzerine koyarken sordum.

"Hanımefendi. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Ne oluyor lan? Birkaç trafik cezası yüzünden tutuklanacak mıyım? Bu çok saçma!"

"Hanımefendi, lütfen pozisyonunuza devam edin." Arkamı döndüm.

"Aracınız Lake Shore Drive'da pervasızca, yüksek hızda drag yarışı yapan bir aracın tarifine uyuyor. Şüphe üzerine tutuklanıyorsunuz-"

"Bekle. Bekle! Böyle bir şey olmayacak," diye karşı çıktım memurla yüzleşmek için geri dönerken.

"Hanımefendi. Lütfen pozisyonunuza devam edin."

"Bana hanımefendi demeyi kes!" Bağırđım. Her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı. Tutuklanmaktan endişe etmiyordum. Gerçek ismim ellerinde olmayacaktı ve parmak izlerim hiçbir zaman dosyada yer almamıştı. Kafese kapatılmaktan ve Gregor'un bunu öğrenmesinden endişeleniyordum. Onun gibi bir adamın Chicago polis teşkilatında da Washington'da olduğu kadar, hatta daha fazla sayıda iyi bağlantıları olmalıydı. Hiç şüphesiz aracın kayıtlı sahibiyle temasa geçeceklerdi. Ben kolay hedef olurdum.

Bu çok kötü. Gerçekten kötü.

Patlamam üzerine polis beni omuzlarımdan tuttu ve başımı arabanın kaputuna çarptı. Kollarımı arkamdan kavradı, ilk kelepçe bileğimi sararken metalin çıkardığı şangırtıyı duyabiliyordum.

Tamam, bu çok daha kötü.

"Yardımcı olabilir miyim, memur bey?"

Gregor.

"Bu bir polis meselesidir, efendim. Lütfen aracınıza dönün," dedi memur ikinci kelepçeyi sıkıca yerine oturturken.

"Memur Freidman? Belki beni hatırlamıyorsunuzdur," dedi Gregor, kızgın olduğunu bildiğim o sakın ve kontrollü sesiyle. Çok kızgın.

"Bay Ivanov?" diye cevap verdi memur. Gregor'un elini sıkmaya giderken beni de yanında sürükledi. "Sizi ilk başta tanıyamadığım için özür dilerim. Bay Ivanov, kardeşime bulduğunuz sendika inşaatı işi için size teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten hayatımı kurtardı. Size borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey olursa, söylemeniz yeterli."

"Aslında Friedman, yapabileceğin bir şey var."

Sözlerindeki büyüleyici gülümsemeyi duyar gibiydim. "Bu kadını benim gözetimime bırakmanızı istiyorum."

Aman Tanrım.

"Neden sen-"

"Soru sormak yok," diye bitirdi Gregor. Ses tonu, söylemek zorunda olmadığı şeyi söylüyordu. Gregor kardeşinin işini verdiği gibi kolayca elinden alabilirdi. Bir polis trafik çevirmesi yüzünden bunu göze alır mıydı?

Polisin yanıtını beklemenin stresi, kollarım arkadan kelepçeli halde bir arabanın kaputunun üzerine asılmış olmanın verdiği rahatsızlıkla birleşince ağrıyan omuzlarımı oynattım.

Polis döndü ve bana yaklaştı. Tek kelime etmeden beni arabanın kaputundan kaldırdı ve kelepçelerimden tutarak ayakta durmamı sağladı.

Gregor arabasının farlarıyla arkadan aydınlatıldığı için yüz ifadesini okuyamadım. Kızgın olduğunu anlamak için gerçekten yüzünü görmem mi gerekiyordu?

Tutuklanacak mıydım yoksa Gregor'un öfkesiyle mi yüzleşecektim?

Nefesimi tuttum, hâlâ hangi senaryonun benim için daha kötü olduğundan emin değildim. Hayır, biliyordum.

Gregor'la gitmek çok çok daha kötü olurdu.

Şimdi tekrar onun kontrolü altındaydım ve tavırlarındaki değişimi görebiliyordum. Gözlerinde bir ışık oyunu vardı, arduvaz grisinden daha derin, daha koyu, neredeyse siyah bir griye geçiş vardı. Perili birinin bakışından avlanan birinin bakışına geçiş yapıyordu.

Sofistike bir parıltıya sahip sakın tavrı, gerçek karanlık doğasını gizleyen bir numaraydı.

Çarpık kalbimi ona çeken o karanlık doğa, bana her zaman ateşle oynadığım hissini veriyordu. Ve içimde fena halde yanacağıma dair bir his vardı.

Göz ucuyla polisin eğilip anahtarlarını karıştırmasını ve kelepçelerin anahtarını aramasını izledim.

Beni Gregor'a verecek!

"Hayır," dedi Gregor. "Kelepçeler takılı kalsın."

CHAPTER 30

G^{regor}

GÜÇ, KONTROL DEMEKTİ.

Bu benim mantramdı.

Hayatımın her eylemini şekillendirdi.

Döndüğümde onu gitmiş buldum, güçsüzdüm ve kontrol eksikliği akıl sağlığımı test etti.

Samara varlığım için gerekli hale gelmişti. Bu kadar basitti. O benimdi.

Ve benim olanı sakladım.

Güçlü bir suç imparatorluğunu, istediğin şeyin peşinden gitme ve onu elinde tutma konusunda zayıf kalarak kurmadın. Hâlâ yatağımızı terk edip gecenin bir yarısı öylece ortadan kaybolduğuna inanamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu geri almadan önceki hayatına geri döneceği fikrini geride bıraktığımızı düşünmüştüm. Elbette, ona bu konuda fazla seçenek bırakmamıştım ama mesele bu değildi.

Farkında olsa da olmasa da bana ihtiyacı vardı.

Babasına ve Novikofflara karşı tek koruması bendim. Onun peşinden bir kez gelmişlerdi. Yine peşine düşeceklerdi.

Bu gece babası ya da Egor başarılı olsaydı ne olurdu diye düşününce içimi karanlık bir öfke dalgası kapladı. O yaptı.

Kendini nasıl bir tehlikeye attığını anlamıyordu ama bu gecenin sonunda, kemerimle kışını soymak zorunda kalsam bile anlayacaktı.

Samara geçen hafta zorba ve kontrolcü olduğumu düşündüyse, kaba bir uyanış yaşadı. *Eylemlerin sonuçları vardır.*

Malyshka'm şimdiye kadarki en sert dersini almak üzereydi.

Şu andan itibaren yetkinin bende olduğunu ona açıkça belirttiğimi sanıyordum. Görünüşe göre mesajı almamış.

Sadece bu noktadan sonra kendimi *acı verici* bir şekilde açıkladığımdan emin olmalıyım.

Elimi kemerime doğru uzattım. Samara'yı yatağa bağlayıp kemerle kırbaçlama düşüncesi beni sadece kısmen yatıştırırken başparmağımın kenarı pürüzsüz deriyi okşadı.

Kaçmayı seçseydi onu bir daha asla bulamayacağımı biliyordum. Damien iyiydi ama Samara'nın yeteneklerine sahip birinin izini tekrar sürebileceği konusunda onun yeteneklerinden bile şüpheliydim. Önemli değil. Onun kanatlarını kırpmaya niyetliydim, hem de yakında. Daha fazla beklemeyecektim. Düzenlemeler çoktan yapılmıştı.

Yarın bu saatlerde Samara benim karım olacaktı... istese de istemese de.

Polis uzaklaşır uzaklaşmaz "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı ve beni şimdiki duruma ve yaklaşan cezasına geri getirdi.

"Küçüğüm, o güzel ağzının böyle kaba sözler söylemesi konusunda ne hissettiğimi zaten açıkça belirttim. Sana cezayı tekrar hatırlatmama gerek var mı?"

Güzel yüzünün solgunlaşmasını izledim.

Gözlerime bakmayı reddederken "Sadece arabayı ödünç alıyordum," diye yalan söyledi.

Bir adım öne çıktım. O da içgüdüsel olarak geri adım attı. Bu beni daha da kızdırdı.

Sonsuza kadar onun peşinden mi koşacaktım?

Durumunun değiştiğinin farkına varması gerekiyordu. Artık onun hayatındaydım ve kesinlikle gitmeye niyetim yoktu. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirse, her şey o kadar kolay olacaktı.

İki elimle uzanıp üst kollarını kavradım ve vücudunu kendime doğru çektim. Kolları arkada sabitlenmişti, dolgun göğüsleri

göğsüme bastırıyordu. Tişörtünün V yakası kremsi teninin üst kabarıklıklarını ortaya çıkarıyordu. Boğazımın derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Tek düşünebildiğim benimkiydi.

Benimkini.

İş hayatında ve yaşamda kararlı bir adamdım. İstedğim bir şeyi gördüğümde onu alırdım. Hiç pişmanlık duymadım. Ve Samara'yı istediğime dair hiçbir şüphe yoktu. Her şeyini. Bana kalırsa başka hiçbir erkek ona bir daha dokunamazdı.

Kavrayışımın içinde çırpındı, kalçaları zaten dik olan sikime sürtünürken beni daha da ateşledi.

"Bırakın

beni!"

"Hayır."

"Şunu söylemeyi kesecek misin? Senden duyduğum tek şey hayır," diye yakındı ve ona huysuz bir çocuk gibi davranmayı planladığım için küçük ayağını toprağa vurdu.

Parmağımı çenesinin altına koydum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Çünkü sürekli yanlış sorular soruyorsun."

Vücutlarımız birbirine yaklaştığında, kısa nefes alışını hem hissedebiliyor hem de duyabiliyordum.

"Kelepçelerimi çöz," dedi.

"Hayır."

Bununla birlikte eğildim ve bir omzumu karnına dayadım. Çok az bir çabayla hafif ağırlığını kaldırdım ve onu arabama kadar taşıdım.

Samara haykırdı. Kıçına attığım hızlı bir tokat onu hemen susturdu. Tören yapmadan onu Range'imın arka koltuğuna yatırdım.

Rover. Onu yolcu tarafına dik bir şekilde oturtuktan sonra uzanıp kemerini sıkıca bağladım. Kapıyı kapatıp Audi'ye doğru yönelirken, kafasına aldığı darbeden çok egosu zedelenen Jim'i aradım.

"Onu buldum. Audi'nin yedek anahtarlarını al ve Broadway ve Bryn Mawr'ın köşesindeki arabayı almaya gel." Kapıyı kilitleyip Range Rover'a dönmeden önce kontakta anahtarları ve Samara'nın çantasını alırken talimat verdim.

* * *

SESSİZCE GERİ DÖNDÜK.

Samara, Michigan Gölü'nün üzerindeki karanlık gökyüzüne bakarken yüzünü inatla başka yöne çevirdi.

Dış kapıyı açmak için düğmeye bastığımda ev karanlık ve sessizdi. Jim'i ancak Samara'nın kaybolduğunu fark ettiğimde uyandırmayı tercih etmiştim. Rose benim ve iş arkadaşlarımın gece geç saatlerde eve girip çıkmalarına alışıktı, bu yüzden sabahın üçünde eve girdiğimizi duyunca telaşlanması pek olası değildi.

Samara'yı garajdan çıkarıp karanlık girişten geçerek ana merdivene kadar yürüttüm. Kapısının önünden geçerek doğruca odama gittim.

"Çok yorgunum. Lütfen *kendi* odama gitmeyi tercih ederim," dedi kibarca.

"Sana daha önce de söylendi. Gecenin bir yarısı evden kaçan kötü kızlar ağır cezalar hak eder, yatakta sessiz bir gece değil," diye homurdandım.

Yatak odamın eşiğinden geçerken Samara benden uzaklaştı. Döndüğünde kavgaya hazır olduğunu anladım.

Güzel, ben de öyleydim.

"Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi?" Üzerime attığım kazağı başımın üzerine çekerken sordum.

Gözleri çıplak göğsümün üzerinde gezinirken onu izledim. Muhtemelen sevimli pembe dilinin ucunun alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladığını bile fark etmemişti.

"Sanki... sanki ben... şaplak atabileceğin küçük bir kızmışım gibi!"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu belinden kavradım. "Bana kalırsa, ben zaten senin kocanım ve o küstah kıcını cezalandırmak için her türlü niyetim var," diye uyardım, iki elimle kıcını kavrayıp sıkmak için uzandım.

Ağzı şok olmuş bir solukla açılırken, benimki de aşağı indi. Hissettiğim tüm bastırılmış öfke ve sahiplenmeyle ağzını aldım. Dilini kendiminmiş gibi sahiplendim. Dolgun alt dudağını ısırdım. Dilimin alt tarafını dişlerinin keskin kenarına sürttüm. Aynı ağzın sikimin etrafında nasıl sarıldığını hatırladım.

Dudaklarımı onun savunmasız boğazına bastırırken, "Söyle," diye emrettim. "Bana merhamet için yalvardığını duymak istiyorum."

Başını kaldırıp uzaklaşarak öpüşmemizi kesti. Sert yeşil bakışları benimkilerle buluştu. "En sevdiğin kelimeyi söyleyecek olursam, hayır."

Gülümsedim.

Sert oynamam için benimle alay etmesine bayılırdım.

Onu saçlarından tutarak yatağıma doğru sürükledim. Hafif ağırlığını karnının ortasına attım. Yatağın üzerine sıçrayarak kalçalarının üzerine çıktım. O çığlık atıp çırpınırken, karyolanın iki yanındaki kalın kadife perdeleri tutan ipek kordona uzandım. Hızlı bir hareketle boğazına basit bir düğüm attım, ardından kordonu yatak başlığının orta direğine sardım.

Sustu.

Vücudundan uzaklaşarak yatağın ayak ucuna yürüdüm ve boğazındaki düğümü çözmeye çalışmasını izledim. Ne zaman çok sert hareket etse, düğüm sıkılıyor ve havasını kesiyordu.

Çırpınan bacaklarını bileklerinden tutarak spor ayakkabılarını çıkardım. Parmaklarım daha sonra yoga pantolonunun yumuşak bandını kavradı ve tek bir yumuşak hareketle onu ve külotunu çıkardı.

İşte oradaydı, onda en sevdiğim şeylerden biri. Kıçındaki küçük kalp dövmesi. Onun şımarıklık ve masumiyet ruhunu temsil ediyordu ve kalp şeklindeki bir hedef tahtası gibi beni çağırıyordu. Dayanamayıp kıçına tek bir şaplak attım.

Bütün vücudu eğildi.

O güzel zümrüt gözleri bana hançer gibi saplanırken sıkılmış dişlerinin arasından "Bu evi başınıza yıkacağım," diye tehdit etti.

Onun görüş alanı içinde kemerimi yavaşça çözdüm. Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir şüphe kalmasın istiyordum.

Samara'nın yüzü buruştu. "Yapma bunu. Kaçmaya çalıştığım için özür dilerim. Söz veriyorum bir daha yapmayacağım."

Kalın deriyi kot pantolonumun kemer halkalarından geçirdikten sonra ellerimin arasında ikiye katladım. "Bundan emin olacağım."

Gözlerini indirirken ağzını kapattı.

Yarı çıplak hali yüzükoyun ve savunmasızdı. Daha önce üzerine örttüğüm siyah battaniye, parlak ve solgun tenini vurguluyordu.

Bir adım geri atarak kolumu yukarı kaldırdım.

Kalın deri çıplak sırtına inerken Samara bir çığlık attı. Kolumu tekrar kaldırmadan önce beyaz yanaklarında ilk kırmızı yaranın belirmesini bekledim. Zorlanan, hâlâ kelepçeli ellerinden kaçınmaya dikkat ederek, kıçını tekrar tekrar kemerle bağladım. Her seferinde ya yanaklarında ya da üst baldırlarında kızgın kırmızı bir şerit bel iriyordu.

Samara her vuruşta acı içinde haykırdı.

"Yalvar bana," diye emrettim.

"Lütfen dur!"

Kemerimle ona tekrar vurdum, bu sefer kalçalarının başladığı kıcının hemen altındaki narin kıvrıma.

Samara'nın vücudu cenin pozisyonunda kıvrıldı ve yan tarafına düştü. Boynundaki ip alaycı bir hal aldı. Hemen iyi bir kız gibi tekrar yüzüstü yattı.

Oda bir kez daha derinin tene değme sesiyle ve kızın acı çığlıklarıyla doldu.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" diye çaresizlik içinde bağırdı.

Kemerim kızarmış yanaklarının üzerine birkaç kez daha düştü. "Lütfen! Özür dilerim!"

Sonunda, teni öfkeli bir kırmızıyla yanarken değerli kalp dövmesi kayboldu.

Ellerimi kotumun bağlama yerine indirerek, "Cezan bitmedi, malyshka," diye homurdandım.

Verdiği tek yanıt, yanaklarını örtüye silerken burnunu çekmek oldu.

"şimdi kıcını sikeceğim."

Amcığı bu akşamdan dolayı hâlâ çok acıyor olacaktı. Eğer bu kadar vahşı olmasaydım, onu rahat bırakır, iyi bir kemer kırbacının yeterli olacağını umardım, ama ben bir *vahşıydim* ve müstakbel karıma fazlasıyla hak ettiği sert dersi vermeye niyetliydim.

Samara'nın kocaman gözleri bana döndü. "Lütfen Gregor. Ben... Ben bunu yapmak istemiyorum. Canım yanacak."

"Acıtması gerekiyordu."

Kotumun kapağını açarak acı verici bir şekilde şişmiş sikimi dışarı çıkardım. Sert uzunluğunu yumruklayarak bir dizimi yatağı koydum ve ona doğru eğildim. "Em onu."

Samara bunun yerine bana yalvardı. "Lütfen, bunu yapma."

"Sikimi yala."

Samara yüzünü yatak örtülerine gömdü.

Saçlarından tutarak başını geriye doğru çektim. Haykırdı. "şimdi sikimi yala, yoksa kıcını kuru kuru sikerim."

Bir hıçkırıkla titreyen dudaklarını araladı.

Kalçalarımı öne doğru ittim ve kızın öğürmesini izledim.

"İyice ıslat."

Gözyaşları yüzünden burnundan nefes alamıyordu, ben şaftımı dudaklarının arasından geçirirken boğulmaya ve kekelemeye devam etti. Dilinin alt tarafı kaydırıldığını hissedebiliyordum ve ağzını dölle doldurma dürtümü dizginlemek zorunda kaldım.

Birkaç dakika sonra kendimi kurtardım ve yatağın ayak ucuna doğru yürüdüm.

Açık bacaklarının arasına diz çöktüğümde şilte alçaldı. Her iki avucumu da kıcının yanaklarına yerleştirdim ve teninden yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. Samara dokunuşuma karşılık olarak tısladı.

Ellerimin topuklarını kullanarak yanaklarını ayırdım.

Samara inledi ve ellerini tekrar sıkmaya çalıştı. Bu ona sağ yanağına sert bir tokat kazandırdı.

Bir kez daha, bunun neden olduğu aşağılanmayı bilerek kıç yanaklarını iyice açtım. Eğilerek, küçük büzülmüş deliğine hafifçe üfledim, havanın serin dokunuşundan seğirmesini ve göz kırpmasını izledim. Sonra dilimi küçük deliğinin üzerine yerleştirdim. Dilimin ucuyla yumuşak çıkıntıları ıslattım.

Tüm vücudu tepki olarak titredi. Utanç duygusuyla bariz uyarılmışlığıyla savaştığını biliyordum. Amcığının dudaklarının kaygan olduğunu görebiliyordum. Dizlerimin üzerine eğilerek sikimin başını göt deliğine bastırdım.

Samara'nın, ikimizin de geleceğini bildiği acıya kendini hazırlarken nefesini içine çektiğini duyabiliyordum.

Kalçalarımı ileri doğru iterek şaftımı etine bastırdım. Küçük çıkıntıların baskıdan pürüzsüzleşmesini izledim. Aletimin başı deliğini daha da açtıkça narin pembe teni beyaza döndü.

"Ow! Ow! Ow!" Samara inledi. Kıcının kıvrımının hemen üzerinde duran elleri çaresizce yumruk şeklinde kıvrıldı.

Sikim, başının çıkıntısı vücudu tarafından yutulana kadar yavaşça içeri itildi. Bu noktada kalçalarını tuttum.

"Sen kime aitsin, Malyshka?"

"Sen," diye boğuk, itaatkâr bir yanıt geldi.

Bununla birlikte, acımasızca ileri doğru ittim. Taşaklarım amcığına çarpına kadar tüm gücümle onun sıkı bedenine girdim. Geri çekilerek, tekrar onun sıkı sıcaklığına doğru pistonladım. Vücudu sikimi bir yumruk gibi kavradı.

şaftımın her girişiyle savaştı. Genişliğime uyum sağlamak için mücadele ederken iç kaslarının seğirmesini ve gerilmesini hissedebiliyordum. Aşağıya baktığımda, aletimin geniş tabanı onu açmaya zorlarken gergin bir şekilde gerilen küçük büzülmüş deliğini görmekten zevk aldım.

Samara yalvardı ve durmam için yalvardı.

Cevabım kalçalarını daha yukarı kaldırmaya zorlamak oldu, böylece ona daha da vahşice dalabilecektim.

Onun cezalandırılmış tenini midemde hissetmek beni neredeyse çıldırtıyordu, çünkü onun bedenine akla gelebilecek her şekilde sahip olmaya çalışıyordum.

İpek kordonu boynundan tutup başının üzerine çektim. Sonra parmaklarımı bir ısırık gibi ağzına soktum. Bana kalırsa yaptığım şey vahşi, evcilleşmemiş bir hayvanı terbiye etmekten farklı değildi. Çenesini geri çektiğimde dişlerinin parmaklarıma battığını hissedebiliyordum. Acının sınırı beni sadece teşvik etti. Pürüzsüz sırtı terden kayganlaşmıştı ve eğilmişti, kalçaları itişlerimi karşılamaya zorlanıyordu.

Sonunda ağzını bıraktım, sadece güzel saçlarını yakalamak için. Uzun saçlarını yumruğumun etrafına dolayarak vücudunu kavisli pozisyonda tuttum ve diğer elimle göğsünü okşayıp meme ucunu sıktım.

"Oh Tanrım," diye inledi acı zevke dönüşürken. Vücudu serbest bırakılmasının yoğunluğuyla titreşti ve mırıldandı.

Ona acıyarak, kendi arzusunun dizginlerini gevşetmeden ve salıverilmemin karanlık bir dalga gibi üzerime çökmesine izin vermeden önce birkaç kez daha vücuduna girdim.

Vücuduna ılık döl pompalarken sikim onun dar arka geçidinde sarsıldı.

Nefes nefese yatağın başucundaki masaya uzandım ve bir çift kelepçe anahtarı çıkardım. Kelepçelerini çözdüm, sonra gevşek bedenini sırt üstü yatırdım.

"Dizlerini yukarı çek," diye emrettim.

Ağzım, şimdi ihtiyaçtan şişmiş olan klitorisine yapıştı.

Samara'nın kalçaları kıpırdadı. Başımı kaldırarak onun tatlı amcığına doğru nefes aldım. "İyi bir kız ol, ben de seni ikinci kez boşaltayım."

Vücudunun kendi salınımıyla kenetlenmesi için dilimin sadece birkaç fiske yetti.

Dizlerimin üzerinde yükselerek yatağın başına doğru ilerledim ve yüzükoyun yatan bedeninin yanına çöktüm.

Şimdi tüm korkumu ve adrenalinimi onun güzel küçük bedeninden çıkardığım için, beyaz sıcak öfkem geri döndü. Kendini kasıtlı olarak

tehlike. Aslında, bu tehlikeyle tek başına yüzleşmek için yatağımdan ayrılmayı seçti.

Kabul edilemez.

"Anlamıyorsun," diye sızlandı göğsüme doğru, neden bir gece hırsızı gibi sıvışıp gittiğini haklı çıkarmaya çalışırken.

Onu omzuma doğru daha sert bastırırken belindeki kavrayışımı sıkılaştırdım.

"Çok iyi anlıyorum. Bana itaatsizlik ettin."

"Öyle bir şey değil. Başka seçeneğim yoktu. Ben senin dünyana ait değilim." "Her zaman bir seçeneğin vardır. Ve seçimlerin sonuçları vardır."

Sözlerimde açık bir karanlık tehdit vardı.

Vücudundan geçen ürperti anladığını kanıtlıyordu.

Saçlarını yumruklayarak başını geriye çektim ve çenesini kavradım. Söyleyeceğim her kelimeyi anladığından emin olmak için o güzel, değişken zümrüt gözlerinin derinliklerine bakmak istedim.

"Çok dikkatli dinle Malyshka, çünkü daha fazla karışıklık olmasını istemiyorum. Sen benimsin ve ben benim olanı korurum. Bir daha asla... asla... benden kaçma. Beni anlıyor musun?"

Samara başını salladı. "Söz veriyorum. Yapmayacağım." Yalan söylüyordu.

CHAPTER 3 1

S *amara*

Yatakta *olduğu* gibi, Gregor kontrolü ele aldığıında... *tamamen kontrolü ele* aldı.

Saatler sonra beni uyandırdı. Çoktan alacakaranlık olduğunu görünce şaşırdım.

Giyinmemi emrettikten sonra hızla birkaç telefon görüşmesi yaptı. Bir tanesine kulak misafiri oldum, Gregor'un bir uçağın gazının doldurulup hazır edilmesi talimatını verdiği anlaşılıyordu. Özel bir uçak mı?

İtirazlarıma kulak asmadılar.

"İki seçeneğin var Samara," diye homurdandı Gregor, "Ya uçağa yürüyerek binersin ya da taşınırsın, ama her iki durumda da o uçağa bineceksin."

O haklıydı. Kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Gregor hakkında ne hissettiğimden emin değildim ama ailemle yüzleşene kadar bunu asla çözemeyeceğimi biliyordum çünkü dün geceki kaçırma girişimine bakılırsa işler iyice çığırından çıkmıştı. Her ne kadar bu düşünceden nefret etsem de eve dönme vakti gelmişti.

Büyük hangarın küçük metal kapısından içeri girdiğimizde çenem düştü. Uçağıyla Washington'a döneceğimizi söylediğinde, küçük bir Samara, tek motorlu, dört kişilik bir uçakla yorucu ve sarsıntılı bir yolculuk yapacağımızı hayal etmiştim.

"Bu ne lan, Gregor!"

Elimi tutup beni aşağı inen merdivene doğru götürürken "Laflarına dikkat et Samara!" diye azarladı. Bu konuda soru sormamam gerektiğini biliyordum.

ya da Gregor'un kaynaklarına sahip bir adamın muhtemelen bu tür yaya gerekliliklerini atlayacağını bildiğim için kimliğimi göstermek zorunda kaldım.

Uçak en az yüz metre uzunluğundaydı. Beyazdı ve kuyruğunda Gregor'un aile armasının bir parçası olan altın renkli iki kılıç vardı. Yanılmıyorsa bu bir Global 5000'di. Ön göbeğinde, dörtlüsünde ve hatta dengeleyici yüzgecinde entegre kameralar bulunan çılgın bir güvenlik sistemi vardı. Yelena bazı iyi yerleştirilmiş pist bahislerinde büyük vuruş yaptığında bir kumarhane bizi alması için bir tane göndermişti. O zaman daha düşük bir profil tutmamız gerektiğini öğrendik.

Eşikten geçerken başımı eğdim. İçerisi muhteşemdi. Dört adet oxblood deri koltuk alanın çoğunu kaplıyordu. Ön mutfakta, koyu kehribar rengi sıvılarla dolu kristal sürahilerle dolu cilalı bronz bir bubinga bar vardı.

"Ciddiyim. Ne kadar zenginsiniz?" Bu uçağın muhtemelen ne kadara mal olduğunu hatırlamaya çalışırken sordum. Yani, para vardı ve bir de *para* vardı. Görünüşe göre Gregor'un *parası* vardı.

Uçağın arka tarafında siyah ve altın satenle kaplı devasa bir kral yatak vardı.

Gregor'un bilmiş bakışlarıyla karşılaştım ve kızardım. Beni kulüp sandalyelerinin yanından geçirip yatağa götürdü.

Birinin Gregor'un beni anlamsızca becerdiğine tanık olma düşüncesi bana röntgenci bir heyecan verse de direndim.

Gregor parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Sen benimsin. Ve ben paylaşmam."

İfadesindeki saf ve katıksız erkeksi kibir kalbimi yerinden oynattı.

Açıklamasına verdiğim tepkiden biraz utanarak yatağa ve üstüne yığılmış çeşitli boyutlardaki paketlere baktım.

"Bütün bunlar da ne?"

Dizüstü bilgisayarını açarken umursamaz bir tavırla, "Senin için kıyafetler," dedi.

İmza niteliğindeki turuncu Hermes çantayı ve parlak siyah Coco Chanel çantaları inceledim. Louis Vuitton'dan bile bir tane vardı.

"Nasıl? Neden?" Kekeledim.

"Planladığım şey için giyecek bir şeylere ihtiyacın olacağını biliyordum, bu yüzden bunları bırakması için kişisel bir alışverişçi ayarladım."

Tasarımcı kıyafetleri giymenin Washington'a dönüp babamı ikna etme planına nasıl uyduğunu sormak istedim ama sesinin tonu

yapmamam için beni uyardı.

Chanel'den gelen en büyük kutuyu açtım. Hassas bir dokunuşla kâğıt mendili sıyırdım ve nefes nefese kaldım. Elbiseyi omuzlarından tutup kaldırarak kutudan çıkardım. Şampanya ipeğinden vintage bir Chanel elbisesiydi. V yakası küçük beyaz incilerle süslenmişti. Audrey Hepburn'ün bir filmin düğün sahnesinde giyeceği bir elbiseye benziyordu.

"Gregor? Bunu giymemi isteyemezsin değil mi?"

"Evet. Bu planın bir parçası," dedi başını kaldırmadan. "İhtiyacınız olan her şey orada."

Diğer kutuların içine baktığımda iç çamaşırları, bir çanta ve ayakkabılar buldum. Paketlerimin yanındaki büyük siyah giysi çantasında Gregor için bir Giorgio Armani takım elbisesi olduğu görölüyordu.

"Bu plan tam olarak nedir?"

Gregor bilgisayarını kapattı ve bana yaklaştı. Tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı.

"Gregor! Ne yapıyorsun?"

Birkaç adım attı ve beni kulüp sandalyelerinden birine bıraktı. Sonra koltuğun tokasına uzandı ve beni sıkıca bağladı. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "İyi bir kız ol ve kalkışa kadar kıpırdamadan otur. Ondan sonra da bana başka soru sormadan giyin."

Huysuz bir hışımla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Gregor beni daha da kızdırmak için, "Bana güvenmek zorundasın, Malyshka," diye alay etti.

* * *

İKİ SAAT SONRA, Reagan Uluslararası Havaalanı'nın turuncu ve beyaz pist ışıklarını görmek için gece mavisi gökyüzünde küçük oval pencereden dışarı baktım.

Kalkışımızdan sonra Gregor, arada zevkli bir ara vererek beni soyup yeniden giydirmeye bizzat nezaret etmişti.

Tanrım, bu adam diliyle neler yapabiliyor.

Biraz fazla giyinmiş gibi hissederek, uçak Gregor'un özel hangarına girerken bekledim.

Sonra emniyet kemerimi çözdüm ve inmeye hazırlanırken çantamı aradım.

"Henüz değil bebeğim. Önce bir misafir bekliyoruz," dedi Gregor oturduğu yerden kalkıp bara doğru ilerlerken. Kendisine bir votka, bana da bir kadeh soğuk şarap doldurdu.

"Gregor. Bunun için zamanımız var mı? Nadia'yı görmek istiyorum."

"Zaman kazanıyoruz. Ve inan bana, bir içki içmek isteyeceksin."

Onun bu ketum tavrı karşısında şaşkına dönmüş bir halde, teklif edilen bardağı aldım.

Kısa bir süre sonra uçağın kapısı çalındı. Pilot kapağı açtı ve içeri koyu renk takım elbiseli yaşlı bir adam girdi.

Gregor'un elini sıkmak için koridordan geçerken sıcak bir selamla "Gregor," dedi.

"Yargıç Matthews. Bu kadar kısa sürede beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Yargıç omuz silkti. "İnanılmaz derecede düzensiz, ama geçen yıl beni çıkardığınız o küçük aksilikten sonra, bir iyiliğe karşılık verme şansını nasıl reddedebilirim?"

Gregor beni öne doğru iterken kolunu omuzlarıma doladı. Vücudumdaki gerginlikten hiç şüphe yoktu.

"Samara. Seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Yargıç John Matthews." Başımı salladım. "Sayın yargıç."

Yargıç elime uzandı. "Acele etmeni kesinlikle anlıyorum Gregor. Göz kamaştırıcı. Otuz yaş daha genç olsaydım..."

"Acelelerimiz var, Yargıç," diye araya girdi Gregor.

"Tabii ki! Evlilik evraklarını imzalamama izin verin, hemen işe koyulalım."

Evlilik!

Bir adım geri attım... sonra bir adım daha.

Evlilik!

Gregor karanlık bakışlarını bana çevirdi. Başımı salladım.

Bir adım öne çıktım.

Uçağın izin verdiği ölçüde geri geri gitmeye devam ederken onu uzak tutmak için elimi boşuna kaldırdım. Çok geçmeden sırtım uçağın duvarına çarptı.

"Samara. Beni dinle."

Sadece başımı salladım.

Evlilik.

Ama cının bu olduğunu biliyordum ama böyle bir numara yapacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onu asla uyuşamayacağımıza ikna etmek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Bir kilise düğünü ve tüm o şatafatı isteyeceğini düşünmüştüm. Aylarım var sanıyordum... haftalarım... dakikalarım değil. "Sen aklını kaçırmışsın," diye homurdandım. Sesim bana tuhaf geliyordu.

Kulaklar. Tiz ve gergin.

Gregor başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle."

"Gerçekten buna evet diyeceğimi düşünemezsin değil mi?"

"Sana bu konuda bir seçenek sunmayı planlamıyordum."

Ne oluyor lan?

"Bu işler böyle yürümez. Benim iznime ihtiyacın var," diye tersledim panikle.

"Diyelim ki Yargıç Matthews gelin sözleşmesi gibi küçük bir formalitenin üzerinde duracak biri değil."

Gregor'a baktım. Omuzları dik, çenesi sağlamdı. Kibirli ve kendinden emin. *Vay anasını!* Bu konuda gerçekten ciddiye.

"Hayır! Hayır! Bunu yapmayacağım."

Gregor yakınımına eğildi ve iki elini başımın iki yanındaki duvara dayadı. Burnuyla saçlarımı kenara iterek kulağıma fısıldadı: "Senden asla hayır cevabı almayacağımı hatırlatmama gerek var mı?"

Nefesim kesildi.

Gregor bir parmağını elbisemin ön kısmında gezdirerek narin satenin arasından göğüs ucumun en ince hatlarını daire içine aldı.

"Gerekirse seni bu elbiseden çıkarır ve o güzel kıçına Yargıç'ın önünde kırmızı bir şaplak atarım. Satenle ya da çıplak tenle evlenmiş olman umurunda değil" diye tehdit etti.

"Yapardın, değil mi?" Ona sordum, gözlerim şoktan kocaman olmuştu.

"Bir kalp atışında," diye homurdandı.

"Bu delilik," diye nefes aldım, kalbimin çılgınca atışını susturmak için ellerimi sallarken.

"Güven bana, Malyshka. Bunu seni korumak için yapıyorum."

Tanrım, bana o güçlü ve koruyucu sözleri mırıldandığında neredeyse ona inanacaktım.

Şaşkınlık içinde elimi tuttu ve beni Yargıç'a geri götürdü.

Biri bana bir kalem uzattı; kim olduğunu bile bilmiyordum. Resmi görünümlü belgeyi okumaya çalıştım. Orada isimlerimiz vardı, kalıcı mürekkeple düzgünce karalanmış.

Samara Federova

Gregor Romanovich Ivanov

Gregor'a döndüm. Hızla giden treni yavaşlatmak için son bir gayretle, "Peki ya arkadaşlarım?" diye sordum.

"Daha sonra tam bir tören yapacağız. İmzalayın," diye emretti.

İç çekerek imzamı attım. Gregor'un kendinden emin kalın imzasının yanında benim imzam narin ve titrek görünüyordu.

Pilot tanıklık ederken, Yargıç törene başladı. Gregor'un yanında dururken ona iyice yaslandım.

Dinlemiyordum bile.

Her şey donuk beyaz bir gürültüden ibaretti. "Samara?"

"Samara?"

Herkes beklentiyle bana bakıyordu.

Titredim.

Bunu yapamazdım. Bu delilikti.

"Bunu yapamam. Ben-"

Gregor beni omuzlarımdan yakaladı ve yüzümü ona çevirdi. Koyu gri gözleri benimkileri delip geçti ve bakışlarının yoğunluğuyla beni hapsetti. Gözlerini benden ayırmadan, "Öyle." dedi.

Yargıcın töreni bitirmesini bile beklemedi.

Gregor dudaklarımı sahiplenme ve vaat dolu şiddetli bir öpücük aldı. Dili ağzımın içine girdi, dönerek benimkini yakaladı. Artık onun hakkı olan şeyi zorla alıyordu.

Beni bir kenara bırakarak yargıcın ve pilotun ellerini sıktı.

Hemen indiğimizde Jim'i hangarın içinde beklerken bulduk. Gregor ona imzalı evlilik cüzdanımızı uzattı. "İlk iş olarak bunun dosyalanmasını sağla ve bir basın bülteni gönder. Sabah gazetelerinin hepsinde çıkmasını sağla. Herhangi bir şüphe kalmasını istemiyorum. Samara Ivanova artık benim tam korumam altında."

Samara Ivanova.

Samara Ivanova Gregor Ivanov'un karısıydı ve onun koruması altındaydı. Ama beni Gregor'dan kim koruyacaktı?

CHAPTER 32

S *amara*

Gemiden indiğimizde ellerinde daha da korkunç otomatik tüfekler tutan siyah kıyafetli korkunç adamlar bizi karşıladı. Bir adam otoriter bir tavırla öne çıktı ve Ivanov ailesinin güvenlik şefi Mikhail Volkov'u tanıdım. Nadia'nın ona hâlâ aşık olup olmadığını merak ettim. Umarım değildir. Onun da benimle aynı kaderi paylaşmasını istemezdim.

Özel hangarın içine park edilmiş siyah ciplerden oluşan küçük bir konvoy vardı. Gregor beni hızla en yakın olanın arka koltuğuna oturttu. Daha emniyet kemerimi bile bağlayamadan araba öne doğru savruldu.

Yani, şimdi hayatım bu
muydu? Etrafım
muhafızlarla mı çevrili?
Sürekli gözetim altında mı?

Gregor, Mikhail'den bana saldırdıklarından beri alınan çeşitli ek güvenlik önlemleri hakkında bir durum raporu alırken sessizce oturup parmağımdaki nişan yüzüğüne baktım.

Washington D.C. ve ardından Alexandria, Virginia'nın tanıdık sokaklarında hızla ilerledik. Pencereden birkaç turistin durup baktığını görebiliyordum. Hatta birkaçı renkli camın arkasında büyük bir politikacı ya da ünlü olduğunu düşünerek fotoğraf bile çekti. Kısa süre sonra Fairfax'teydik. Bir tabela George Washington'ın eski Mount Vernon Malikanesi'nin arazisine girdiğimizi duyuruyordu. Durmadan önce birkaç büyük evin önünden geçtik.

En az bir kat yüksekliğinde ve iki katlı sağlam bir tuğla duvara bitişik olan etkileyici bir ferforje kapının önünde.

Şoför güvenlik kodunu girdikten sonra otomatik kapı yavaşça açıldı. Gregor'a gergin bir bakış attım ama o hâlâ yolcu koltuğunda oturan Mikhail'le konuşuyordu, gerçi arkasını dönmüş bize bakıyordu. Yüz ifademi görmüş olmalıydı, çünkü duraksamadan ya da bana bakmadan uzandı ve sıcak elini üşüyen ellerimin üzerine koyup güven verici bir şekilde sıktı. Bu garip bir şekilde şefkatli, çiftlere özgü bir hareketti ve ben bu jestten daha da garip bir şekilde memnun olmuş ve rahatlamıştım.

Araba ağaçlarla çevrili geniş bir araba yolundan aşağı inerken, ön camdan dışarı bakmak için başımı eğdim. Ev görüldüğünde nefesimi tutamadım.

Muhteşem ve büyüktü.

Gri arduvaz çatılı, beyaz fıçı tahtası, Palladyan tarzı bir ev, her birkaç metrede bir büyük kemerli pencereleriyle en az dört katlı olmalıydı. Arkasında Potomac Nehri'nin hafif dalgalı sularını görebiliyordum. Ev, nehrin kıyısının hemen üzerindeki hafif bir tepeye kurulmuştu.

Dairesel yola girdiğimizde, ön kapıda ve yan pencerelerde kırmızı kurdeleli güzel yaprak dökmeyen çelenkler görünüyordu. Ayrıca her pencerede küçük elektrikli mumlar vardı. Amerikan Noel'i birkaç hafta önce geçmiş olsa da, Rus Noel'inin yarın olduğunu bir anda fark ettim.

"Kimin evi bu?" Gregor'a fısıldadım.

Gözleri gururla parlarken dudakları nadir görülen bir gülümsemeye dönüştü. "Benim."

"*Burası* senin evin mi?"

"Ne? Yeraltında kötü adamların kalesinde yaşadığımı mı sandın?" diye alay etti.

Dudaklarım yüzümü buruştururken burnum kırıştı. "Sayılır."

Gregor emniyet kemerimi çözmek için uzanırken başını salladı. "Sana içeriyi göstereyim."

Arabadan indiğimizde çift kanatlı ön kapı açıldı. Uzun boylu, oldukça sert görünümlü, saçlarını sıkı topuz yapmış ve dudaklarını büzmüş bir kadın bizi karşıladı. "Evinize hoş geldiniz, Bay Ivanov."

"Teşekkür ederim, Matilda."

Girişe hakim olan, özenle yapılmış kristal bir avizenin etrafında dönerek gökyüzüne doğru yükseliyormuş gibi görünen spiral merdivene bakmakla meşgul olduğumdan, Gregor'un beni kollarına almak için hareket ettiğini fark etmedim.

"Ne yapıyorsun?"

"Gelinimi eşikten geçiriyorum."

Kızardım. Neredeyse bunun gerçek bir evlilik olduğuna inanacaktım.

Merdivenin dibine doğru yürüyen Gregor omzunun üzerinden, "Rahatsız edilmek istemiyoruz Matilda," diye seslendi.

"Evet, efendim."

Beni baş döndürücü üç kat merdivenden kolayca yukarı taşıırken boynuna sarıldım. Merdivenin parlak beyaz boyalı ahşap panelleri ve koyu renkli ahşabı, yerini İngiliz tilki avı ve yanık maun çerçeveli manzara resimleriyle dolu zengin kızılıcık duvarlara bıraktı. Üst katın büyük bir bölümünü kaplayan açık çatı katında bir çift çikolata deri kanep ve birkaç dağınık döşemeli fiçı sandalye bulunuyordu.

Gregor doğruca başka bir çift kapıya yöneldi. Dönerek kapıları sırtıyla itip açtı. Evin geri kalanı gibi yatak odası da kalın beyaz kartonpiyerler ve koyu renk ahşap mobilyalarla koyu renklerin tercih edildiğı rahat, kolonyal tarzda dekore edilmişti.

Beni etrafında döndürdüğünde ağzım açık kaldı. Yüksek tavan, Potomac'a bakan uzun kemerli pencerelerden oluşan bir duvara izin veriyordu. Güneş batarken gökyüzü ateşli bir turuncu ve pembeye bürünmüş, nehrin mavi-gri yüzeyi üzerinde parıldayan ışık huzmeleri gönderiyordu.

Sonunda beni tekrar ayağa kaldırdığında, gözüme çarpan ilk şey dört direkli devasa yatak oldu. Hala sersemlemiş olan zihnim, Gregor'un muhtemelen bizim için planladığı tüm sapıkça şeyleri aklıma getirmek üzereyken, onu gördüm.

Yaklaştığımda Gregor'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yatağın altındaki serin parmaklığa tutunarak öylece baktım. Elbisesinin parlak zümrüt yeşili, beyaz duvar fonunda ışıltılı parlıyordu. Sert erkeksi ele, Gregor'un eline baktım.

Benim resmim.

Küçük kız kurtuldu.

Boston'da birinin satın aldığı. Şimdiye kadar sattığım tek resmim. Yatağının üzerinde onurlu bir yere asılmıştı.

Elbette diğerk tablomu Chicago'da yatağının üzerine astığını biliyordum ama bunun benimle alay etmek, sadece benim değıl, eşyalarım ve sanat eserlerim üzerindeki kontrolünü kanıtlamak için olduğunu düşünmüştüm.

Bu... bu farklıydı.

O tabloyu iki yıl kadar önce sattım.

"O sendin. Boston'daki alıcı." Bu bir soru değildi, daha çok bir gerçeğı ifade ediyordu. Yüzümü ondan çevirmeye devam ettim. Her düşüncemi okuyan esrarengiz bir tarzı vardı ve şu anda bu müdahaleyi istemiyordum. Duygularım çok hamdı.

Arkama geçtiğinde giysilerim hafifçe karıştı ve bir botun parke zemine sürtünme sesi duyuldu. Güçlü kollarının beni sarmasını beklerken midem bulandı ve omuzlarım hafifçe gerildi. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Avuçlarını karnıma dayayıp beni geriye doğru iterek ona yaslanmamı sağlarken kolları yanlarımı okşadı.

"Evet," dedi basitçe.

Hayır. Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Bunun daha derin bir anlamı olduğuna beni inandıramazdı.

Kollarından kurtuldum ve odanın içinde volta attım.

Elimle çılgınca tabloyu işaret ederek, "Neden? Bu neden sende?" diye sordum.

"Çünkü bütün resimlerin bende." "Ne demek *bütün* resimlerim?"

"Ailenizin evindeki dolabınıza tıktıklarınız. Okuldaki sanat dolabında bıraktıkların. Boston'daki galeriden ve Chicago'dan gelenler."

Son üç yıl boyunca topladığı resimlerimin farklı gruplarını işaretlerken gözlerim açıldı.

Tekrar volta atarken ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Anlamıyorum."

Gregor odayı geçti ve koluma uzanmaya çalıştı. Omuz silktim ve geri çekildim. Beni duvara sıkıştırana kadar peşimi bırakmadı.

Başımı yavaşça sallarken gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen, bunu yapma. Bunu bana yapma. Beni düşündürme... beni inandırma...." Kendimi kelimeleri oluşturmaya bile zorlayamıyordum.

Gregor'un elleri çenemi kavrarırken başparmakları yanaklarımı okşadı. "Seni neye inanmaya zorluyorum, Samara? Bunu senden duymak istiyorum."

Başımı sallamaya çalıştım ama yüzümü tutuşu beni engelledi. Küçük ellerimi bileklerine dolamak için uzandım. "Hayır. Yapmayacağım."

"Bu kadar korkunç olur muydu?" Bakışları benimkini ararken koyu erimiş bir çelik gibi yanıyordu. Eğildi. Her zamanki gibi ağzıma sahip olmak yerine dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, okşadı. Dilinin ucu gözyaşlarımın tadına bakmak için dışarı çıktı.

Kelimeleri güçlkle söyleyebildim. "Yapma bunu."

Vücudu benimkine doğru eğildi ve beni duvara doğru daha sert bastırdı. "Ne yapacağım? Seni sevdiğimi mi söyleyeyim? Sana yakın hissetmek için resimlerini topladığımı mı?"

"Dur," diye yalvardım ama dudakları itirazımı bastırdı.

Başımı yana çevirdim. Sonra kulak mememi ısırarak, "Kabul et Samara. Sen de beni seviyorsun."

İnledim. "Yapamam. Yapamam. Yapamam!"

"Neyi yapamazsın? Bir canavara aşık olduğunu kabul edemez misin?" Kalçaları benimkilere çarpıyor, her kelimeyi noktalıyordu. "Ellerimi üzerinde hissetmeyi sevdiğini itiraf edemez misin? Üç yıl ayrı kalmanıza rağmen başka bir erkeğin size dokunmasına asla izin vermediğinizi itiraf mı edeceksiniz?" Boynumun sütununu öptü. Elleri belime dolandı ve beni öne doğru çekti.

Parmaklarım gömleğini tırmalarken *Bleu de Chanel* kolonyasının tanıdık baharatlı kokusunu içime çektim, onu yaklaştırmaya mı yoksa uzaklaştırmaya mı çalıştığımın emin değildim. "Beni sevemezsin. Beni çok az tanıyorsun. Bunların hepsi sadece bir oyun... hastalıklı, sapkın bir oyun."

"Lanet olsun, Malyshka," diye homurdandı.

Ellerini kıcıma koyarak beni vücuduna doğru kaldırdı ve etrafında döndürdü. Üç uzun adım atarak beni geriye savurdu. Yatağındaki lacivert örtünün derin, tüylü yumuşaklığına gömüldüm. Sert vücudu hemen ardından beni yere yapıştırdı. İtiraz edemeden ağzı ağzımı kaptı, dili beni yutmak için içeri daldı. Çenesindeki saat beş gölgesi hassas cildimi sıyrırken dudaklarımın içi dişlerimin keskin kenarına acıyla bastırdı. Her acı ısırtığı ona olan farkındalığımı daha da arttırıyordu.

Parmaklarını karmakarışık dalgalarımın arasına sokarak ellerini yumruk yaptı ve beni esir aldı. "Çok dikkatli dinle, seni güzel vahşi yaratık. Seni seviyorum. Son kez söylüyorum, bu benim için bir oyun değil." Bakışları dün geceki saldırıdan sonra boynumda hâlâ görünen ince kurumuş kan çizgisine kaydı. "Eğer dün gece seni kaybetmiş olsaydım

Yaşamak. Sen benim kurtuluşumsun. Dünyadaki güzellikleri senin gözlerinden görmeliyim yoksa hiçbir anlamı yok. Anlamıyor musun? Sen benim acımasızca karanlık dünyamdaki tek ışıksın."

Nefes alamıyordum. Söylediklerinin muazzamlığı beni boğuyordu. Böylesine vahşi bir şiddetle ve böylesine bir tamamlanmışlıkla sevmek, sanki karanlık fırtınalı sulara batmışım da dalgaların üzerinde parıldayan ve kasveti yaran güneş ışığını hâlâ görebiliyormuşum gibi hissettiriyordu.

"YA lyublyu tebya," diye bağırdım, İngilizce olarak "Seni seviyorum," diye tekrarladım.

Kelimeleri ağzımdan kaçırdığım anda doğru olduklarını fark ettim. Çok az anlam ifade ediyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünmek bile deliliğin ötesindeydi. Adam beni korkutuyordu. Zorba ve kontrolcü olabiliyordu ve işinin karanlık doğası beni çok korkutuyordu ama aynı zamanda inanılmaz derecede zeki, kültürlü ve düşünceli biriydi. Ayrıca çok güçlü ve seksiydi. Bir kızın onun o büyük, dövmeli kollarına kıvrılmasını ve asla bırakmamasını isterdi.

"YA lyublyu tebya, malyshka."

Beni belimden tutarak, ben onun üzerine çıkana kadar çevirdi. Şampanya rengi ipek eteklerimin altına uzanan parmakları tangamın üzerinden kayarak zaten ıslak olan amımı okşadı. Uzun bir parmağını içime soktuğunda başım geriye doğru yuvarlandı. Bir iniltiyle kalçalarımı onun sikinin sert çıkıntısına dayadım.

"Kemerimi çöz," diye emretti.

Metal tokadan geçirmek için acele ederken parmaklarım deri kayışı tırmaladı. Serbest kaldıktan sonra pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. İçeriye uzanan elim şaftının sıcak, sert uzunluğunun etrafını sardı.

Gregor'un kalçaları kalktı. "Siktir, bebeğim. Evet, beni daha sıkı sık. Tanrım, beni öldüreceksin."

Dizlerimin üzerine kalkarak sikinin ucunu yerleştirmeye çalıştım ama külotum yoluma çıkmaya devam etti.

Gregor seksi bir hırıltıyla elini kumaşın etrafına doladı ve çekerek üzerimden yırttı. Büyük soğanlı kafayı kaygan girişime yerleştirdim. Ağır çıkıntı içeri kayana kadar hafifçe aşağı bastırdım. Dudağımı ısırdım, onun hissine alışmaya çalıştım, onun devralmasını ve itmesini bekledim.

Gregor hareketsiz kaldı. "Bu sefer olmaz. *Beni* becermeni istiyorum. Kontrol sende."

Avuç içlerimi düz karnına dayadım ve kendimi yavaşça sert horozuna indirirken nefesimi tuttum, Sadece nefesimi bir

İçime tamamen oturduğunda acele ettim. Bu pozisyondan, her kalın santimi hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattığımda, vücudum onu kabul etmek için zorlanırken hafif acıdan zevk alıyordum.

Gömleğini yırtarak yukarı kaldırdım, böylece ellerim sıcak dövme tenini keşfedebilirken dizlerimin üzerine tekrar kalktım ve vücudumu onun üzerine indirdim.

Yine durakladım.

Aleti iyi hissettiriyordu ama bir şeyler yanıştı... kapalıydı.

Gregor uzandı. Başparmağının ucu alt dudağımı okşadı. Onu ağzımın içine çektim, dilimi ucunun etrafında döndürdüm ve teninin tuzlu tadını aldım. "Sorun nedir, bebeğim?"

Başparmağını bırakarak elini kavradım ve göğsümü avuçlayana kadar indirdim. Dikleşmiş meme ucumu elbisemin kumaşı arasından parmaklarının arasında nazikçe yuvarladı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. "Gregor, ihtiyacım var... İhtiyacım var..." Kekeleyerek durdum.

Dudakları bilmiş bir sırtışla büküldü. "Söyle."

"Zorlama beni."

Kalçalarını bir kez yukarı zıplattı ve dudaklarımdan keskin bir inilti kaçtı. "Kuralları biliyorsun. Sen söylemedikçe yapmayacağım."

"Aman Tanrım. Güzel! Bu çok... nazikçe. Beni becermeni istiyorum, Gregor. Canını yak!" Aceleyle ağzımdan kaçırdım.

İri elleri kalçalarıma dolandı. "Hiç sormayacaksın sandım."

Beni yukarı kaldırarak yan tarafına doğru fırlattı. Sırt üstü dönmek üzereyken, "Hayır. Dizlerinin üzerinde kal" diye emretti.

Yataktan kalktı ve kenarda durdu. Kalçalarımı tekrar kavrayarak beni kendine doğru çekti. Daha sonra duyduğum şey, elbisemin ince ipeğini arkadan yırtarken kumaşın parçalanmasıydı. İşe yaramaz elbise altımda birikti. Bir sonraki ses dudağımı ısırma ve karanlık bir beklentiyle kalçalarımı oynatmama neden oldu. Derinin kumaşa sürtünme sesiydi bu.

Kemerini çıkarmıştı.

Deri uçları birbirine geçirdiğinde tüm vücudum sarsıldı ve kulakları sağır eden bir çatırtı yatak odasında yankılandı.

Elini saçlarımda dolaştırarak başımı geriye itti. "Kötü bir kız mı oldun?"

"Tanrım, evet! Evet, çok kötüydüm. Çok kötü davrandım," diye inledim, beni Chicago'da ilk bulduğunda söylediği sözler ve benim yasadışı sapık

Bu sataşmaya verdiğim tepki üzerime çöktü.

Derinin ilk darbesiyle öne doğru savrulurken çığlık attım. Beni saçımdan tutup geri çekti.

Evet! Evet! İstedğim buydu... Ondan istediğim buydu.

Zevkli bir acı.

Kontrol onda.

Beni

kullanarak.

Bana sahip oluyorsun.

Kemeriyle ikinci kez kıcıma vururken aynı anda sikini derinlere soktu. Vücuduma vurdukça kemeri bir kenara fırlattı ve avucunun içini kullanarak her dokunuşunda tenimi acıttı ve yaktı. İtişlerinin gücüyle bedenim ileri geri sallanıyordu. Bacaklarımın arasına uzanarak, parmağımın pedini klitorisimin üzerinde döndürdüm, serbest bırakılmamın baskısı üzerime çarpan dalgalar gibi inşa edildi ve inşa edildi. Doruk noktama ulaştığımda dizlerimin üzerinde duramayarak öne doğru düştüm. Beni sıcak tohumuyla doldurmadan önce birkaç kez daha itmeye devam ederken elleri alt sırtıma bastırdı.

Gregor yanıma yığıldı. Nefes alış verişi sert ve ağırdı, beni kollarına çekti, başım göğsüne yaslandı. Alnıma doğru hırlarken saçlarımı okşadı, "Söyle."

Gülümsedim. Ne duymak istediğini biliyordum. "Seni seviyorum... kocacığım."

CHAPTER 33

S *amara*

Nihayet yiyecek bir şeyler aramak için aşağı indiğimizde akşamın geç saatleriydi. Ben Gregor'un buruşuk açık mavi gömleğini, o ise daha da buruşuk gri pantolonunu giymişti.

Geniş oturma odasının ortasına kurduğu ladin ağacının parıldayan beyaz ışıklarını ve parlak kırmızı yıldızını gördüğümde sevinçle haykırdım.

"Yolka ağacınız var mı?"

"Elbette, her yıl."

Yaprak dökmeyen dallarının etrafında dönerken, ormanın tatlı kokusunu içime çektim. Oturma odası, bordo ve altın rengi deri ciltlerle dolu işlemeli kitaplıkları ve siyah mermer şöminesiyle daha çok ahşap panelli bir kütüphaneye benziyordu. Birkaç kat yukarıdaki yatak odası gibi, yüksek tavanlar da geniş kemerli pencerelere izin veriyordu. Saat çok geç olduğu için, dışarıdaki karanlık sadece parıldayan ağaç ışıklarının camlara yansıması için bir fon oluşturuyordu.

Gregor yalınayak odaya girdi ve yanmayan ateşle ağacın arasında bağdaş kurup oturduğum İran halısının üzerinde bana katıldı. Bana içi mis gibi kokan yulaf lapasıyla dolu ağır, toprak bir kâse uzattı. Aşağıya baktığımda altın rengi bal damllarını ve dolgun kuru meyve ve yemiş parçalarını görebiliyordum.

"Bu da ne?"

"Bu çok güzel."

Rusça kelimeyi seslendirdim. "Soh-chiva?"

Başıyla onayladı.

Tabağı inceledim. "Buraya gizlice sebze sokmadın, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Söz veriyorum. Annen Noel arifesi için hiç soçivo yapmadı mı? Bu bir gelenek."

Başımı salladım. "Annemle babam genellikle Noel arifesinde bir partide olurlardı ve annem yemek pişirmek ya da herhangi bir geleneği yerine getirmekle hiç uğraşmazdı. Ben genellikle sadece pizza ısıtır ve tatil filmleri izlerdim."

Bu yüzden Rusçam zar zor yeterliydi ve anavatandan hiçbir gerçek geleneği bilmiyordum. Ailem hiçbir zaman gerçek bir aileymişiz gibi davranmadı. Özellikle birkaç yıl önceki davranışlarından ve beni arama zahmetine bile girmemelerinden sonra, beni sevdiklerinden bile şüphe ettim.

"Tek başına mı?"

Omuz silktim. "Sorun değil."

Tatiller genellikle benim için oldukça yalnız geçirdi. Gregor ve Nadia'nın ailesi genellikle iki haftalığına St. Petersburg'a döner, Yelena da tacizci babasından uzaklaştığı için şükrederek okuldan arta kalan zamanını anne tarafıyla geçirirdi, bu yüzden genellikle beni yalnız bırakırlardı. Son birkaç yıldır, Yelena ve ben çoğu zaman şehirden şehre taşınmakla meşgul olduğumuz için kutlama yapmayı hatırlayamıyorduk.

"Hayır. Değil. Ver şunu bana."

Kaseyi ortama yakın bir şekilde kucakladım. "Neden? Hayır! Daha denemedim bile."

"Yapacaksın, ama bunu doğru şekilde yapacağız."

Gregor ayağa kalktı ve ellerini bana uzattı. Beni ayağa kaldırdıktan sonra kollarının arasına aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Güldüm.

"Yatak odasına."

Gregor'la bir tur daha sapıkça seks yapacağım için ne kadar heyecanlansam da midem itiraz ediyordu. "Ama açlıktan ölüyorum."

Beni tekrar üç kat yukarı taşıyarak yatak odasının kapısından hemen önce keskin bir sol yaptı. Çoğunlukla boş olan büyük bir giyinme odasının içindeydik.

oda. Uçaktaki tüm tasarım çantaları boşaltmışlardı ve i ç i n d e k i l e r şimdi yakınlardaki dolgulu askılarda asılıydı.

Beni yavaşça yere bırakarak, siyah dantel süslemeli fildişi elbiseye doğru başıyla işaret etti.

"Giyin. Benimle aşağıda buluş." "Ciddi misin?"

"Evet, cidden," diye omzunun üzerinden savurdu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra merdivenlerin dibine ulaştığımda Noel şarkıları duydum. Ana girişten oturma odasına geçerken, turuncu ve sarı alevlerin parıltısını görmeden önce odun ateşinin hoş buruk kokusunu aldım. Ben geçerken Gregor mutfaktan çıktı, elinde yine iki kase geleneksel yulaf lapası ve ballı, reçelli ve baharatlı sıcak bir içecek olan сбитень olduğunu bildiğim dumanı tüten mor bir sıvıyla dolu iki şeffaf cam kupa taşıyan bir tepsi vardı. Bu kez çarpıcı siyah bir takım elbise giymiş ve kıpkırmızı ipek bir kravat takmıştı.

Tepsiyi yere bırakıp bana bir kupa uzattı. Zengin ve tatlı tarçın kokusunu içime çektim.

"Mutlu Noeller, Bayan Ivanova," diyerek kadehimi tokuşturdu ve bana göz kırptı.

"Mutlu Noeller, Bay Ivanov."

Bir yudum aldıktan sonra bardağı yere bıraktı ve takım elbisesinin cebine uzandı. Sağ elimi kendi elinin içinde kavrayarak parmağıma parlak gümüş bir alyans taktı ve bu alyans nişan yüzüğüme tam oturdu. Tam o sırada Bing Crosby'nin *I'll Be Home For Christmas* şarkısı çalmaya başladı.

Gregor beni kollarına aldı ve dışarıda hafifçe kar yağarken yolka ağacının etrafında dans etti.

Her şey sıcak, rahat ve güvende hissettiriyordu. Hayatımda ilk kez sevildiğimi hissediyordum. Belki de tüm bunların gerçek olduğuna ve belki de kulağa ne kadar çılgınca ve tuhaf gelse de Gregor'la bir yuva bulduğuma inanmak için kendime izin verebilirdim.

Noel arifesindeki dileklerin o güzel kar taneleri gibi kırılgan ve geçici olması çok kötü.

CHAPTER 34

S *amara*

GREGOR BENİ ÖPEREK UYANDIRDI.

İnledim ve yüzüstü dönerek başımı yastığın altına gömdüm.

Yastığı kaldırdı. "U y a n , Malyshka ve kocana düzgün bir veda öpücüğü ver."

Yastıktan dışarı bakarak tek gözümü açtım. "Nereye gidiyorsun?"

"İlgilenmem gereken bazı işler var."

İş.

Midem bulandı.

Sabahın parlak ışığı şimdiden korkunç ışınlarını birlikte yaşadığımız hayatın gerçeklerine yansıtıyordu. Dün gece ona onu sevdiğimi söylediğimde umutsuzca sonsuza dek askıya almaya çalıştığım gerçek.

Tehlikeli suç hayatının gerçekliği. Muhtemelen detaylarını benimle asla paylaşmayacağı bir hayat. Ben her zaman o işleriyle ilgilenirken evde onu bekleyen güzel karısı olacaktım.

Bayan Gregor Ivanova, mafya karısı.

Görücü usulü evliliği ilk öğrendiğimde, tüm kimliğimin hayattan daha büyük, güçlü Gregor ve onun yaşam tarzı tarafından yutulacağından endişe ettiğimi düşünmek garipti. Şimdi endişem, beni onun yaşam tarzından çok uzak tutmasıydı. Onun bir parçası olmak istemediğim kadar

Karanlıkta kalmak istemedim. Bana bir çocukmuşum gibi davranıyordu. Beni çirkin detaylardan koruyordu. Tehlikede olduğumu, beni koruduğunu ve geçen geceki saldırının bunun kanıtı olduğunu söyledi ama daha fazlasını söylemeyi reddetti.

Aşk neden sadece boşlukta var olamazdı? Neden gerçeklik her zaman partiyi bozmak zorundaydı?

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde dikilmiş bir takım elbise giymiş ve bileğine muhtemelen inanılmaz pahalı bir saat takmıştı. Korkutucu dövmeleri olmasaydı, bugün Wall Street'te bir yönetim kurulu odasına girdiğini düşünebilirdiniz.

"Gitmem gerek, dışarıda seni bekleyen bir sürprizin var."

"Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Gregor kıkırdadı. "Kimse sürprizlerden gerçekten nefret etmez. Sadece kötü sürprizlerden nefret ederler. Benimkiler iyi."

Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırdım ve ona kaşlarımı kaldırdım. Alaycı bakışım ona çok da yakın olmayan geçmişimizdeki *iyi bir sürpriz* fikrini hatırlattı.

Gregor kıcıma bir tokat attı. Her zamanki gibi düşüncelerimi okuyarak, "Ne istersen düşün, ama bu sürprizler kesinlikle hoşuma gitti" diye alay etti.

Yastığımı ona fırlattım, o da kolayca kurtuldu.

"Sanırım bugün Nadia'yı ziyaret etmek istemiyorsun." Yataktan fırladım. "Nadia! Bugün Nadia'yı görebilir miyim?"

"Evet, eğer iyi bir kız olacağına söz verersen."

Giyinme odamda giyecek bir şeyler bulmak için acele etmeden önce kollarımı boynuna doladım, ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Bavullarımızın geri kalanı da gelmişti ve Matilda onları sabah erkenden açmış olmalıydı. Ona teşekkür etmeyi unutmamalıydım.

Gregor bir kez daha hoşça kal diye seslendi, bir yandan kot pantolonumu giymeye çalışırken bir yandan da ayaklarımı rugan ayakkabıların içine sokmaya çalıştığım için zar zor cevap verebildim.

On dakikadan kısa bir süre sonra, şık siyah bir SUV'un arka koltuğuna tırmanıyor ve götürülüyordum.

* * *

Küçük dükkânın kapısını açar açmaz kendini kollarıma bırakan Nadia, "AMAN TANRIM, BURADASIN!" diye haykırdı.

Bir adım geri çekilmeden önce ona sıkıca sarıldım. Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başımı salladım ve güldüm. Hiç değişmemişti. Hâlâ çilek sarısı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapıyor ve Doc Martens marka bebek elbiseleri giyyordu. "Biliyorsun Yelena o botlardan hâlâ vazgeçmediğini görünce ölecek."

Nadia ayağını çevirerek gümüş bağcıklı pembe Doc Martens'ini gösterdi. "Bunun aslında benim dördüncü çiftim olduğunu öğrenince öğrenecek. Bir de siyah yıldızlı mor olanları görmelisin!"

"Nadia, hiç değişmemişsin! Seni çok özledim!" Ona bir kez daha sarıldım.

İki elimi tutarak beni şirin dükkânının içine doğru çekti ama durdu. Ağzı şok içinde açıldı. Alyanslarıma bakıyordu. Mavi gözleri yaşlarla doldu. "Demek doğruymuş. Çok üzgünüm Samara. Bunu istemediğini biliyorum."

"Sorun yok. Gerçekten. İşler... değişti." "Sen ve kardeşim mi?"

Başımı salladım. Kendim için hâlâ anlamakta zorlandığım şeyi onun için nasıl kelimelere dökebilirdim? Ona olan aşkım hâlâ tam olarak güvenilemeyecek kadar yeniydi.

"Yani resmen kardeş miyiz?" diye sordu, heyecandan sesi bir oktav yükselmişti.

Tekrar başımı salladım.

İkinci kez çılgılık attı ve bana bir kez daha sarıldı.

"Canavar kardeşim bana hiçbir ayrıntı vermedi, sadece evlendiğinizi ve yakında görüşeceğimizi söyledi. Güzel bir düğün müydü? Yelena orada mıydı? Yelena nerede?"

Sahte bir teslimiyetle kollarımı kaldırdım. "Söz veriyorum her şeyi anlatacağım ama önce kahveye ihtiyacım var. Daha yeni uyandım."

Nadia göz kırptı. "Seni koruyorum. Dükkânı açmaya giderken McDonald's'ı aldım. Arka tarafta."

"Sen bir meleksin." Arka tarafa doğru giderken onu durdurdum. "Demek burası senin dükkânın?"

Nadia gururla gülümsedi. "Evet! Biraz küçük ama çok seviyorum. İki ağabeyimin de isteklerine karşı gelerek, yukarıda küçük, şirin bir dairede yaşıyorum."

Dükkân sevimli bir şekilde rahattı. Eski daktiloların ve tuşlardan yapılmış her türlü küpe, kolye ve bileziğin sergilendiği küçük masalar vardı. Eşarplar, figürinler ve sevimli doldurulmuş hayvanlar vardı. Mükemmel, eşsiz bir hediyeelik eşya dükkânıydı. Kolyelerden birini aldım. Eski daktilo tuşlarında *gerçek aşk* yazıyordu. "Bunları sen mi yaptın?"

Nadia başıyla onayladı. Lisedeyken sürekli boncuklardan ve iplerden takılar yapardı. En sevdiği hobisini bir işe dönüştürdüğünü görmek güzeldi.

"Sen ve Yelena gittikten sonra, zanaatımı mükemmelleştirmek için daha fazla zaman harcadım. Mücevher yapımı üzerine farklı dersler alırken işletme yönetimi alanında ön lisans diplomamı aldım." Kollarını salladı. "Ve işte buradayız! Dünyadaki kendi küçük köşem. Binanın sahibi ailem, bu da yardımcı oluyor ama yine de kira ödüyorum ve dükkân gerçekten başarılı."

"Her şey çok güzel, Nadia! Seninle çok gurur duyuyorum."

Ellerimi tekrar tutarak beni arka tarafa götürdü. "Biliyorsun. Yandaki dükkan müsait. Bence mükemmel bir sanat galerisi olur. Çalışmalarınızdan bazılarını burada da sergileyebiliriz! Hatta belki şu duvarı yıkar ve onları birleştiririz!" Nadia beni ahşap tezgâhının yanındaki tabureye oturturken durmaksızın konuşuyordu. İki mücver ve iki Yumurtalı McMuffin'i paketinden çıkarırken bana McCafe mochalardan birini uzattı.

Hala sıcak olan kahvaltılık sandviçi açıp bir ısırık aldıktan sonra arkama yaslandım ve söylediklerini düşündüm. Kulağa hoş geliyordu, gerçekten hoş. Yelena ve ben kaçmadan önce bile dünyada en çok istediğim şey resim yapabileceğim ve kendimi bir şeyin, bir ailenin parçası gibi hissedebileceğim bir yerd. Ve şimdi en iyi arkadaşlarımdan birinin dükkânına bağlı olarak kendime ait bir galerim olabileceği fikri neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Tek ihtiyacımız olan Yelena'nın geri dönmesiydi ve her şey gerçekten normale dönmeye başlayacaktı.

Nadia bir mücverin tepesini kopardı ve ağzına atmadan önce sordu. "Yelena'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ondan haber aldın mı?"

"Hayır. Her ihtimale karşı tüm aramaları cep telefonumdan yanıtlıyorum. Kaç tane Çince telesekreter çağrısı aldığımı size anlatamam."

"En iyi ihtimalle Montreal'de ve yakında sana ulaşmanın bir yolunu bulacaktır. En kötüsü ve bunun için üzgünüm, kardeşin Damien ile birlikte."

Nadia gözlerini devirdi. "Damien tam bir baş belası ama Yelena'ya gerçekten zarar vermez."

Ben de başımı sallayarak mücverimin çıtır çıtır, yağlı üst kısmını kopardım ve kalanını bir kenara attım. "Tüm bu berbat durum boyunca aklımı başımda tutan tek şey buydu."

"Yani. Kardeşlerimi seviyorum. Gerçekten de büyük, korkutucu boz ayılar gibi davranıyorlar ama aslında sadece oyuncak ayılar... kötü görünümlü, dövmele oyuncak ayılar... ama yine de oyuncak ayılar. Beni yanlış anlamayın. Tüm bu evlilik karmaşası ve Yelena'ya olanlar yüzünden onlara hala çok kızgınım ama yöntemleri olmasa da niyetleri iyi."

Kızardım. Sonunda Gregor hakkında tam da bunu fark etmiştim.

"Evet. Kardeşin Gregor kesinlikle çok fazla hırlıyor ve bağılıyor ama itiraf etmeliyim ki tatlı bir tarafı da var."

Nadia uzanıp saçından bir tutam aldı ve döndürmeye başladı. Küçüklüğünden beri bu hep gergin olduğunun ya da bir konuda yalan söylediğinin işaretiydi.

"Tamam, söyle bakalım. Ne biliyorsun ki?"

Nadia mochasının etrafındaki köpük tutucuyla oynadı. "Kendimi biraz suçlu hissediyorum çünkü bildiklerimi bilmemem gerekiyor ama *çok şey* biliyorum."

Daha yakına eğildim. "Dökül bakalım."

"Mikhail'in birkaç gece önce Gregor'la baban ve Egor Novikoff adında bir adam hakkında telefon dinleme ve izleme ayarlamaktan bahsettiğini duydum."

"Egor Novikoff? Onu tanıyorum. Babamın eski arkadaşlarından biri. Gregor neden onu gözetliyordu?"

Nadia saçlarını daha hızlı döndürdü. Durdurmak için uzandım ve elini tuttum. O.

İçini çekti. "Emin değilim, ama baban bir şey yapmış olabilir gibi geldi. Egor'la aranızda bir evlilik de ayarladı."

"Benimle Egor arasında mı? Bu mümkün değil. Adam yüz yaşında!"

"Biliyorum! Mikhail ve Gregor bu konuda oldukça sinirliydi. İkisi de fırtına gibi küfrediyordu ve Gregor'un küfretmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

Koltuğumda kıpırdandım, onun önünde defalarca küfrettiğim için kemerinin acısını neredeyse hissediyordum. "Evet. Farkındayım."

Nadia omuz silkti. "Gregor sadece bir Rus haydutu olarak görülme konusunda her zaman biraz hassas olmuştur, sanırım bu yüzden küfür etmekten hoşlanmıyor."

Başımı salladım. Bu mantıklıydı. Adam, kendi iğ kolunda çalışkan biri hakkında oluşabilecek klişeleri yıkmak için elinden geleni yapıyordu. Yarısı yenmiş McMuffin'imi bir kenara iterek kollarımı masaya dayadım ve Nadia'ya iki gece önceki bıçaklı saldırıyı anlattım.

Şok içinde ağzını kapattı. "Aman Tanrım, Samara! Ölebilirdin ya da daha kötüsü olabilirdi!"

Saçımı kenara fırçalayarak ona küçük çizici gösterdim. "Küçük görüldüğünün farkındayım ama o an çok acıttı ve kesinlikle ödümü kopardı."

Nadia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gregor az önce tamamen çıldırdı mı?"

Sağ elimi kaldırdım ve parmaklarımı oynatarak alyanslarımı gösterdim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Nadia yüzünü buruşturdu. "Yine de mutlusun, değil mi?"

Bir dakika düşündüm. "Sanırım gerçekten mutlu olup olmadığımı söylemek için çok erken. Mutsuz olmadığımı ve geleceği düşünmeye başladığımı söyleyebilirim ki bu çok uzun zamandır kendime izin verdiğim bir şey değildi."

"Sence... belki biraz zaman tanırsak... Gregor'u sevmeyi öğrenebilir misin? Biliyorum, istediğini elde etme konusunda son derece kontrolcü olabiliyor ama gerçekten çok tatlı biri ve daha önce onunla evlenmemen gerektiğini söylediğimi biliyorum ama ona biraz sert davranıyordum... ve...."

Ayağa fırladım ve kollarımı Nadia'nın omuzlarına doladım. "Onu zaten sevdiğimi bilmek için zamana ihtiyacım yok."

Nadia yanağıma bir öpücük kondurdu. "İkiniz için de çok mutluyum, Gregor bugün babanızla görüştükten sonra her şey açıklığa kavuşacak."

"Bekle, ne?"

"Bildiğini sanıyordum? Gregor şu anda tüm bu karmaşa hakkında babanla yüzleşiyor."

"Kardeşin! Beni deli ediyor! Elbette, neden bana babamla buluşacağını söylemesin ki? O sadece benim babam. Sanırım bu beni ilgilendirmez!" Söylendim.

Doğru, ailemi sorma zahmetine bile girmemiştim, hatta Gregor'la onları ziyaret etme konusunu bile konuşmamıştım. Beni ona satmadan önce aramızda pek sevgi kalmamıştı ama yine de bana söylemeliydi.

Ona bir kez daha sarıldıktan sonra kapıya yöneldim ve omzumun üzerinden, "Gitmem gerek! Yarın tekrar uğrarım!"

Nadia haykırdı, "Bekle, Samara! Bu iyi bir fikir değil!"

Onu görmezden gelerek cam dükkânın kapısını açtım ve doğruca siyah SUV'ye yöneldim, şoför kapıyı açmadan önce atladım. Direksiyonun başına geçer geçmez ona ailemin adresini verdim. Sonra arkama yaslandım ve oraya vardığımda Gregor'a -ve babama- ne söyleyeceğimi kafamda gözden geçirdim.

Eğer bu evliliğin ayakta kalma şansı varsa, Gregor'a hayatımın her alanını elinin tersiyle itmesinin değişmesi gerektiğini göstermem gerekiyordu.

Gregor'un kovalanmanın ve yere serilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

CHAPTER 35

G^{regor}

"GREGOR ROMANOVICH, seni görmek güzel dostum," dedi Boris. Beni çabucak kucakladı ve çalışma odasındaki birkaç sandalyeyi işaret etti.

Ayakta kaldım.

Boris'in sıcak karşılmasına rağmen endişeliydi. Ağzının etrafında bir gerginlik vardı ve gözleri çok açıktı.

Boris omuz silkerek bir puroya uzandı, sonra dönüp bana da bir tane uzattı.

Ceketimin düğmelerini açıp masasına yaslanarak reddettim.

İzliyordum.

Boris ateşin sönmekte olan közlerinin önüne oturdu ve gümüş bir çakmağı çaktı. Yaptığı işe dalmış gibi görünse de, boncuk gibi bakışları defalarca bana yöneldi. Puroyu yaktığında ucunu yakmıştı ve başını kısa süreliğine saran tatlı dumana buruk bir acı eklemişti.

Uzun bir nefes çektikten sonra pantolonunun paçasındaki külü fırçaladı ve şöyle dedi: "Kızımı bulduğunuzu öğrendiğime sevindim. Artık işimizi sonuçlandırabiliriz. İkimiz de istediğimizi aldık, değil mi?"

"Peki ya Novikoff?"

Boris purosunu indirdi. "Novikoff? Eski dostumun bununla ne ilgisi var?"

"Boris, kızının Egor Novikoff'la evlenmesi için ikinci bir anlaşma yapmadığını mı söylemeye çalışacaksın?"

Puroyu oldukça pahalı İran halısının üzerine düşürdü. Boris umursamadan ayağa kalktı ve ayakkabısıyla ezerek çıkardı, yatıştırıcı ellerini kaldırırken sıcak külü liflere karıştırdı.

"Lütfen Gregor. Lütfen, bana inanmalısın. Sana ya da babanın anısına asla bu şekilde ihanet etmem."

Kaşlarını çatıldı. İnsanları okumakta çok iyiydim. Bu iş kolunda olmam gerekiyordu. Tamamen güvenmek imkânsızdı ama birine ne zaman beni öldürebilecek kadar güvenebileceğimi bilmek önemliydi. Neredeyse doğruyu söylediğine inanacaktım. Boris o kadar iyi bir yalancı değildi. Ayrıca, bu durum neden iki yaşlı piçin Samara'yı kaçırmayı planladıklarını ya da onun hakkında konuştuklarını tespit edemediğimi de açıklayabilirdi.

Sesimi alçak ve kontrollü tuttum. "Birileri Egor Novikoff'a Samara'nın kendisine ait olduğu gibi tehlikeli ve yanlış bir izlenim vermiş. Anlayabileceğinizden eminim, bu beni çok kızdırıyor. *Öfkelendiğimde kötü şeyler olur.*"

Boris takım elbisesinin koluyla alnını sildi. "Gregor, sevgili annemin mezarı üzerine yemin ederim, ben hiçbir şey bilmiyorum... Bekle. Hayır, hayır, hayır..."

Doğruladım. "Ne?"

"Bu mümkün değil. Bu çok büyük bir ihanet olur."

"Konuşmaya başla, Boris."

Tüm dikkatim onun üzerindeydi. Bu sorunu bir an önce çözmem gerekiyordu. Karımın bir an daha tehlikede olmasına dayanamam.

Tam ağzını açmışken omzumun üzerinden baktı. "Ne yapıyorsun?"

Başımı çevirdim... sonra her şey karardı.

CHAPTER 36

G^{regor}

KAN DONDURAN ÇIĞLIKLAR.

Her biri beynimi bir balta gibi deliyordu.

Tek yapmak istediğim derin, sessiz karanlığa gömülmekti ama ilkel bir hayatta kalma içgüdüsü beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Kendimi masanın köşesine yaslamak ve daha da yükselmek için elimi kaldırdığımda 38'lik bir tabanca tuttuğumu fark ettim.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Babanı öldürdü! Tanrım, canavar babanı öldürdü!" Samara'nın cevap niteliğindeki çığlığı beni ayağa kaldırdı.

Silahı masanın üzerine fırlatarak bulanık görüşümü temizlemek için gözlerimi ovuşturdum. Sonunda başımı kaldırdığımda Samara'nın dehşet dolu bakışlarını takip ettim. Gömleğim kan içindeydi.

Babası ayaklarımın dibinde yerde yatıyordu. Gözleri açıktı ve ağzı grotesk bir açıyla açık duruyordu. Göğsünde en az üç, kafasında da bir kurşun yarası vardı.

Sikeyim.

"Samara, I...."

Alena Federova kolunu kaldırdı ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti.
"Kocamı sen öldürdün. Seni gördüm."

"Malyshka, bunu benim yapmadığımı biliyorsun."

"Tabii ki yaptı! O bir suçlu. Muhtemelen yüzlerce adamı soğukkanlılıkla öldürmüştür," diye alay etti annesi.

Samara kapı aralığında kaskatı kesilmiş, elini ağzına kapatmış ve kolunu karnına sarmıştı. Dehşet dolu gözlerle ölü babasına baktı.

Onu korumam gerektiğinden ona doğru birkaç adım attım ama başını kaldırıp dehşet dolu gözlerini bana diktiğinde donup kaldım.

Hay sikeyim. Bu gerçekleşiyor olamaz. Şimdi olmaz. Sonunda onu gerçekten benim olmaya ikna ettiğimde olmaz. Onu bu şekilde kaybedemezdim. Sesimi sakın ve sabit tutmaya çalıştım. "Samara, beni dinle."

"Onu dinleme! Seni *yıllarca* evinden ve aileden uzaklaştıran canavar o. Zavallı babandan faydalandı. Onu o aşağılık anlaşılmaya zorladı. Bunu yapmak babanın kalbini kırdı. İkimiz de seni çok seviyorduk," diye ağladı Alena, var olmayan gözyaşlarını silerken.

Bu nihayet Samara'nın şokunu atlatmasını sağladı. Başını yavaşça annesine doğru çevirdi. Kaşları çatıldı. Sözleri ancak fısıltının üzerinde çıkabildi. "Bu doğru değil."

Annesi saçlarını düzeltirken sesi titredi. "Tabii ki öyle! Baban ve ben senin bu haydutla evlenmeni istemedik! Anlaşmayı kabul etmezsek bizi öldürmekle tehdit etti."

Samara'nın cevabını beklerken nefesimi tuttum. Annesiyle aynı fikirde olması hak ettiğimden çok daha fazlasıydı. Yıllardır onun peşinde olan canavar bendim. Onu tüm bunlara rızası dışında zorlamıştım. Ve hiçbir takım elbise ya da sanat eseri, özümde suçlu, silah kaçakçısı bir hayduttan başka bir şey olmadığım gerçeğini söylemezdi.

Çok daha iyisini
yapabilirdi. Çok daha
iyisini hak ediyordu.

Ne yazık ki bunların hiçbirisi onu yanımda tutmak için ölümüne savaşağım gerçeğini değiştirmede. O benimdi ve sadece babasıyla yaptığım bir anlaşma ya da para yüzünden değil. O benimdi çünkü onu seviyordum. Her şeye ve ailemizin geçmişindeki günahlara rağmen onu seviyordum.

Ve onun da beni sevdiği inancına tutunmak zorundaydım. Kendimi kandırmıyordum. Beni daha iyi düşünmesinin ötesinde sevdiğini biliyordum. Duygularının gerçekliği ve benim onun için doğru gelecek olup olmadığım konusunda hâlâ şüpheleri olduğunu biliyordum.

Eğer şans verilirse, tüm bunların üstesinden gelebiliriz.

Samara başını salladı. "Sana inanmıyorum. O geceyi hatırlıyorum. Nadia'nın partisinin olduğu geceyi. Sen ve babam onunla evlenmem için ısrar ediyordunuz. Başka seçeneğim olmadığını söylüyordunuz. Yalan söylüyorsun."

Alena masanın üzerindeki silaha atladı ve kolunu Samara ile benim aramda salladı.

Odanın diğer ucuna atıldım ve Samara'nın bedenini kendi bedenimle engelledim.

Samara'nın elleri gömleğimin kumaşına dolandı. "Anne, ne yapıyorsun? İndir o silahı!"

Bakışlarım daraldı. "O sendin, değil mi?" Ağzı buruştu ama tek kelime etmedi.

Devam ettim. "Bu yüzden Boris'in Egor hakkında hiçbir fikri yoktu. İkinci evlilik anlaşmasını ayarlayan sendin."

Samara kolumun üst kısmına baktı. "Anne, bunu nasıl yaparsın!"

Alena gözlerini devirdi. "Sana beş milyon neden söyleyeceğim. İşe yaramaz baban Gregor'un bize verdiği parayı çarçur etti. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Artık bitti. Samara benim ve onu bir daha asla görmeyeceğinden emin olacağım."

"Siz erkekler hep aynısınız. Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz. Size haberlerim var, daha bitmedi."

"Samara'nın elinde bir yüzük ve yerde bunun aksini söyleyen bir ceset var," diye karşılık verdim.

Alena başını geriye attı ve kıkırdadı. "Egor'un hâlâ Samara'yla evlenmek istediğini mi sanıyorsun? O artık hasarlı bir mal. O hayatına devam etti."

"Ne demek istiyorsun?"

Alena omuz silkti. "Egor'la yaptığım anlaşma Samara'yla evlenmekle ilgili değildi. Onu Orta Doğu'da en yüksek teklifi verene satmak üzerineydi. Onu becerdiğin ortaya çıkınca bunu mahvettin. Şimdi onu bir geneleve satmakla yetinmek zorunda kalacak sanırım. Ücretini çıkarabilir."

Midem bulandı. Hayatımda bazı berbat şeyler görmüş ve yapmıştım ama hiçbiri Samara'nın annesinin kızını seks ticaretine satmaktan bahsettiğini duymaya yaklaşmamıştı.

Samara'nın şok olmuş nefesi üzerine sol kolumu geriye uzattım ve onu kendime çektim.

Derin bir nefes aldım. Şimdi tanıdık bir zemindeydim. Özünde, bu işle ilgiliydi ve şimdi Alena üzerinde bir kozum vardı. Birini kazıklamıştı.

güçlü ve tehlikeli bir aile. Şimdi benim yardımına ihtiyacı olacaktı.

Bu, bir silahın namlusuna bakarak bir anlaşma yapmak zorunda kaldığım ilk sefer olmayacaktı ama Samara yüzünden bu en tehlikelisiydi. Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Görünüşe göre seninle bir anlaşma yapmamız gerekiyor. Egor'a yatırımının karşılığını ödemen gerekiyor. Sanırım senin paran yok... ama benim var. Samara'nın gitmesine izin ver, sen ve ben kendi anlaşmamızı yapalım."

Silahı daha yukarı kaldırırken altın bilezikleri şingırdadı. "Ben anlaşmamı çoktan yaptım. Şansıma, Egor seni suçluyor. Balayı bitmeden küçük gelinini senden alırsa hiç şaşırmam."

"Bunun cesedimi çiğnedikten sonra olacağını biliyorsun." "Sen bilirsin."

Alena tetiği çekti.

CHAPTER 37

S *amara*

Gregor'a sarılırken ÇIĞLIK ATTIM ama güçlü bir boşalma olmadı, sadece içi boş metalik bir tıkırtı duydum.

Tekleme.

Silah tamamen dolu olmamalıydı.

Bir saniye bile geçtiğinden şüpheliyim. Zihnim çabuk toparlandı. Babama dört kurşun.

Bir tekleme.

Altı hazneli tabanca.

Olasılık teorisinin yasaları

Rus ruletinin ilk kuralı: Altıncı atış *her zaman* ateş eder.

Annem kolunu tekrar kaldırdı.

Kalçamı kavrayışından kurtulup kendimi Gregor'un önüne attım.

"Hayır!" Çığlık attım.

"Samara!" Gregor beni omuzlarımdan yakaladı ve silah ateşlendiği anda beni koruyarak şiddetle savurdu. Vücudu öne doğru savruldu ama patlamayı emdi. Benim için bir kurşun yemişti.

"Aman Tanrım!"

Masaya doğru tökezlerken ona sarıldım. Annem koşarak odadan çıktı ama umurumda değildi. Aklımda sadece Gregor vardı.

Sağ omzunun hemen altından taze kıpkırmızı kan fışkırdı. Kanı durdurmak için elimi yaraya bastırdım ama kan hızla akmaya devam etti. Kalın, yapışkan akıntılar halinde parmaklarımın üzerinden sızıyordu. Gözlerim yaşlarla dolarken bakışlarım bozuldu.

"Gregor, lütfen ölemezsin. Lütfen, ölme!"

Sol kolunu omuzlarıma dolayarak saçlarımı kavradı ve eğilerek başımın tepesini öptü. "Sanırım cevabımı aldım," diye homurdandı. "O güzel yeşil gözlerin ben ölürsem benim için ağlar."

Yarasına daha sert bastırmaya çalışırken hıçkırarak ağladım. "Ben... Ben... bir telefon bulmalıyım. Bir ambulansa ihtiyacın var."

"Ambulans yok. Polis yok," diye iddialı bir ses geldi kapı aralığından.

Mikhail, Gregor'un birkaç adamı tarafından takip edilerek odaya girdiğinde irkilerek arkamı döndüm.

Etrafımıza üşüştiler. Biri beni çekip kurtarmaya çalıştı ama ben kıpırdamadım.

"Delirdin mi sen? O vuruldu! Onu hemen hastaneye götürmeliyiz!"

Mikhail ellerini üst kollarıma doladı ve beni fiziksel olarak Gregor'dan uzaklaştırdı. Sonra adamlara başıyla işaret etti. Adamlardan biri gömleğini çıkarıp yaraya bastırırken, diğeri Gregor'u sağlam kolunun altından destekledi. "Onu arabaya götürelim. Hızlı hareket etmeliyiz."

"Ben de seninle geliyorum."

Mikhail başını salladı, "Sanmıyorum-"

"Onu bırakmayacağım," diye iddia ettim.

Şüphelerim gitmişti. Bu Gregor'un hayatıydı... ve şimdi benim de hayatımdı. Dağınık, kanlı ve şiddetliydi ama aramızda hâlâ güzellik, ışık ve sevgi vardı. Artık kaçmıyordum. Nereye ve kime ait olduğumu bulmuştum ve şimdi bizim için savaşma zamanıydı.

Mikhail, acısına rağmen hafif bir gülümsemeyi başaran Gregor'a baktı. "Karımı duydun."

Dışarı çıktık ve Gregor'un göz korkutucu siyah ciplerinden birine daha bindik. Gregor'u arka koltuğa hafifçe yüzükoyun yatırdıklarında ona katıldım, yarasına geçici bandajı bastırırken vücudunun üst kısmını kucakladım.

Şeffaf Toprak Kırmızısı. Kan rengi. Kadmiyum

Kırmızısı Derin. Kan rengi.

Perilen. Kan rengi.

İtalyan Pompeii kırmızısı. Kan rengi.

İleri geri sallandım. Gözyaşlarımdan biri yanağına düştü. Onu silmeye gittim ve yüzünde kan izi bıraktım, ellerimin ve kıyafetlerimin sıırılsıklam olduğunu fark etmedim. Onun kanıyla ıslanmıştı.

"Lütfen ölme Gregor. Seni seviyorum. Lütfen!"

Sesi alçaktı ama yine de güçlüydü. "Beni senden ayırmak için bir kurşundan daha fazlası gerekecek, Malyshka."

Mikhail ön yolcu koltuğundan omzunun üzerinden baktı. Telefonda birine kısa ve öz talimatlar veriyordu. "Neredeyse vardık."

"Ne hastanesi?"

"Sana söyledim Samara. Hastane yok. Biz bu işleri böyle yapmayız."

"Gregor'a kim bakacak?"

"Öyleyim."

"Sen mi?"

Gregor sol kolunu göğsüne doğru uzatarak elini benimkinin üzerine koydu. "Mikhail pek çok gizli yeteneği olan bir adamdır. Endişelenme, bebeğim. Bu olacak... bu olacak..." Gözleri kapandı ve başı yana doğru eğildi.

"Gregor? Gregor mu?"

Mikhail arkasına baktı. "Çok fazla kan kaybetti. Daha fazla zamanımız yok."

Cip hızla geçerken Gregor'un evinin güvenlik kapısı çoktan açık ve hazırıldı. Araç durmadan önce Matilda ön merdivenlerden aşağıya koşuyordu.

"Her şeyi hazırladım. Onu koridordan mutfığa getirin."

Beni Gregor'u bırakmaya ve adamlarının cesedini eve taşımasına izin vermeye zorladılar. Matilda kolunu omuzlarıma doladı ve beni içeri götürdü.

"Adamlar çalışırken sen yukarı çıkıp üstünü değiştirmelisin."

Başımı salladım. "Onun yanından ayrılmayacağım."

Mutfığa gittiğimizde Gregor'u mutfak masasını örten mavi bir muşambanın üzerine yatırdılar. Çıplak ampullerin daha fazla ışık verebilmesi için asılı lambaların gölgelikleri çıkarılmıştı. Yan tarafta tıbbi aletlerden oluşan uğursuz görünümlü bir tepsi duruyordu.

Mikhail ceketini çıkardı ve ellerini yıkamak için lavaboya koştu.

Gregor'un saçını ve yanağını okşamak için masanın ucuna koştum. "Ben buradayım. Buradayım."

Cevap vermedi. Normalde bronz ve sağlam olan cildinde soluk, morumsu bir solgunluk vardı.

Adamlarından biri kollarını sıvadı ve uzun bir tüpe bağlı bir iğneyi Gregor'un koluna yerleştirdi.

Mikhail bana güven verici bir göz kırptı. "Savaş alanında kan nakli. Herhangi bir hastane kadar iyi."

Başka bir adam Gregor'un gömleğini yırttı. Sivri çıkış yarasına bakarak haykırdım.

Mikhail masanın etrafına yerleştirilmiş ayaklı lambalardan birini yaklaştırdı ve yarayı inceledi. "Kahrolası sürtük bir RIP kullanmış."

"RIP?"

Başını iki yana salladı. "Radikal İstilacı Mermi. Maksimum hasara yol açmak için sekiz parçaya bölünmek üzere tasarlanmış içi boş bir mermi."

"Oh Tanrım." Midem bulandı. Boğazımdaki safrayı yutmak zorunda kaldım.

Mikhail yarayı inceledi. Gregor inledi ve vücudu kıpırdadı.

"İyi haber şu ki kurşun omzunu delip geçmiş. Sadece iki parça görebiliyorum ama onlar da çıkarılmalı."

Gregor, Mikhail başladığı anda kendine geldi. Bir lanetle uyanarak, "Tanrım, ne diye kaşık kullanıyorsun?" diye yakındı.

"Kapa çenenin ve bırak da çalışayım," diye homurdandı Mikhail.

Gregor'u tutmak için beş adam gerekti ama sonunda Mikhail iki sivri parçayı da aldı. Çıkış yarasının üzerine birkaç dikiş attı ve ardından Gregor'u dikkatlice çevirerek giriş yarasına dikiş attı.

Adamlarından biri, üzerinde yerel bir veterinerin logosu olan bir çanta taşıyarak mutfağa girdi. "Antibiyotik ve bandaj getirdim."

Mikhail'e sinirli bir bakış attım, o da omuz silkmekle yetindi: "Biz burada işleri böyle yaparız."

"Peki ya... ailem ne olacak? Polisi aramamız gerekmiyor mu?"

Gregor ve Mikhail birbirlerine baktılar.

"Bunun icabına bakılıyor."

Gregor uzanıp parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi, malyshka. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Elini sıkarak açık avucunu yanağıma dayadım. "Sana güveniyorum." Ve b u n d a ciddiye dim. İlişkimize normal bir şekilde başlamamış olabilirdik, ama normallik abartılıyordu. Gregor bana ne kadar iyi bir insan olduğunu kanıtlamıştı.

beni gerçekten seviyordu. Güvenimi fazlasıyla kazanmıştı.

Gregor'un söylemekten hoşlandığı gibi, seçimlerimizin sonuçları vardı. Annemle babam açgözlülüğü sevgiye tercih etmişlerdi ve şimdi babam en büyük bedeli ödüyordu. Annemin de ödeyeceğini tahmin ediyordum. Kederlenmeye çalıştım ama sadece onlara vermeye çalıştığım sevginin yarısını geri verselerdi neler olabileceğine dair bir pişmanlık hissettim.

"Ee, Doktor, yaşayacak mıyım?" Gregor şaka yaptı.

"Yaşayacaksın. Ölmek için çok inatçısın."

Gregor yardımıyla yavaşça masadan kalktı. Daha fazla yardımı bir kenara iterek, ben yanında olduğum halde üç kat merdiveni çıkıp yatak odamıza doğru ilerledi.

"Seni o pantolondan çıkarmamız gerek." Gregor gülümsedi. "Hiç sormayacaksın sandım."

Aletinin sert hatları kalçasının üst kısmına baskı yapıyordu. "Ciddi misin? Omzunda tam anlamıyla bir kurşun yarası var!"

"Aletimde bir sorun yok," dedi göz kırparak beni öpmek için kendine çekerken.

"Gerçekten inanılmaz derecede inatçısın, bunu biliyor musun?"

Sağlam kolunu kullanarak kolunu belime doladı. "Bu kadar inatçı olmam senin için iyi bir şey. Sadece inatçı bir adam üç yıl boyunca aynı kadının peşinden koşar."

Yavaşça dizlerimin üzerine çökerek kot pantolonunun ilk düğmesini açtım. Gregor nefes aldı. Karanlık gözleri üzerimdeydi.

Dikleşmiş şaftı serbest kalana kadar başka bir düğmeye daha bastım. Elimi sıcak uzunluğun etrafına sararak, dilimin ucuyla başını fiskeledim.

"Sanırım ikimizin de bu kanlı kıyafetlerden kurtulup sıcak bir duşa girmemiz gerekiyor," dedi huysuzca.

Güçlü göğsüne, gazlı bezin beyazında daha parlak görünen dövmelerine bakarak, "Bandajlarını mahvedeceksin," diye uyardım.

Parmaklarını saçlarıma geçirerek beni ayağa kaldırdı. "Bandajlarımı sikeyim!"

Ağzım sahte bir şokla açıldı. "Ne biçim konuşuyorsun, *kocacığım!*" "Sanırım bana bir dil cezası vermen gerekecek, *karıcığım.*"

CHAPTER 38

S *amara*

BİR HAFTA SONRA.

DERİN BİR NEFES ALDIM. Bu hiç kolay olmayacaktı. Geçen hafta boyunca bunu uzun uzun düşünmüştüm ve gerçekten de başka bir yol göremiyordum.

Gregor'dan boşanmak zorunda kaldım.

Babamın ölüm şekli ustaca örtbas edilmişti. Yanlış giden bir ev soygunu olarak listelendi. Haberlerde annemin ailesiyle birlikte yas tutmak için Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrıldığı yazıyordu. Anladığım kadarıyla Rusya'ya geri gönderilmişti ve kendi isteğiyle gitmemişti.

Ne yazık ki, her şey bir örtbas skandalı gibi kokuyordu. Ortalıkta müstehcen söylentiler dolaşıyordu.

Federov adı ve prestijli itibarı artık onarılamaz bir şekilde lekelenmişti.

Gregor'un en başta benimle evlenmesinin nedeni ortadan kalkmıştı.

Matilda iki kişilik yemek tepsisini ressamımın atölyesinin penceresinin yanındaki küçük masaya bırakırken ona sert bir gülümseme verdim. Tabii ki sakatlığı geçen hafta boyunca onu hiç yavaşlatmamıştı. Kendi işlerine ve ailemin skandalını örtbas etmeye yardım etmenin yanı sıra, evindeki bir yan odanın benim için başka bir stüdyoya dönüştürülmesini de denetlemişti. Kendisi

Evde, her gün ögle yemeğinde bana katılırdı. Yatak odasında geçirdiğimiz zamanın dışında, bu gerçekten onunla geçirdiğim en güzel zamandı.

"Turuncuyu kullanman hoşuma gitti."

Gregor odaya girdiğinde başımı çevirdim. Arkamdan geldi ve ikimiz de mevcut çalışmamı incelerken sol kolunu belime doladı. "Tam Toulouse-Lautrec'liksin."

Benimle empresyonist sanat hakkında konuşmasına bayılırdım. Çok seksiydi. Sinirlerime hakim olamayarak fırçamı bir kenara bıraktım. "Gregor, konuşmamız gerek."

Yanağımı okşadı. "Ne oldu, Malyshka?"

"Sanırım boşanmalıyız," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri kısıldı. "Pardon? Az önce bana ne dediniz?"

Aceleyle ona boşanmamız için tüm nedenleri anlattım. İzin verdiği sürece kız arkadaşı olarak kalacağımı, ancak adını benimkiyle ilişkilendirmeye zorlanmaması gerektiğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Gregor ancak hırıltı olarak tanımlanabilecek bir sesle kolumdan tuttu ve tam eğilirken beni öne doğru çekti. Beni sağlam omzunun üzerinden atarak stüdyonun dışına taşımaya başladı.

"Gregor! Ne yapıyorsun? Dur! Beni yere bırak! Omzunu inciteceksin!"

Tek cevabı kıcıma vurmak oldu. "Görünüşe göre *karıma*, ölüm bizi ayırana kadar ona sahip olacağımı ve onu elimde tutacağımı hatırlatmam gerekiyor."

Bir süre sonra, ben onun kollarında kıvrılmışken, "Merak ediyorsan söyleyeyim, cevabım hayır. Boşanma olmayacak. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman."

Dramatik bir şekilde iç çektim. Parmağımla dövmelelerinden birinin izini sürerken ona takılmadan edemedim. "İlk planıma uyup kaçmalı ve sana kâğıtları postalamalıydım."

Başını iki yana salladı. "Bu işe yaramazdı." "Neden işe yaramazdı?"

"Çünkü seni bu dünyanın sonuna kadar kovalayabilirdim güzel yaratık. Sen benimsin, Malyshka. Şimdi söyle," dedi vahşice.

Aşağı uzandım ve zaten sertleşmiş olan sikini kavradım. "Ben seninim Gregor. Tamamen seninim."

Bonus Silinmiş Sahnenizi buradan alın!

Uyarı: Bu sahne kitaba dahil edilemeyecek kadar yoğun.

EPILOGUE

Y *elena*

Telefonumu elime alıp Samara'nın sesli mesajlarını dinledim.

Hepsinin mesajı temelde aynıydı.

Koşun!

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Montreal'deki güvenli evimize gitmek için çabalayacaktık. O zamana kadar, radardan çıkmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Telsiz sessizliği. Kesinlikle gerekli olmadıkça telefon yok. Derin bir nefes alarak kendime odaklanmam gerektiğini hatırlattım.

Şehirden gitmem gerekiyordu. Bir sonraki hamlemizi Montreal'e sağ salim vardığımızda kararlaştıracaktık. Yazık oldu. Samara gibi ben de Chicago'yu ve belki de kaçmayı bırakabileceğimiz fikrini sevmeye başlamıştım.

Masama yöneldim ve elimdeki tüm kâğıt parçalarını çıkardım. Tüm önemli belgeleri Los Angeles'taki bir bankada kilitli bir kutuda saklıyordum, ancak yetkililerin ya da herhangi birinin birkaç makbuz ya da kâğıt parçasından ne çıkarabileceğini asla bilemezsiniz.

Bohçayı lavaboya taşıyarak ıvır zıvır çekmecemi açtım ve kibrit aradım. Bir tanesini yaktım ve kahverengileşip kıvrılana kadar birkaç kâğıdın köşesine tuttum. Sonunda alev aldı. Başka bir kibrit yaktım ve hareketi tekrarladım. Duman çıkmaya başlayınca yangın alarmı çaldı. Bir süpürge kaptım ve susturana kadar sapıyla ezdim.

Lavabonun altından bir kova kapıp banyoya gittim ve üst çekmeceyi çekip içindekileri kovaya boşalttım. Aynı şeyi ikinci ve üçüncü için de yaptım ve tüm pahalı Mac ve Chanel makyaj malzemelerimin yığılmasını izledim. Kalbim kırılmıştı ama hantaldı ve hafif seyahat etmem gerekiyordu. Sonra makyaj malzemelerimi, saç fırçalarımı, diş fırçamı ve bigudilerimi mutfığa götürdüm.

Bulaşık makinesinin kapağını açtım ve bulaşık raflarını çıkardım, ardından tüm sevgili güzellik ürünlerimi dibe boşalttım. Bir şişe çamaşır suyunu açarak yığının üzerine döktüm. Kapağı kapatarak bulaşık makinesini çalıştırdım. Yatağın çarşaflarını çıkardım ve yıkayıcıya koydum. *Bu her türlü DNA'nın icabına bakacaktır. Asla çok dikkatli olamazsın.*

Tüm daireyi yakmak daha iyi olurdu ama bu bir seçenek değildi.

Dolabımın kapısını açarak ayakkabı rafının arkasındaki gizli bölmeye yöneldim. Siyah sırt çantamı çıkardım.

İçindekileri kontrol ederek, içinde gizli para ve mücevherler bulunan birkaç ayakkabı kutusunu açtım ve çantaya tıktırdım. Ayrıca Samara ile Meksika'da aldığımız silahın ve pembe inci saplı stiletto bıçağımın da orada olduğundan emin oldum. Bir daha düşündüm ve bıçağı kaptığım gibi kot pantolonumun arka cebine koydum, böylece ona çabucak ulaşabilecektim.

Ardından oturma odasına geçtim ve kolumu şöminenin üzerinde gezdirerek en sevdiğim uğurlu Happy Meal oyuncaklarını çantama attım. Gerçi itiraf etmeliyim ki bu küçük plastik oyuncaklar bana henüz pek şans getirmemişti. Etrafıma son bir kez baktıktan sonra arabamın anahtarlarını aldım ve kapıyı açtım.

Ve dehşet içinde çılgılık attı.

Yelena ve Damien'in hikayesini okuyun, Kısır Yemin, Ivanov Suç Ailesi, İkinci Kitap

TRADITIONAL RUSSIAN RECIPES

İşte Vahşi Yemin'de bahsedilen lezzetli yiyeceklerden bazılarının tarifleri.

Сочиво (Sochivo) Noel Lapası

2 Bardak Tam Buğday
Tahılları (Arpa, pirinç veya
yulaf yerine)
3oz Bal
6oz Haşhaş
Tohumu 6oz
Ceviz
(Farklı kuruyemiş seçenekleriyle
değiştirilebilir) 6oz Kuru Meyve
(Kuru Üzüm, Kuru Kayısı veya Kiraz)
Tatlandırmak için tuz

*Tam Tahıl Buğdayı (veya talimatlara göre başka bir tam tahıl ikamesi)
hazırlayın. Bal, haşhaş tohumu, ceviz ve kuru meyveleri karıştırın.
Tatlandırmak için tuzlayın ve servis edin.*

Сбитень (Sbiten) Kışa Özel Sıcak İçecek

10c su (Kırmızı şarap
yerine) 16oz Bögürtlen
Reçeli
(İstedığınız başka bir aromayla
değiştirin) 1/2 fincan Bal
1/4 çay kaşığı öğütülmüş
muskat 1 çay kaşığı
öğütülmüş zencefil

4 Bütün Karanfil

3 Çubuk Tarçın

Su (veya şarap), reçel, bal, karanfil, çubuk tarçın, zencefil ve muskatı bir tencerede karıştırın. Karışımı orta ateşte kaynatın, bal ve reçel tamamen eriyene kadar sık sık karıştırın. Ateşten alın, süzün ve servis edin!

Zefir Marshmallow Kurabiye

Şaka yapıyorum. Bunları yapmak çok zahmetli. Sadece satın alın. ;)

ABOUT ZOE BLAKE

USA TODAY Karanlık Romantizm Dalında En Çok Satan
Yazar

Aşırı sahiplenici Milyarderler, Tabu sahneler ve Beklenmedik şaşırtmacalarla dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martini, seyahat ve kırmızı ruja harcıyor.

Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

Zoe'nin web sitesine buradan göz atın!

VIP İpucu: Web sitesinde listelenen birkaç bonus kitap var!

Zoe'nin Facebook Okuyucu Grubuna katılın.

İmzalı Ciltsiz Kitap Çekilişlerine, Yarışmalara ve Ön Okuyucu Kopyası fırsatlarına katılın!

Ücretsiz kara romantizm kitapları ve yayın güncellemeleri için haber bültenine katılın.

Kaydolduğunuzda Bonus Kitap kazanın!

GREGOR VE SAMARA HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ ALMAK İSTER MİSİNİZ?

Mekânlar, ilham verici fotoğraflar ve silinmiş sahneler gibi *Kitap Arkası* ayrıntılarını görmek için [Zoe'nin Spoiler Odası](#)'ndaki diğer okuyuculara katılın.

ALSOBYZOEBLAKE

RUS MAFYASI SERİSİ TATLI

ZULÜM

Dimitri & Emma'nın hikayesi

Masum bir hataydı.

Yanlış kapıyı çaldı.

Benimkini.

Daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim.

Ama ben değilim.

Ben zalim bir piçim.

Onun erdemini acımasızca kendime mal ettim.

Bu yeterli olmalıydı.

Ama öyle
değildi.

Daha fazlasına
ihtiyacım vardı.

Canım çekti.

O benim takıntım oldu.

Onun tatlılığı ve saflığı karanlık ruhumla alay
ediyordu. Ona sahip olma ihtiyacı beni neredeyse
delirtiyordu.

Bir Rus silah tüccarının saf bir kütüphaneci öğrencinin peşine düşmeye hakkı yoktu.

O benim dünyama ait değildi.

Ona sadece acı getirirdim.

Ama artık çok geçti.

O benimdi ve onu tutuyordum.

[Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ okuyun! Tatlı Zulüm'ü buradan alın!](#)

SAVAŞCI YEMİNİ

Gregor & Samara'nın hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, Birinci Kitap

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.

Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.

Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.
Bu yüzden kaçtı.
Gitmesine izin vermeliydim.
Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.
Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.
Ne yazık ki onun için umurumda değil.
Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.
Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.
Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.
Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.
Sonunda benim oldu... ve onu asla bırakmayacağım.

Savage Vow'u buradan alın!

ŞİDDET YEMİNİ

Yelena & Damien'in hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, İkinci Kitap

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.
Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürtecek.
Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.
Bu yüzden küçük fındırdek kaçtığında kızgınlığımı hayal edin.
Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.
Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.
Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.
Ama artık kovalamaca sona erdi.
Onu buldum.
Yakında benim olacak.
Ve onu tekmeleyerek ve çılgık atarak mihraba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu resmileştirmeyi planlıyorum.

Bu sefer... benden kaçış yok.

Vicious Oath'ı buradan alın!

İHANETE UĞRAYAN ONUR

Mikhail & Nadia'nın hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, Üçüncü Kitap

Masumiyeti onu öldürtecekti.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.
Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktır.

Bugün bitiyor.

Bana itaat etmedi ve kendini tehlikeye attı.

Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle savaşıcağım.

Onur ve sadakatin canı cehenneme.

O artık benim.

Betrayed Honor'ı buradan alın!

KARANLIK SAPLANTI SERİSİ

Kindle Unlimited'ta Okumak Ücretsiz

WARD

Karanlık Saplantı, Birinci Kitap

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Milyarder bir Dük, Amerikalı fakir bir aktrisin ayaklarını yerden keserek onu romantik,
izole bir İngiliz malikânesine götürür.

Büyük bir aşk ilişkisi... Ama bu aşk değildi.

Bu bir saplantıydı.

Ben onun varlığından bile haberdar olmadan önce, en başından beri her şeyi planlamıştı. O beni seçti.

Ben onun sadist oyununu oynamak zorunda kalan gönülsüz
esiriyim.

Bedenimle olduğu kadar zihnimle de oynuyor.

Beni 1895 yılında olduğuma ve onun kurallarına ve disiplinine tabi, itaatkâr koğuşı olduğuma ikna etmeye
çalışıyor.

Nereye baksam Viktorya dönemini görüyorum.

Modern bir hayata dair anılarımın, cezalandırma yoluyla
zihnimden atılması gereken sanrılar olduğunu söylüyor.

Eğer teslim olmazsam, beni akıl hastanesine geri
gönderecek. Bunların doğru olmadığını biliyorum...

hiçbirinin... en azından ben öyle olmadığını düşünüyorum.

Gerçek ile bu kabus arasındaki çizgiler bulanıklaşmaya başlıyor.

Eğer şimdi kaçmazsam, sonsuza dek onun dünyasında
kaybolacağım.

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Ward'ı buradan alın!

YALDIZLI KAFES

Karanlık Saplantı, İkinci Kitap

O kontrolcü, çıkarıcı, tehlikeli... ve ben ona aşığım.
Zengin ve güçlü Richard her istediğini elde etmeye alışkın... ve beni istiyor.
Bu bir romantizm değil. Karanlık ve çarpık bir saplantı.
Gittikçe artan ahlaksız eylemlerden oluşan bir oyun.
Ne zaman karşı koysam, beni aldatmacasının daha da derinlerine
çekiyor. Kurallarına en ufak bir itaatsizlik hızlı bir ceza getiriyor.
Bildiğim hayatım yok oldu. Artık her şeyi o kontrol ediyor.
Ağına yakalandım, mücadele ettikçe daha çok dolanıyorum.
Artık kendi zihnimi tanımıyorum.
Vücuduma sahip oluyor, acı veren dokunuşunu arzulamamı
sağlıyor. Ama en kötü aldatmaca? Beni kendisine aşık etti.
Eğer yakında kurtulmazsam, benim için kaçış olmayacak.

Gilded Cage'i buradan alın!

ZEHİRLİ

Karanlık Saplantı , Üçüncü Kitap

Her hikayede bir kahraman ve bir kötü adam vardır... Ben her
ikisiyim.
Ruhu benimki gibi karanlık ve çarpık olana kadar onun güzel masumiyetini bozacağım.
Her okşayışım, her tabu dokunuşumla onu büyüleyip esir alacağım.
O benim ve kimse onu benden alamayacak.
Küçük kuşum ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, onu her zaman kovalayacak ve ait olduğu yere,
kollarıma geri getireceğim.
Bana her karşı geldiğinde, sonuçları daha ölümcül oluyor. İsteddiği
kahraman olmayabilirim ama ihtiyacı olan adamım.

Toxic'i buradan alın!

**Zoe Blake'in Tüm Kitaplarının Listesi İçin Web Sitesini
Ziyaret Edin!**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

